

Giới thiệu Dưỡng Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyệt

Một đứa trẻ từ nhỏ cha không, mẹ không thương, anh chị em coi thường, Hoàng Điều Tuyệt từ lúc lọt lòng đã bị bỏ rơi cho ông ngoại nuôi. Nhưng ông - lão tướng về hưu Trần Hân - vì già yếu cuối cùng cũng bỏ cô mà ra đi, rồi đến bà ngoại, để lại mình Điều Tuyệt cô độc trên đời. Không còn cách nào khác, cô đành trở về với cha mẹ. Trong suốt kì tang lễ bị anh chị em bóc lột ức hiếp, cô cũng cam chịu lặng im, nhưng sao động lực sống duy nhất của cô cũng bị họ cướp đi a... "Nghỉ học để lại cơ hội cho các em, gia đình không lo nổi" yêu cầu của cha mẹ bây giờ là sao a. Vậy bây giờ cô làm sao sống tiếp được..... Tốt thôi, nếu cha mẹ đã nói muốn học tiếp thì không được ở nhà này nữa.. vậy thì đi!! Lập tức mang ba lô chưa kịp sửa soạn to kinh của mình bước ra ngoài không do dự. Trần Hân vì lo lắng cho Điều Tuyệt đã đem hai phần tiền lương hưu của ông cho vào sổ tiết kiệm dành lại cho cô. "Không ngờ ông ngoại anh mình vì mình đã chuẩn bị sẵn con đường tương lai" cô thầm cảm thấy tự tin hơn nhưng khi đứng trước cánh cổng hào môn, Điều Tuyệt vẫn do dự. Cô quyết định tự lực cánh sinh, tự mình cố gắng. Dù vậy đằng sau lưng cô vẫn có một gia đình âm thầm ủng hộ, bù đắp cho tình yêu thương bị khuyết từ nhỏ - một ông nội Diệp yêu thương cô hơn cả cháu gái - rất nhiều bàn tay bạn bè mới ủng hộ, che chở cô và cả một đôi mắt luôn dõi theo, sẵn sàng chăm sóc, cưng chiều cô, lặng lẽ quan tâm cô... Con đường tương lai của Điều Tuyệt sẽ như thế nào? Mời bạn đọc theo dõi truyện online - Dưỡng Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyệt để tiếp tục tìm hiểu. Với nội dung hay, truyện ngôn tình kì này còn hứa hẹn mở ra cái kết khá bất ngờ và đầy thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tại một ngôi làng ở vùng hoang sơ, căn cứ nơi mà cho dù thế giới đã tiến vào thời đại hoàng kim mà người dân nơi đây vẫn đi lại bằng xe bò, cày ruộng sinh sống qua ngày.

Mang chiếc cặp to kênh không cân xứng với thân hình gầy gò nhỏ bé của mình, Điều Tuyệt thất thủ bước từng bước trên con đường mòn đầy sỏi đá. Tâm hồn thì tha thẩn ở tận nơi xa xăm nào đó.

Nhà Điều Tuyệt cũng thuộc hạng trung ở vùng này. Cô có năm người anh em: trên có anh cả Diệu Phong năm nay đã hai mươi tuổi, chị cả Tĩnh Văn mười chín tuổi, dưới có em trai Diệu Vũ nhỏ hơn một tuổi, hiện tại mười hai, còn một em út Mỹ Ngọc. Anh cả là con trưởng, chị gái đầu, em út đều được yêu thương, chỉ riêng Điều Tuyệt, từ sâu thẳm trong trái tim, cô chưa từng cảm giác được mình là một phần của gia đình.

Ông Hoàng Bình, vợ là Trần Tố Tố, cha vợ là cựu chiến binh về dưỡng lão ở trấn bên cạnh. Sau khi Điều Tuyệt sinh ra chưa được sáu tháng Trần Tố Tố lại có thai, không thể vừa chăm sóc cho ba đứa trẻ vừa chăm lo cho vợ đang mang thai, Hoàng Bình quyết định đưa Tiểu Điều Tuyệt vừa tròn sáu tháng còn chưa dứt sữa cho ông ngoại Trần Hân và bà ngoại nuôi dưỡng.

Không ngờ, một lần đưa là mười hai năm. Không phải Điều Tuyệt không muốn về, không phải ông bà không cho cô về mà thực ra Điều Tuyệt không hề cảm nhận được sự chào đón từ chính gia đình mình. Năm sáu tuổi, Điều Tuyệt đã từng trở về. Năm đó anh cả mười ba, chị hai mười hai tuổi, hai đứa trẻ suốt ngày đi học, ông bà Hoàng thì bận rộn chăm sóc cho Tiểu Ngọc mới ba tuổi, còn có đứa em trai vô cùng quậy phá suốt ngày gây chuyện. Sự trở về của Điều Tuyệt chỉ như con gió thoảng qua mặt hồ đang gợn sóng rồi lại bình yên.

Điều Tuyệt sống như người vô hình, cha không yêu, mẹ không thương, anh chị bỏ mặc, em trai coi thường ức hiếp. Thậm chí không ai nhớ cô đã đến tuổi đi học. Cuối cùng vẫn là lão Trần thương cháu, đón Tiểu Tuyệt về, đưa đón đi học mỗi ngày... Khi đó, Điều Tuyệt mới cảm nhận được mình về nhà.

Từ đó hàng năm, cô cũng không trở về nhà nữa. Tình cảm hai nhà cũng dần nhạt nhòa, nhạt mãi, cho đến khi chỉ còn lại như một sợi chỉ mỏng manh. Và một ngày, một hòn đá nhỏ đã phá tan cuộc sống yên bình suốt bảy năm - cái chết của lão Trần. Cách đó hai năm, Trần bà đã đi trước để lại ông cháu lão Trần nương tựa nhau. Ngày Trần lão chết, Tiểu Tuyệt quỳ bên mộ ông khóc suốt hai ngày, khóc tới chết lặng. "Ông ơi, bây giờ Tiểu Tuyệt phải làm sao??! Ông đi rồi, bà cũng mất rồi, Tiểu Tuyệt không còn gì nữa rồi, không còn nhà để về nữa rồi.... .."

Quả thực bây giờ Điều Tuyệt đã không còn nhà để về. Bước từng bước chậm chạp, trước mắt lại hiện lên chuyện vừa xảy ra ở phòng khách. Sau khi khóc đến chết lặng, cô xách ba lô chứa ba bộ quần áo và sách vở về nhà. Người ba thân sinh của cô lúc bấy giờ đang ngồi trên ghế trước tivi bỗng cất tiếng:

"Điều Tuyệt, ba có chuyện muốn nói, con lại đây ngồi" mẹ Hoàng cũng từ nhà bếp bước ra, ngồi xuống trước mặt cô. Không khí trong phòng khách lúc này vừa xa lạ vừa ngưng đọng. Ba Hoàng nghiêm mặt nói "Điều Tuyệt, chúng ta ở nông thôn, không cần chữ nhiều, biết là được. Nhà ta hiện tại đang khó khăn, ba mẹ chỉ có thể nuôi hai đứa đi học mà thôi, con là chị, hãy nhường cho em đi"

"..." Điều Tuyệt nín lặng, từng chữ từng chữ như những hòn đá đập xuống mặt hồ yên lặng trong lòng cô. Tạo nên những con sóng dập dềnh, dập dềnh viết thành hai chữ "ác mộng".

Đúng vậy, ác mộng!

Con ác mộng ập xuống linh hồn bé nhỏ, cô đơn ấy. Không gia đình, không tình thân, động lực giúp Điều Tuyệt duy trì chính là học tập. Nếu bây giờ ngay cả niềm hi vọng duy nhất này cũng bị tước đi, có lẽ cô sẽ không biết phải sống tiếp như thế nào.

Ngay lúc Diêu Tuyết đang định phản đối, ông Hoàng đã lạnh lùng để lại một câu "Phản đối vô ích, nếu không thì không cần ở nhà này nữa"

"..." Diêu Tuyết tuyệt vọng, triệt để tuyệt vọng với gia đình này.

Chiếc ba lô chưa kịp xách vào phòng một lần nữa được nhấc lên vai, đôi chân không hề chần chờ bước ra khỏi cửa. Sau lưng là một giọng nói lạnh lùng và một giọng khác đầy dứa rồi rấm "Nếu đi thì không cần về nữa", "Sao con bé lại cứng đầu như vậy..."

Vừa xách ba lô bước đi, Diêu Tuyết vừa suy tư về tương lai của mình. Nói là "vác", không phải "mang" bởi nó quả thật quá lớn so với vóc người của Diêu Tuyết. Cô năm nay 13 tuổi nhưng bẩm sinh rất kén ăn, ở nhà ngày thường cũng vô cùng tiết kiệm, vậy nên cô chỉ cao 1m45, nặng 30kg. Vậy mà ba lô trên lưng cô thoạt nhìn gần 20kg, đáng đi của cô rất giống như lưng lay sắp đổ a.

Cùng lúc này, bên trong một chiếc xe ô tô sang trọng, có một người đàn ông trung niên tuổi tầm trên dưới 45. Một gương mặt đã trải qua sự tàn phá của thời gian nhưng vẫn còn vương lại mấy phần hào hoa phong nhã. Dù thấy thời trẻ ông đã là một người anh tuấn, phong độ bậc nào.

Trên gương mặt lúc này hai hàng mày kiếm đang chau lại, ánh mắt dừng trên bức ảnh một cô bé khoảng 10 tuổi trông có vẻ ốm yếu. Tuy nhiên, cô lại có một nụ cười rạng rỡ, tươi sáng như ánh mặt trời, ánh mắt tinh khiết, sáng rõ. Không sai, cô bé trong bức ảnh chính là nữ chính của chúng ta - Diêu Tuyết.

Người đàn ông này chính là Diệp Chấn Phàm, tổng giám đốc tập đoàn Diệp thị lừng lẫy lúc bấy giờ. Còn lão Diệp, ba của Diệp Chấn Phàm, là cựu chiến binh cấp cao trong quân đội, vừa hay lại là huynh đệ chí cốt với Trần lão. Chỉ là Trần lão yêu thích cuộc sống điền viên, đến tuổi dưỡng lão liền trở về quê, nay chỉ còn ông vẫn tiếp tục ở trong đại viện, từ đó liễn xa cách mười mấy năm.

Cách đây một năm, Trần lão bỗng nhiên tìm đến Diệp lão. Sau một hồi chuyện từ ngạc nhiên đến vui mừng rồi tưởng niệm, đùa giỡn, Trần lão đem di nguyện duy nhất nhờ Diệp lão.

"Lão Diệp, ta lấy 30 năm tình nghĩa của chúng ta mong người hãy chiếu cố Tiểu Tuyết thay ta. Suốt hơn 70 năm cuộc đời ta không hề có vương bận gì nữa, chỉ còn đứa cháu gái này. Từ lúc nó sinh ra đã bị đưa đi khỏi nhà, lớn lên cũng không hưởng được tình thương từ cha mẹ, lại bị anh em coi thường khi dễ. Dù vậy con bé vẫn luôn cố gắng ra vẻ kiên cường, nhu thuận khiến người ta thương xót. Đó là tâm can bảo bối của ta, giao cho người ta cũng thật không nỡ nhưng sức ta đã tận, quả thực không thể cố gắng được bao lâu nữa, haizz....." vừa mang bộ mặt tiếc hận Trần lão vừa thở dài.

"Người... lão già kia, thế mà gọi là huynh đệ sao, có cháu gái bảo bối liền giữ khư khư một mình. Đến nay mới tới nhờ, chẳng lẽ nếu lão già người không bệnh, ta sẽ không có cơ hội gặp Tiểu Tuyết đáng yêu kia sao?! Người đúng là quá keo kiệt mà" Diệp lão tức giận vẩy râu lên nằng.

"Diệp lão kia, người có thể bớt vô lại một chút không? Người không có cháu gái à, làm chi dòm ngó đến bảo bối của ta"

Từ nói chuyện nghiêm túc bỗng chuyển thành cãi nhau. Hai vị lão nhân gia hiền từ, nghiêm nghị bỗng biến thành hai lão ngoan đồng già đầu cãi bướng, tình huống hết sức dở khóc dở cười: từ nhờ cậy trở thành trách móc.

"Ta có cháu gái thì sao? Suốt ngày bị cha nó ôm khư khư, có thể hưởng thụ cảm giác có cháu gái bảo bối ngày ngày chăm sóc sao? Hừ!"

"Đó là chuyện của người, liên can gì đến ta?" Trần lão tức giận nha, cái lão già này sao có thể vô lý như thế. Nếu tức sao không về tranh với con trai lão đi, ở đây vênh râu oán trách cho ai coi chứ, hừ!

"Đó! Nên ta mới nói người không có nghĩa khí, hừ"

"Người nói ai không có nghĩa khí!" thực đáng giận mà. Họ Trần hấn căn bản không hề đắc tội gì ai nha.

"Có phúc hưởng một mình gọi là có cốt khí sao?"

"Người...! Người không nói l" Đến cháu gái cũng phải chia sao? Chưa từng nghe nói nha.

"Thì đã sao? Ta mặc kệ, lão già người vẫn là không nghĩa khí" Diệp lão rất uất ức nha. Có cháu gái không thể hưởng phúc còn lão già kia về quê lại giấu cháu gái bảo bối hưởng phúc một mình. Không công bằng, không nghĩa khí... ô... hấn tức..!

"Không phải bây giờ đem cháu gái bảo bối nhường cho người sao" vừa bắt lực vừa thở dài "Sức khỏe của ta đã không trụ được bao lâu nữa, với cá tính của con gái, con rể ta chắc chắn sẽ không thể yêu thương con bé thật tình. Lại thêm các chị em khác tùy hứng, điều ngoa bốc đồng, Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ bị khi dễ" bảo bối của hấn a. Lão đây là rút ruột ra mà tên chết tiệt kia còn oán trách hấn không nghĩa khí. Thật không có thiên lý a!

Rút tập hồ sơ từ trong áo khoác để lên bàn, Diệp lão nghi hoặc nhìn Trần lão "Cái gì đây?" "Đó là ảnh và toàn bộ hồ sơ liên quan đến con bé. Nếu có thể ông hãy xử lý toàn bộ hồ sơ này, tránh để cho có kẻ sau này lợi dụng cơ hội chuộc lợi"

Hiểu rõ người nhà mình, Trần lão đều đã chuẩn bị đầy đủ, tất cả vì tương lai của Tiểu Diêu Tuyết - đứa cháu gái bảo bối mà chính tay hấn bỗng bế chăm lo từ thuở lọt lòng mẹ.

Mở túi hồ sơ, lấy ra một tấm ảnh. Trên đó là một cô bé tầm mười tuổi, gương mặt nhỏ nhắn có vẻ gầy gò nhưng trên đó lại chứa đựng một nụ cười sáng chói tràn đầy hạnh phúc. Một đôi mắt sáng rõ, chứa ý cười, vừa nhìn vào đã đem lại cho người ta cảm giác bình yên, vui vẻ. Hoàn toàn là đại diện điển hình cho tiểu công chúa khả ái. Diệp lão càng nhìn trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể lập tức chạy đến bắt cóc Tiểu Tuyết khả ái về nhà.

Ấy vậy mà lão Trần lại yêu cầu tới lúc ông quy tiên mới có thể đón Diêu Tuyết về, làm Diệp lão tức đến nghiêng răng, trong lòng bứt rứt vô cùng..

Trần lão trong lòng thâm nghĩ, ta chỉ có một đứa cháu bảo bối này, chỉ hận có thể sống mãi cùng con bé, sao có thể nói đưa là đưa được! Hừm... (hồ ly a ^^)

Thế là mọi chuyện kết thúc ở đó. Mãi cho tới hôm kia, nhận được điện thoại báo tang của Trần lão, lão Diệp bỗng ngây người. Sau đó lập tức sai người tìm con trai tới, giao ra mọi thứ rồi bảo Diệp Chấn Phàm đi tìm Diêu Tuyết.

Sau khi sắp xếp công việc hôm nay ổn thỏa, Diệp Chấn Phàm lên đường đi đón Diêu Tuyết. Cầm trên tay tấm ảnh, trong lòng suy tư, không biết nên làm thế nào nói chuyện với cô bé. Nếu cô đang vui vẻ với gia đình thì phải nói với họ thế nào, làm sao để cô ngoan ngoãn theo mình về nhà.... Haizz! Diệp Chấn Phàm nhìn ra cửa sổ từng cánh từng cánh đông bất ngát mênh mông..

"Két..." chiếc xe bỗng phanh gấp, Diệp Chấn Phàm bị giật mình suýt ngã. Tài xế mặt xanh lét rồi rít xin lỗi "Xin lỗi, thành thật xin lỗi ngài, phía trước bỗng xuất hiện một cô bé làm tôi bất ngờ, hình như đã đụng phải". Rồi lập tức mở cửa bước xuống xe kiểm tra.

Diệp Chấn Phàm cũng bước xuống xe. Đập vào mắt là một cô bé nằm trước mũi xe, chiếc ba lô to lớn khác thường cùng thân thể gầy gò không cân xứng, một bên đầu đang chảy máu, chân chỉ còn lại một chiếc dép nằm co lại. Bất ngờ là khuôn mặt này lại giống hệt cô bé trong tấm ảnh.

Diệp Chấn Phàm hoàn hồn, lập tức sai người bế cô bé lên xe. Còn ông thì cầm lên chiếc ba lô định theo sau. Vừa nhấc lên, ba lô khá nặng, làm Diệp Chấn Phàm bỗng giật mình sau đó nghi hoặc nhìn về thân hình nhỏ bé đang được tài xế bế vào xe. "Thân hình đó có thể vác nổi cái ba lô này sao"

Lắc lắc đầu gạt bỏ nghi hoặc đó ra sau đầu, hiện tại đưa về chữa trị cho cô bé trước quan trọng hơn. Ông bước nhanh theo mở cửa xe giúp cô nằm lên băng sau, để ba lô bên cạnh còn mình thì mở cửa phụ lái ngồi vào. Chiếc xe mau chóng lao đi, biến mất trên con đường, để lại một chiếc dép như chấm hết cho một thời ấu thơ của Diêu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chiếc xe đen lao qua cổng dừng trước một tòa biệt thự phong cách châu Âu trang nhã. Phía trước có một mảnh sân thật rộng, một đường dài cho ô tô chạy và đài phun nước ở giữa vườn hoa. Tất cả hợp lại tựa như một tòa lâu đài nhỏ xinh đẹp trong những câu chuyện cổ tích ngày thơ.

Cửa xe mở ra, một người vội vàng bước vòng ra sau xe mở cửa, người ngồi bên ghế phụ cũng bước xuống theo. Theo cánh cửa xe đang mở vườn người nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn đang bất tỉnh nhân sự nằm trên ghế sau ra. Diệp Chấn Phàm bước nhanh vào cửa lướt qua lão quản gia đang ngạc nhiên đứng cạnh mở miệng yêu cầu "Mau gọi bác sĩ"

Sau đó nhanh chóng đi lên cầu thang hướng về căn phòng phía cuối hành lang bên phải. Bác quản gia nhanh chóng tỉnh lại, đi gọi điện thoại mời bác sĩ tới. Ở cuối hành lang bên kia, đã đứng sẵn một thiếu phụ xinh đẹp, gương mặt chứa sự ngạc nhiên lẫn dịu dàng đang mở sẵn cửa giúp chồng. Đúng, đây chính là biệt thự Diệp gia. Diệp Chấn Phàm sau khi phát hiện ra Diêu Tuyết chính là người mình cần tìm liền nhanh chóng đưa cô về biệt thự của nhà họ Diệp. Còn thiếu phụ xinh đẹp dịu dàng kia là Diệp phu nhân. Là người đã kết hôn với Diệp Chấn Phàm gần hai mươi năm mà vẫn mặn nồng ân ái Hà Mẫn Thu.

Hà Mẫn Thu rất ngạc nhiên sau khi chồng nói sẽ đi đón cháu gái một người bạn cũ của bà về nhưng lại ôm về một cô bé gầy yếu còn bị thương. Tuy ngạc nhiên nhưng bà liền trấn định lại, giúp cô nằm xuống, thay một bộ váy ngủ và lau người cho cô. Sau khi bác sĩ tới khám và băng bó cho Diêu Tuyết xong, một bóng hình nhỏ nhắn bỗng nhiên vào phòng sau đó ngẩn ra. Tò mò nhìn về Diêu Tuyết đang bất tỉnh trên giường.

Đó là Diệp Chi Linh, con gái yêu của Diệp Chấn Phàm, năm nay tròn mười tuổi. Cô bé được di truyền đôi mắt, môi của Diệp phu nhân, còn lại phần nhiều thừa hưởng từ Diệp Chấn Phàm. Mắt to, mũi cao, chân mày lá liễu, cái miệng nhỏ luôn mỉm cười khả ái, đôi mắt to tràn ngập tò mò nhìn về phía Diêu Tuyết không chớp mắt.

Diệp Chấn Phàm thấy thế liền mỉm cười bước tới nhẹ xoa đầu nói với cô "Linh Linh, đây là Diêu Tuyết tí tì, từ bây giờ sẽ sống cùng chúng ta. Linh Linh phải chiều cô tí tì cho tốt biết không"

"Nha, vậy là giờ sẽ có người chơi với Linh Linh hả ba?" Chớp đôi mắt ngây thơ chứa đầy hưng phấn, Linh Linh bước từng bước về phía giường, nhìn kĩ người tí tì từ nay sẽ chơi cùng với mình "Ba ba, tí tì sao lại nhỏ như vậy nha, còn nhỏ hơn Linh Linh"

"Vì tí tì rất nghèo, không ai chăm sóc. Cho nên Linh Linh phải cố gắng quan tâm chăm sóc tí tì được không?" Diệp Chấn Phàm ngồi xuống nhẹ nhàng nói với con gái yêu, trong mắt phấp phất đau lòng.

"Tốt, Linh Linh sẽ chiều cô tốt tí tì, không để tí tì chịu khổ nữa" Linh Linh vui vẻ, tràn đầy tự tin trả lời rồi đi tới nắm lấy tay Diêu Tuyết. Tay tí tì thật nhỏ nha, chắc tí tì đã chịu khổ thật nhiều nhưng không sao, từ nay đã có Linh Linh, sẽ không để ai khi dễ tí tì nữa. Cô bé nhủ thầm, trong lòng tràn ngập vui vẻ vì có tí tì mới xuất hiện này.

Vợ chồng Diệp Chấn Phàm dặt tay nhau xuống lầu, ngồi trong phòng khách. Hà Mẫn Thu mỉm cười nhìn về phía căn phòng trên lầu hai "Lần này chắc Linh Linh sẽ vui lắm, con bé vẫn luôn cô đơn, mong muốn có một người tỷ muội cùng chơi, chắc chắn con bé sẽ rất vui"

Nhớ lại hình ảnh cô bé gầy yếu nằm yên lặng trên giường, trong lòng bà không khỏi xót xa. "Thật không nghĩ tới con bé lại nhỏ yếu như vậy. Em vẫn luôn lo lắng đón con bé đi khỏi nhà, tách nó khỏi cha mẹ có phải quyết định đúng hay không. Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ quyết định của ông ngoại cô bé vô cùng chính xác" Nghe chồng kể lại những gì đã tìm hiểu về gia đình Diêu Tuyết, Hà Mẫn Thu càng thêm xót thương. Lại nhớ tới lúc mở ba lô định tìm quần áo cho con bé, chỉ thấy trong đó mỗi một bộ quần áo cùng hai bộ đồng phục, còn lại toàn bộ đều là sách vở. Bà thầm nhủ trong lòng nhất định phải đem con bé đối xử như con gái mình mà yêu thương. Tình thương của người mẹ lại trào lên.

Diệp Chấn Phàm này giờ vẫn quan sát nét mặt của vợ mình, thấy trên gương mặt xinh đẹp biểu tình xót xa dần dần chuyển thành kiên định thì nhẹ mỉm cười hiểu ý. Vợ của ông luôn là người phụ nữ hiểu chuyện, dịu dàng như vậy. Sao có thể khiến ông không yêu thương cho được...

Thân hình trên giường bỗng phát ra tiếng "um" rất nhỏ, cặp chân mày tinh xảo khẽ nhú, hàng mi dày cong như cánh bướm khẽ rung rung rồi dần dần mở mắt. Đập vào mắt là cảnh tượng khiến Diêu Tuyết hoang mang.

Trần nhà rất cao trang trí bằng hoa văn thạch cao kết hợp với đèn trần sang trọng, đối diện là cửa ra vào bằng gỗ thanh lịch, cửa sổ lớn có tấm rèm trắng nhẹ nhàng phất phơ theo gió. Trong phòng có tủ lớn, bàn học, ghế salon, bàn trà, còn có cả tivi, máy tính, giá sách, tất cả đều thật sang trọng và xa lạ.

Diêu Tuyết giật mình bật dậy, kèm theo hành động đó là đau nhói úp lại từ chân và đầu khiến cô hít một hơi. Kí ức chợt ùa về, điều cuối cùng cô nhớ được đó là chiếc xe đen bất ngờ xuất hiện, Diêu Tuyết càng hoang mang. Làm sao mình có thể xuất hiện trong này, đây là đâu. càng nghĩ càng rối a....

Bỗng một đáp án xuất hiện trong đầu, có thể chính là người trên xe đó đưa cô đến đây. Nghĩ xong trong lòng dễ chịu hơn nhiều, lại nhìn một chút căn phòng rộng rãi xa lạ, cuối cùng vén chăn bước xuống giường. Bấy giờ mới phát hiện trên người mình đang mặc một chiếc váy màu hồng phấn, tay cộc, váy dài quá gối.

Diêu Tuyết chớp mắt mang máng nhớ lại hình như lúc trước khi bất tỉnh cô đang mặc một chiếc quần tây cũ và áo sơ mi "Không chừng đã bị đem bỏ" Cảm giác lạnh lạnh dưới chân lúc này thật xa lạ, bởi Diêu Tuyết cũng không có bộ váy nào. Từ nhỏ đa phần đều là mặc quần áo cũ của người khác. Thêm vào đó vùng quê vốn không thích hợp mặc váy nên cô mới cảm thấy không quen như vậy.

Thờ dãi, vứt cái cảm giác xa lạ đó ra sau đầu, Diêu Tuyết có chút khó khăn lê đôi chân đau của mình khắp khiễng từng bước một lê về phía cửa. Nhẹ nhàng xoay tay nắm, cánh cửa gỗ không tiếng động mở ra, lại tiếp tục bước ra ngoài hướng về phía hành lang bên trái. Ánh mắt đầy ngạc nhiên trước khung cảnh sang trọng bên trong ngôi biệt thự. Đại sảnh vô cùng rộng, chỉ bày một bộ ghế salon bên trái cầu thang, phía dưới hành lang lầu hai, bên cạnh là những cây cột được trạm trổ tinh xảo, xung quanh trang trí rất nhiều những chậu hoa to, đẹp mà cô chưa từng được thấy. Trên trần nhà rất cao treo một chùm đèn pha lê cô cũng trắng lè, cầu thang lớn đối diện cửa chính cũng vô cùng đẹp, xa hoa. Cảm xúc lạnh lẽo từ lòng bàn chân khiến cho Diêu Tuyết chân thực cảm nhận được đây không phải giấc mơ.

Chậm chạp bước xuống cầu thang, đi qua phòng khách rộng lớn nhẹ nhàng kéo cánh cửa lớn ra, một cơn gió tới thổi bay tà váy và mái tóc khiến Diêu Tuyết phải nheo mắt lại. Tới khi cơn gió qua đi, đập vào mắt lại là khung cảnh như trong truyện cổ tích làm cô ngây người, đôi mắt hạnh mở to kinh ngạc, hoàn toàn ngây ngốc như Alice lạc vào thế giới thần tiên. Chỉ nhìn thấy phía trước biệt thự là một bồn phun nước thật lớn, phía trước lại là con đường lớn lát đá hoa cương mà bên trên là một giàn hoa hồng uốn thành cổng vòm men theo khắp con đường dài.

Hai bên đường một bên dùng làm sân gôn rộng chừng hai trăm mét hình vuông. Toàn bộ bề mặt đều được phủ một lớp cỏ mịn xanh mướt, xung quanh trồng nhiều cây xanh, phía xa là sân cầu lông nữa. Bên còn lại thì làm thành một vườn hoa bên trong có thảm cỏ, núi giả, hồ cá, còn có cả một cái đình che nắng ở giữa sân. Trong vườn loại hoa nào cũng có, vô cùng rực rỡ, trang nhã.

Diêu Tuyết chậm rãi bước vào hoa viên, ngồi xuống trước một bụi hoa màu trắng, bông hoa lớn bằng nắm tay, từng cánh từng cánh trắng muốt lại mềm mại như tơ. Từ bông hoa phát ra mùi hương ngọt ngào, dịu dàng mà thanh nhã làm cho cô say mê không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Diệp Chi Linh vừa thức dậy liền nhanh chóng rửa mặt chải đầu sau đó liền chạy vội sang thăm Diêu Tuyết. Mở cửa ra, đập vào mắt là chiếc giường trống trơn.

Đứng hình năm giây, Diệp Chi Linh ngay lập tức phản ứng lại, chạy đi xung quanh tìm. Đang chạy ngang hành lang, cô bỗng đột ngột đứng lại, xuyên qua cửa kính lập tức bắt được một bóng dáng màu hồng bên trong hoa viên đang ngăn người trước bụi hoa trà.

"Nha, thì ra là tí ti trốn ngắm hoa một mình" Diệp Chi Linh lẩm bẩm sau đó nhanh chóng vui vẻ chạy xuống cầu thang mở cửa ra hoa viên "góp vui".

Đang thất thần nhìn ngắm từng bông hoa xinh đẹp, một loạt tiếng bước chân bỗng truyền vào tai. Diêu Tuyết ngẩng đầu lên liền thấy xa xa một cô bé

trông như búp bê, trên người mặc một bộ váy công chúa màu xanh lơ có nơ xinh xắn đang chạy vội lại đây. Miệng lại không ngừng phát ra ai oán "Tí tí còn đang bị thương sao lại xuống giường rồi, còn đi ngắm hoa một mình không gọi Linh Nhi a"

Trong lúc Diêu Tuyết còn đang thất thần, Diệp Chi Linh đã chạy tới ngồi xuống bên cạnh Diêu Tuyết, đôi mắt một mực nghiên cứu, nhìn chăm chăm vào bụi hoa trà. Sau một lúc không phát hiện ra cái gì mới quay đầu, dùng một đôi mắt to ngây thơ tràn ngập tò mò hỏi "Diêu Tuyết tỷ, tỷ đang nhìn gì vậy?"

Diêu Tuyết bị gương mặt khả ái, đôi mắt to lung linh chớp chớp của Diệp Chi Linh làm cho mềm nhũn, trái tim như có dòng nước ấm chảy qua ngòn ngọt, âm ấm. Diêu Tuyết dù có em gái nhưng hai người lúc nào cũng như kẻ thù, làm sao có thể làm nũng hỏi cô như vậy? Nhìn cô bé xinh đẹp đang dùng giọng nói ngọt ngào hỏi cô, Diêu Tuyết lần đầu cảm giác được có một người em gái cũng là một chuyện vui vẻ.

Thấy cô chỉ một mực nhìn mình mà không trả lời, Diệp Chi Linh lại hỏi "Sao tí tí lại nhìn Linh Nhi như vậy? Có phải mặt Linh Nhi dính bản hay không... Nhưng rõ ràng muội có rửa mặt mà" Nói xong còn thật sự sờ mặt mình làm Diêu Tuyết dở khóc dở cười. Sau đó nhanh chóng giải thích "Không phải đâu, bởi vì Linh Nhi rất xinh thôi." "Nha, vậy là tí tí thực thích Linh Nhi phải không? Linh Nhi cũng rất thích tí tí!" Diệp Chi Linh hồn nhiên lập tức lại vui vẻ.

Một giọng nói trầm ấm bỗng từ xa vọng lại "Linh Nhi, mau dẫn tí tí vào ăn cơm thôi" "Chết rồi! Chắc tí tí rất đói bụng, Linh Nhi đưa tí tí đi ăn sáng nha! Xin lỗi, Linh Nhi quên mất" Diệp Chi Linh nhăn mặt le lưỡi xin lỗi làm cho Diêu Tuyết bật cười. "Oa, tỷ cười lên thực đẹp nha!" Diệp Chi Linh tròn mắt nhìn bởi đây là nụ cười đầu tiên cô nhìn thấy trên gương mặt tí tí mới này. Diêu Tuyết tỷ xinh đẹp một cách dịu dàng thanh nhã. Từ khi tỉnh lại Diệp Chi Linh luôn nhìn thấy một gương mặt dịu dàng, cho dù mỉm cười cũng luôn mang nét u sầu nhàn nhạt nhưng nụ cười này của Diêu Tuyết lại giống như ánh trăng xua tan đi bóng tối sau làn mây rặng rờ, dịu dàng, ngọt ngào làm Diệp Chi Linh nhìn đến ngây người.

Nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên của Diệp Chi Linh, Diêu Tuyết lại mỉm cười sau đó lôi kéo Diệp Chi Linh chậm chậm bước về phía hai người đứng trước cửa chờ họ.

Đứng trước cánh cửa lớn đang nửa mở là một cặp vợ chồng. Người chồng nhìn qua chỉ tầm 40, gương mặt tuy bị thời gian mài mòn nhưng vẫn lưu lại dấu vết chứng tỏ lúc còn trẻ ông là một người đàn ông vô cùng hào hoa phong nhã, mày kiếm, mũi cao. ánh mắt sắc bén cho dù bây giờ nhìn qua chỉ thấy nhu tình nhưng cảm giác của cô chắc chắn không sai. Đây là một người đàn ông sắc sảo. Còn người phụ nữ bên cạnh nhìn qua chỉ gần ba mươi tuổi, gương mặt tuyệt sắc ẩn chứa nét dịu dàng lại quyến rũ làm cho người khác nhìn vào đã ngẩn ngơ. Mà trên thực tế, ngay lúc nhìn thấy Diệp phu nhân Diêu Tuyết đã ngẩn người, đôi mắt mở to tròn tròn nhìn về phía Diệp phu nhân, miệng vô thức bật ra "Đẹp quá".

Lúc đầu thấy Diêu Tuyết cứ mãi nhìn mình, Diệp phu nhân rất ngạc nhiên, khi nghe lời nói thốt ra lúc đang ngỡ ngàng của Diêu Tuyết, Diệp phu nhân liền ngây ra rồi nhìn chồng mình bật cười.

Diệp Chi Linh vừa nghe Diêu Tuyết nói liền vui vẻ "Dĩ nhiên rồi, nhìn em là biết mà, còn không xem là mẹ của ai nha" Giọng nói đầy kiêu ngạo làm hai người lớn vừa mới dừng cười liền tiếp tục bật cười, còn Diêu Tuyết thì cười nhẹ, ánh mắt tràn đầy hâm mộ làm Diệp phu nhân trong lúc lơ đãng nhìn thấy cũng xót xa trong lòng. Bà bỗng nhiên bước tới ôm lấy cô "Diêu Tuyết từ nay con là tí tí của Linh Nhi, cũng là con gái của chúng ta...có được không?"

Giọng nói mềm nhẹ, dịu dàng nhưng vào tai Diêu Tuyết lại khiến cô bật khóc, bởi cái ôm này thực sự rất ấm áp. Loại ấm áp này cô chưa bao giờ được hưởng thụ cho nên Diêu Tuyết vốn không dễ khóc mới có thể vì một lời nói mà rơi nước mắt. Cũng có thể trong thời gian này, những chuyện đã kích liên tục xảy đến khiến Diêu Tuyết luôn căng thẳng mệt mỏi. Mãi cho tới lúc này, cảm nhận được sự ấm áp chưa từng có từ Diệp phu nhân, mới khiến Diêu Tuyết có thể buông lỏng, phát tiết hết uất ức trong lòng.

Diêu Tuyết khóc rất lâu, rất thương tâm, mọi người cũng hiểu được nên không ai can ngăn, Hà Mẫn Thu - Diệp phu nhân vẫn tiếp tục ôm Diêu Tuyết an ủi trong im lặng. Chỉ có Diệp Chi Linh không hiểu gì, luống cuống an ủi làm Diêu Tuyết vừa khóc vừa cười.

Lúc này Diệp Chấn Phàm mới nhẹ nhàng bước tới xoa đầu cô "Từ nay đây là nhà của con, có gì ám ức cứ nói, ta sẽ làm chủ cho con, được không? Không cần khóc nữa..."

"Ê, đây là lời thoại của ta, ai cho tiểu tử nhà ngươi cướp?!" Một giọng nói già dặn mà có lực bỗng cất ngang sau đó Diêu Tuyết liền rơi vào vòng ôm có chút mạnh mẽ nhưng ấm áp. Cái ôm này làm Diêu Tuyết nhớ tới ông ngoại "Tiểu Tuyết ngoan, cuối cùng ông đã chờ được con rồi, thật cực khổ a"

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Diêu Tuyết cứ ngỡ ngàng nhìn ông cụ huyền thoại kể khổ, hết mắng Diệp Chấn Phàm hỗn đản lại kêu khổ có cháu mà không được hưởng. Sau đó lại mắng ông ngoại cô là huynh đệ không có chí cốt, có cháu gái tốt cũng không biết chia sẻ, để mặc huynh đệ là ông cô đơn lủi thủi.

Diệp lão càng kể càng hưng phấn, Diêu Tuyết càng nghe càng mờ mịt, Diệp Chấn Phàm đầu đầy hắc tuyến, Diệp phu nhân đứng một bên che miệng cười còn Diệp Chi Linh ngồi trên sofa chống cằm hứng thú nghe, thỉnh thoảng lôi kéo Diêu Tuyết nói nhỏ tiết mục này diễn ra một năm mấy lần, mỗi lần dài bao nhiêu, nội dung là gì khiến Diêu Tuyết cũng nhin không được mỉm cười, trong lòng lại vô cùng hâm mộ tính cách gia đình ấm cúng hài hòa này.

"Người là ông nội Diệp sao?" Sau một phen suy tư, phân tích, quan sát.... Diêu Tuyết mới dám rút ra kết luận khiến chính bản thân cũng cảm thấy có chút

kì diệu. Quả thật kì diệu làm sao khi vừa bước lên trên con đường tương lai mờ mịt, chưa kịp hoang mang thì đã có người xuất hiện dắt tay cô đi tiếp. Ông ngoại, có phải ông luôn dõi theo con, tiếp bước cho con không?

Lão Diệp đến giờ mới nhớ ra là Điều Tuyết không biết ông, trong lòng oán trách Trần lão không thôi. Lại lời kéo Điều Tuyết kể về một hồi mới vỡ lẽ thì ra là ông ngoại đã chuẩn bị trước tất cả cho Điều Tuyết, tính trước các khả năng, lo lắng chu toàn, chỉ sợ cô bị uất ức. Nước mắt Điều Tuyết bắt đầu trào ra liên tục, từng giọt từng giọt tuôn rơi trong nỗi cảm kích, nhớ nhung vô vàn của cô và ông ngoại.

Diệp lão yêu thương vỗ vỗ đầu cô, sang sang nói: "Tiểu Điều Tuyết yên tâm đi, lão già kia đi rồi không phải còn ông nội Diệp đây sao?! Ông đảm bảo với con có thể khiến cho Tiểu Tuyết trở thành công chúa hạnh phúc nhất trên đời này được không? Ngoan, đừng khóc a"

"Ông nội Diệp.... cảm ơn ông" Điều Tuyết nước mắt dần dần ôm chặt lấy Diệp lão.

Bỗng một giọng nói trong trẻo cắt ngang khung cảnh xúc động: "Ông nội, không phải gần đây ông mới đảm bảo với con rằng ông chỉ có mình Linh Nhi, Linh Nhi là công chúa hạnh phúc nhất sao? Sao mới đó đã quay sang nói với người khác rồi?! Ông làm như thế là không được nha! Không phải ông luôn nói làm người phải tuân thủ lời hứa sao? Ông nội đây không phải là nói một đằng làm một nẻo sao? Cha mẹ hai người làm chứng cho con, để sau này còn đem ra đối chất nha!"

Diệp Chi Linh đứng chống nạnh, bộ dáng đánh đá tuôn ra một tràng làm Diệp lão đứng hình, Điều Tuyết bối rối còn vợ chồng Diệp Chấn Phàm nhìn nhau cười vui vẻ. Diệp lão còn chưa kịp hoàn hồn Diệp Chi Linh đã chạy đến ôm chầm lấy Điều Tuyết, lên giọng ta đây khoan dung ra tuyên bố:

"Nếu là Điều Tuyết tý thì không sao, dù sao có hai công chúa cũng vui hơn mà. Nhưng chỉ cho phép ông nội vi phạm lần này thôi nha". Giọng nói bá đạo ngây thơ vừa thốt lên làm Điều Tuyết có chút dờ khóc dờ cười, tuy nhiên hơn hết là vòng tay ấm áp, lời nói ngây thơ khiến cô bắt đầu quên dần nỗi buồn này. Ông ngoại, cảm ơn ông thật nhiều, cháu sẽ rất hạnh phúc.

"Oc ọc" một tiếng vang lạ phá tan khung cảnh ấm áp, bình lặng. Mọi người đều quay đầu nhìn về phía Điều Tuyết đang xấu hổ cười trừ, cô đã không ăn uống gì hai ngày dài rồi, bụng không phản ứng mới là không bình thường đó. Diệp phu nhân phản ứng trước tiên liền tỏ đờ Điều Tuyết dậy, nói:

"Ai, Điều Tuyết ngoan, sao diệp có thể quên mất con chưa ăn gì chứ! Chao ôi, già rồi hay quên sao? Mau mau, diệp dẫn con đi ăn sáng, con tuyệt đối đừng giận diệp nha!" Vừa nói vừa dẫn cô đi về phía phòng ăn.

Diệp Chi Linh nhanh chóng chạy tới ôm một tay Điều Tuyết "Mẹ con cũng đói". Điều Tuyết vẫn đang xấu hổ không thôi vừa nghe Diệp phu nhân nói liền có chút luống cuống: "Không có đâu, diệp, Điều Tuyết sao có thể giận người chứ" Hai người đàn ông thấy vậy cũng nhìn nhau cười bước theo sau cô.

Vừa ăn sáng xong Điều Tuyết liền bị cảm tức trên giường không được nhúc nhích nữa. Bởi vì buổi sáng vừa mới lê cái chân bị thương ngày hôm qua còn chưa kịp tốt lập tức lại trầm trọng thêm. Bác sĩ yêu cầu không được di chuyển thêm một phút nào nữa. Lập tức lệnh cảm tức được ban ra, cả nhà đều ủng hộ. Điều Tuyết chỉ còn cách thu nhỏ phạm vi hoạt động ở trên giường, tận lực giảm tối đa cử động chân. Đối với cô đây là một việc vừa ấm áp lại vừa buồn chán.

Chiếc giường rất lớn đủ cho ba, bốn người nằm, Điều Tuyết ở trên đó lại càng đặc biệt nhỏ bé. Sợ cô buồn chán, Diệp Chi Linh gần như chuyển qua phòng này ở, lúc nào cũng lúi rúi, chuyển động xung quanh cô không ngừng. Chỉ là ban đêm không dám ngủ chung, sợ động đến vết thương của Điều Tuyết. Ông nội Diệp cũng ngày ngày cầm lều trong phòng bệnh, luôn kể chuyện, đánh cờ hay đấu khẩu với Diệp Chi Linh chỉ sợ Điều Tuyết cô đơn.

Diệp phu nhân phần lớn ở một bên đọc sách hay đơn giản cười nhìn hai ông cháu đấu khẩu, nói chuyện phiếm, ăn cơm cùng Điều Tuyết. Diệp Chấn Phàm ngày ngày đi làm về cũng đều đến thăm, nói vài câu với Điều Tuyết sau đó mới đi làm việc. Ngoài ra còn có máy tính, truyền tranh, sách, máy điện tử đều được đưa tới đầy đủ, thậm chí còn có một chú gấu bông khổng lồ chiếm gần nửa cái giường.

Diệp Chi Linh nói cô không dám ngủ cùng Điều Tuyết sợ động, nhưng mà gấu bông sẽ không động, không sợ nên cô mới đưa bạn thân của mình sang ngủ cùng Điều Tuyết. Vậy thì Điều Tuyết tý sẽ không buồn nữa, cũng không sợ đụng trúng vết thương, dù sao gấu bông cũng rất mềm, có đụng cũng không gây ra chuyện gì lớn.

Trong mấy ngày nay, gần như sinh hoạt trong Diệp gia đều tập trung về phòng Điều Tuyết. Cô thậm chí gần như có cảm giác mình chính là một phần của gia đình hạnh phúc này. Tuy vậy, cô cũng biết đó chỉ là do ở đây quá hạnh phúc mà thôi. Điều Tuyết đôi lúc có chút sợ hãi, sợ một ngày nào đó sẽ quên sự ấm áp, hạnh phúc này mà không buông tay được, sẽ gây thương tổn cho những con người tốt đẹp này

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau khi tình hình Điều Tuyết có vẻ ổn hơn một chút, mọi người liền suy xét về việc học tiếp của cô.

Điều Tuyết hiện nay đã được bác sĩ cho phép xuống giường, đang thành thói quen ngồi đọc sách trên salon. Diệp Chi Linh vừa nghe ba Diệp nhắc tới chuyện này liền hăng hái "Nha, vậy đề ti ti học cùng trường với con đi! Từ nay có thể cùng đi cùng về với ti ti, thật vui a".

Trường Diệp Chi Linh học là trường học loại một cao cấp từ trong ra ngoài bao gồm từ mẫu giáo đến đại học, mỗi cấp được phân khu nhưng lại không tách biệt, tất cả đều nằm trong một khuôn viên khổng lồ của học viện Thiên Long.

Đây là học viện tư nhân do một số tập đoàn lớn bắt tay hợp tác xây dựng thành. Bên trong học viện có đầy đủ tiện nghi từ kí túc xá, nhà ăn, sân vận động, nhà thi đấu, hội trường, công viên, hồ bơi cho tới siêu thị, khu thực nghiệm.... tất cả đều rất tiện nghi, chất lượng tuyệt đối đứng đầu toàn quốc.

Trong học viện còn có rất nhiều du học sinh, không phải chỉ cần có tiền là có thể vào học, điều kiện tất yếu là thực lực, không đạt yêu cầu lập tức bị đào thải, điều này càng khiến cho chất lượng học sinh ngày càng được nâng cao.

Cho dù là một trong các tập đoàn đứng sau học viện Thiên Long, Diệp Chấn Phàm vẫn luôn công bằng suy xét khi đưa người vào học. Học viện vẫn là vô cùng hiếm có người đi cửa sau, đặc biệt là Diệp Chấn Phàm. Hai đứa con của ông đều là dùng thực lực của chúng vào được học viện. Diệp Chi Linh tuy đơn thuần nhưng không ngu ngốc. Diệp gia xưa nay vẫn luôn là gen tốt a.

Diêu Tuyết đã từng nghe thầy giáo nói về nơi này. Đây vẫn luôn được xem là đỉnh vinh quang của mọi giáo viên và học sinh đều hướng tới. Cô chưa từng tưởng tượng có một ngày mình cũng có thể vào học viện Thiên Long này. Tuy nhiên, Diêu Tuyết vẫn còn có chút băn khoăn. Hiện giờ cô đang mặc quần áo Diệp Chi Linh, ở trong Diệp gia không nói, có thể xem như dựa vào tình cảm giữa ông ngoại và ông nội Diệp. Tuy nhiên, nếu để Diệp gia phải lo lắng tốn kém tới việc học của mình, cô sẽ không được thoải mái.

Nhận ra được băn khoăn của Diêu Tuyết, ông nội Diệp nhanh chóng giải thích: "Tiểu Tuyết ngoan, không cần nghĩ nhiều đâu. Thiên Long học viện là trường Diệp thị hợp tác đầu tư xây dựng đó. Cho nên con vào đó học chính là tiết kiệm nhất cho Diệp gia đó, đừng suy nghĩ lung tung nữa!"

Diêu Tuyết có chút bó tay rồi. Học trường học hạng nhất toàn quốc lại là tiết kiệm nhất ư? Không biết cái này mà nói ra ngoài sẽ bị bao nhiêu người lấy nước bọt dìm chết đây. Tuy nhiên, nhìn lại những con người đáng yêu này đi. Diêu Tuyết có cảm giác mình đây là đang ở trong phúc mà còn phân vân chuyện hưởng thụ hay không ư? Ông ngoại ném một cô bé cả ngày chỉ nhìn thấy màn thầu vào giữa một bàn đầy sơn hào hải vị, có thể không bối rối sao?

Diêu Tuyết vốn là một học sinh xuất sắc mặc dù gia đình không có điều kiện tốt để đi học, cô vẫn có thể luôn đạt thành tích tốt nhất. Năm nay Diêu Tuyết mới 13 tuổi đã nhảy hai lớp, học tới lớp chín. Khi hồ sơ của cô được đưa vào xét duyệt đã được chuyển thẳng vào lớp A - lớp đứng đầu.

Thiên Long học viện là một trường chọn lọc cho nên số lượng học sinh cũng không nhiều. Mỗi khối chỉ có năm lớp theo thứ tự bảng chữ cái từ A tới E. Trong đó lớp A là tập hợp các học sinh xuất sắc tinh anh nhất toàn khối, còn bốn lớp còn lại có trình độ tương đương. Trong mỗi lớp cũng chỉ có 20 học sinh. Trong một môi trường rộng rãi đầy đủ tiện nghi đảm bảo cho mỗi học sinh đều được cung cấp đầy đủ, hoàn mĩ nhất.

Khi biết Diêu Tuyết được xếp vào lớp A, lão Diệp vô cùng tự hào, vợ chồng Diệp Chấn Phàm nhìn nhau vui vẻ, còn Diệp Chi Linh nhìn Diêu Tuyết bằng ánh mắt sùng bái, vị trí Diêu Tuyết trong lòng cô bé lập tức vọt lên một độ cao mới. Diêu Tuyết thì mờ mịt, có một chút hi vọng vào tương lai. Cô cũng không biết sự sắp xếp này lập tức đẩy cô vào trong vòng xoáy quý tộc mà cô chưa từng hướng tới, gắn kết không rời.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi nhận được thông báo trúng tuyển vào lớp mới, Diêu Tuyết vẫn tiếp tục tĩnh dưỡng, bên cạnh đó ôn tập lại và nghiên cứu bài tập. Thịnh thoảng sẽ bị Diệp Chi Linh lôi ra hỏi bài hay làm nũng lơi kéo cô chơi cùng.

Gần đây Diệp Chi Linh có một sở thích mới là chụp lên Diêu Tuyết. Thịnh thoảng lúc đọc sách hay chơi đùa trong vườn hoa sẽ nghe tiếng máy chụp ảnh. Diệp Chi Linh có vẻ rất vui với trò chơi mới này. Lúc Diêu Tuyết hỏi cô bé chụp làm gì, Diệp Chi Linh chỉ cười thần bí nói là làm kỉ niệm.

Vì để phục vụ cho mục đích chụp lên này, mỗi sáng sớm Diêu Tuyết đều bị lôi ra sửa soạn một phen. Diệp phu nhân cũng rất hào hứng, vui vẻ giúp đỡ làm Diêu Tuyết cũng bó tay. Nhìn gương mặt cười bí ẩn của Diệp Chi Linh, cô luôn có cảm giác những tấm ảnh này là sử dụng cho mục đích khác.

Quả thực là dùng cho mục đích khác. Gần đây Diệp Chi Linh luôn luôn lên mạng kể cho anh hai về người tí ti mới này. Nhà họ Diệp vốn có hai người con. Trên Diệp Chi Linh còn có một anh hai năm nay 18 tuổi Diệp Vũ Thiên. Anh từ nhỏ đã vô cùng xuất sắc, 15 tuổi đã nhảy lớp liên tục, tốt nghiệp cấp ba rồi nhận học bổng sang Mi đào tạo chuyên sâu ngành quản trị để phát triển Diệp thị tại trường đại học đứng đầu Harvard.

Diệp Vũ Thiên luôn luôn hết mực cưng chiều cô em gái nhỏ hơn mình tám tuổi này. Diệp Chi Linh cũng thích nhất là làm nũng với anh hai, có chuyện gì đều kể cho anh biết đầu tiên. Bây giờ Diệp Chi Linh đang rất hăng hái kể về tí ti mới của cô, còn dính kèm theo từng tấm ảnh chụp lên hằng ngày cộng với miêu tả chi tiết, chia sẻ vui sướng vì có tí ti chơi cùng với Diệp Vũ Thiên.

Bên này Diệp Vũ Thiên vừa thông thả uống cà phê vừa nhìn tin nhắn mới gửi tới - tấm ảnh chụp lên sáng nay lúc Diêu Tuyết đang đọc sách trong hoa viên. Anh cũng vừa nghe ba mẹ nói cách đây mấy tháng rằng ông muốn nhận cháu gái một người bạn về nuôi. Diệp Vũ Thiên vốn cũng không mấy để ý tới bởi vì Diệp gia của đây người lại mỏng, nuôi một cô bé đối với Diệp gia vốn không là gì. Nhưng bây giờ mỗi ngày nghe em gái báo bói ca ngợi cuối

cùng cũng khiến anh nảy sinh hứng thú đối với người em gái nuôi mới này.

Trong hình là một cô bé nhìn còn nhỏ hơn em gái anh, nghe nói cô bé đã 13 tuổi, nhìn qua ảnh có thể thấy cuộc sống trước đây cũng không phải rất tốt. Cô bé trong ảnh rất nhỏ gầy, mặc một bộ váy đen có cổ cao ren trắng giản dị, trên đầu là một quyển sách đang lật dở dang, nghiêng đầu nhìn về giá ống kính, gương mặt bình thản, sống mũi cao, môi anh đào, lông mày dài mảnh. Phía dưới hàng mi cong dày là một đôi mắt hạnh đen láy, trong đó ẩn ẩn có thể nhìn thấy một chút dịu dàng sùng nịch. Không hiểu bằng cách nào nhưng Diệp Vũ Thiên lại có cảm giác anh có thể nhìn thấy cảm xúc đó một cách rõ ràng.

Trong vô thức, đôi mắt dịu dàng, sùng nịch đó đã từ từ len lỏi vào trong tim Diệp Vũ Thiên, từng chút mà làm tổ trong đó. Dần dần, anh liền có thói quen mỗi tối chờ tin nhắn của em gái, xem xem ngày hôm đó cô gái nhỏ trong ảnh đang làm gì. Cảm xúc đối với cô ngày càng phong phú, sự mong chờ được gặp mặt đối với Diêu Tuyết ngày càng tăng lên.

Ngày nhập học ngày càng gần, công tác thuyết phục của Diêu Tuyết ngày càng gấp rút. mấy hôm nay Diêu Tuyết đã suy nghĩ rất kỹ, cuối cùng mới quyết định sẽ chuyển ra ngoài ở trọ. Mặc dù biết rằng Diệp gia không phải nghèo túng cũng không thiếu gì một chút chỗ ở cho mình nhưng trưởng thành dưới sự giáo dục nghiêm khắc của ông ngoại khiến cho Diêu Tuyết không cách nào chấp nhận mình yếu ớt lệ thuộc như vậy.

Biết rằng ông nội Diệp là thực lòng yêu thương mình nhưng bằng cách nào Diêu Tuyết cũng không thể chấp nhận được việc cứ tiếp tục dung túng cho bản thân. Cô cần phải mạnh mẽ lên, tương lai còn rất dài, cô cần phải học cách tự lập, không thể cứ dựa dẫm vào người khác mãi được. Ông ngoại ở trên trời cũng sẽ không thích mình trở nên như vậy đâu.

Thuyết phục mọi người cũng không phải khó khăn lắm của ông nội Diệp và Diệp Chi Linh thực sự không dễ qua. Hai người này một người mới nhận cháu gái một người mới có tí ti chơi cùng sao có thể dễ dàng buông tay. Ngay cả Diệp phu nhân dịu dàng cũng là mười phần không muốn. Vốn bà chỉ có một đứa con gái Diệp Chi Linh xinh xắn, thiên chân, nghịch ngợm thôi, căn bản không thể coi là áo bông nhỏ tri kỉ được, không dễ dàng mới có thêm một cô con gái dịu dàng hiền chuyện, có thể cùng bà chia sẻ, còn biết quan tâm chăm sóc, đây mới chính là áo bông nhỏ đích thực của phụ nữ nhà. Diệp Chấn Phàm thì giữ thái độ bàng quang ngồi một bên xem kịch nhưng căn bản là ủng hộ vợ con.

Diêu Tuyết nhìn tình hình này cũng rất nhức đầu. Xem ra kháng chiến vẫn còn dài, đồng chí tiếp tục cố gắng!

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Kháng chiến lâu dài rồi cũng tới ngày kết thúc. Cuộc kháng chiến của Diêu Tuyết kết thúc bằng một hiệp nghị điều khoản như sau:

1. Có thể chuyển ra ngoài nhưng phải chuyển tới ở tại căn hộ nằm trong chung cư của Diệp gia có bảo vệ 24/7.
2. Không thể về nhà quá 10h30' tối, thỉnh thoảng sẽ có người kiểm tra. Đồng thời một tuần Diệp Chi Linh sẽ tới ở cùng hai đêm, tối thứ bảy, chủ nhật phải trở về Diệp gia với Diệp phu nhân và ông nội Diệp.
3. Hằng tháng phải nhận tiền trợ cấp từ Diệp gia.

Mặc dù không thể hoàn toàn theo ý muốn của Diêu Tuyết nhưng hiệp nghị này là bản thoả hiệp duy nhất thoả mãn sau rất nhiều cuộc tranh luận, nài nỉ, dụ dỗ.... Dù sao thì Diêu Tuyết cũng có thể tự ra sống một mình vậy là đủ rồi. Còn những cái khác, Diêu Tuyết luôn trân trọng, lưu luyến tình cảm ấm áp, sự quan tâm ngọt ngào mà mọi người Diệp gia dành cho mình. Vì thế việc hi sinh ngày nghỉ để về Diệp gia đối với Diêu Tuyết hoàn toàn không có ảnh hưởng, cô không có ý kiến nào, thậm chí còn có chút mừng thầm vì mình còn được chào đón trở về.

Hiệp nghị vừa được quyết định thành công Diêu Tuyết lại phải quay sang dỗ dành ba người đang bất mãn ngồi một bên. Ông nội Diệp phụng phịu làm mặt giận, oán trách mới có cháu gái được có mấy ngày giờ đã đòi chuyển ra, ngồi làm bầm một mình không để ý Diêu Tuyết nữa.

Diệp Chi Linh ỉu xìu nín kén nín, tìm đủ mọi cách có thể để dụ dỗ Diêu Tuyết ở lại, năn nỉ không được lại chạy tới mấy tính tìm anh hai nghĩ hộ đối sách vậy mà anh hai chỉ nói là cứ để Diêu Tuyết tí ti đi, cần phải từ từ, trường kì kháng chiến, kế hoạch dùng âm áp nín kén.... làm cho tiểu công chúa Diệp gia càng bức xúc, trực tiếp tắt máy không nói chuyện với anh hai nữa. Cô chỉ muốn Diêu Tuyết tí ti ở cùng mà thôi, tí ti đi rồi còn kháng chiến gì nữa chứ.

Càng nghĩ Diệp Chi Linh càng âm ỉ, suốt ngày dùng đôi mắt chó con đáng thương nhìn Diêu Tuyết làm cô dù trong lòng mềm như cháo, lưu luyến không muốn nhưng cũng không thể đồng ý, cảm giác tội lỗi bứt rứt trong lòng. Nhất là Diệp phu nhân dịu dàng không oán trách, không nói gì cả chỉ là thỉnh thoảng dùng ánh mắt nhẹ nhàng oán trách nhìn cô làm da đầu Diêu Tuyết run hết cả lên.

Rốt cuộc sau một tuần dụ dỗ, năn nỉ, hứa hẹn, kí một đồng thoả thuận, hiệp ước không bình đẳng, trái tim nhỏ bé của Diêu Tuyết mới được bình yên trở lại. Mấy ngày này ông nội Diệp và Diệp Chi Linh lúc nào cũng bám dính lấy cô, nhiều ra thêm hai cái đuôi cũng không phải chuyện dễ chịu gì nhưng định mở miệng thì lại gặp hai cặp mắt ai oán đáng thương làm cho Diêu Tuyết lập tức ngậm miệng thờ dài. Nhìn thấy hai người họ vui vẻ vì chiến thắng trong lòng Diêu Tuyết cũng rất âm ỉ.

Dọn dẹp hết một ít đồ dùng bỏ vào thùng. Điều Tuyết đứng dậy đi tới phòng Diệp phu nhân chuẩn bị làm cô con gái nhỏ nhu thuận tới xoa dịu cõi lòng còn đang mất mát của bà.

Hôm nay là ngày chuyển nhà, Điều Tuyết mặc một bộ váy trắng cao cổ, dài tay, váy dài quá đầu gối cùng với sự đeo bám dài dằng của Diệp Chi Linh và ông nội Diệp mạnh mẽ đòi theo. Ngay cả Diệp phu nhân luôn thích yên tĩnh ở nhà cũng lấy cớ ở nhà một mình buồn chán đòi theo.

Một đoàn bốn người lên xe ô tô mang theo hai thùng đồ chuyển tới nơi ở mới của Điều Tuyết. Thực ra lúc đến Điều Tuyết chỉ mang tới một ba lô toàn là sách vở thêm hai bộ quần áo đã cũ còn có chỗ rách bị Diệp Chi Linh nhìn thấy trực tiếp quăng đi rồi. Quần áo Điều Tuyết đang mặc và một thùng quần áo kia đều là của Diệp Chi Linh vì cô bé nói là đã cũ, không thích nữa, và lại vốc dáng của Điều Tuyết cũng nhỏ hơn Diệp Chi Linh nên cô bé trực tiếp đem qua cho Điều Tuyết. Bởi vậy nên Điều Tuyết mới có thể tự nhiên mặc mà không có áy náy, tuy nhiên cô cũng phát hiện ra những bộ quần áo này đều giống như còn mới, có bộ hình như chỉ mới mặc qua một lần cho nên trong lòng rất cảm kích, biết rõ là Diệp Chi Linh cố ý để lại cho mình.

Còn thùng còn lại chính là toàn bộ sách vở cũ và mới, gia tài để lại của ông ngoại, và máy tính xách tay Diệp Chấn Phàm cho cô nói là để phục vụ cho việc học, cho nên Điều Tuyết không thể nào chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Xe ô tô dừng lại trước một khu chung cư cao cấp có hệ thống bảo an thường trực suốt 24 giờ, còn có camera chống trộm và công viên nhỏ bên trong khiến bầu không khí hết sức thoải mái, mát mẻ. Căn hộ nằm ở tầng bốn trong tòa nhà chín tầng, vị trí này khiến mùa đông không quá lạnh còn mùa hè thì không quá nóng. Mỗi tầng có bốn căn hộ, mỗi căn hộ rộng khoảng 100 mét vuông, có ban công, hai phòng ngủ và một phòng khách, nhà bếp và hai phòng vệ sinh. Trong nhà thiết kế hết sức trang nhã, ấm áp khiến Điều Tuyết cảm giác đây quả thực là một tổ ấm.

Diệp phu nhân đi bên cạnh thỉnh thoảng lại chỉ vào một đồ vật nào đó và nói về kỉ niệm gắn với nơi này của mình. Nghe nói đây là căn nhà Diệp phu nhân đã ở suốt mười năm sau khi kết hôn làm cho Điều Tuyết cảm giác nơi đây thật thân thiết, gần gũi. Có lẽ khi ở trong nơi rộng lớn này một mình cũng không phải rất lạnh lẽo như cô từng tưởng tượng.

Sau khi sắp xếp mọi thứ ngăn nắp hoàn chỉnh, Điều Tuyết phải tốn thêm không ít công sức mới tiễn được ba vị khách đang quyến luyến không rời mình rung rung vướn lên xe về nhà. Thực ra trong lòng Điều Tuyết cũng rung rung nhưng cô biết mình không thể mềm yếu, không cho phép mình có thêm cơ hội lưu luyến nữa. Cô lập tức lấy một cái áo khoác và sổ tiết kiệm của ông ngoại để lại ra ngoài, cô cần phải đi siêu thị mua thức ăn và một số đồ dùng, còn phải tới ngân hàng kiểm tra tài khoản nữa.

Hôm nay là ngày nhập học, xe của Diệp gia sẽ đến đón Điều Tuyết đến trường để làm quen với hoàn cảnh mới. Vừa ngồi vào xe đã được chào đón bằng một cái ôm “ngọt ngào” của Diệp Chi Linh. Quả thực rất ấm áp nhưng cũng không mấy dễ chịu. Điều Tuyết đành vỗ vỗ lưng của Diệp Chi Linh báo cho cô bé biết cần nói lỏng tay. Diệp Chi Linh vừa buông tay liền thấy được khuôn mặt đỏ bừng của Điều Tuyết vì ngọt ngào, trên gương mặt liền xuất hiện hai vệt đỏ ngai ngừng nhưng vẫn làm mặt nàng nụ cười oán trách:

“Điều Tuyết tí ti sao có thể không về thăm Linh Nhi nha! Linh Nhi rất nhớ tý. Bây giờ trong nhà không có ai chơi với Linh Nhi nữa, mọi người rất buồn đó, ít nhất tý cũng có thể gọi cho mọi người một cuộc điện thoại mà... sao có thể im lặng như vậy?”

Ngồi nghe Diệp Chi Linh huyền thuyên căn vặn Điều Tuyết chỉ có thể cười khỏ, rõ ràng chỉ mới cách nhau có một ngày nha, cho dù có nhớ cũng không thể gấp gáp như thế chứ. Và lại chỗ cô cũng không có điện thoại nha, làm sao có thể gọi về Diệp gia?

Nhẹ nhàng xoa đầu Diệp Chi Linh, Điều Tuyết nhẹ giọng dụ dỗ: “Được rồi, không phải chúng ta vừa mới gặp hôm kia sao? Hai ngày này Điều Tuyết tý cũng rất bận nha. Linh Nhi đừng giận có được không? Không phải từ nay mỗi ngày chúng ta đều học chung một trường, đều có thể gặp nhau sao? Cùng lắm ngày mai tí ti làm cơm trưa cho Linh Nhi tạ lỗi có được không?”

Diệp Chi Linh vừa nghe tới đó liền sáng mắt: “Nha, Điều Tuyết tí ti còn có thể nấu ăn nữa sao?”

Điều Tuyết cười nhẹ “Có thể, vậy Linh Nhi muốn ăn cái gì nào?”

Diệp Chi Linh nghĩ nghĩ cuối cùng đưa ra một quyết định: “Vậy được, mọi người muốn ăn sủi cảo. Tý nhớ không được quên đó nha, ngày mai mọi người sẽ chờ tý ở hoa viên bên cạnh thư viện, tý nhớ đến nha”.

Vì Thiên Long học viện chia thành từng khu riêng biệt cho từng cấp học cho nên Điều Tuyết và Diệp Chi Linh vừa tới cổng trường liền tách ra đi về phía lớp học của mình.

Điều Tuyết vừa đi vừa xem bản đồ trường học của Diệp Chi Linh đưa vì phòng ngừa bị lạc. Đang chăm chú xem bản đồ, chân vẫn đều đều bước về

phía trước, Điều Tuyết bỗng va phải một vật thể, cơ thể mất thăng bằng nghiêng về phía sau chuẩn bị ngã, không kịp chuẩn bị cô đành nhắm chặt mắt lại mặc kệ số phận.

Bỗng một bàn tay to lớn nắm lấy cánh tay của Điều Tuyết kéo lại, Điều Tuyết lại theo phản xạ quán tính nắm chặt lấy vật áo của đối phương mới ổn định lại được. Từ từ mở đôi mắt hạnh đang nhắm chặt, Điều Tuyết ngạc nhiên phát hiện trước mặt là một nam sinh lớp lớn học cùng cấp với mình, hơn nữa đáng vẻ còn hết sức cao lớn, đẹp trai và lạnh lùng. Thì ra là bản thân đụng phải một soái ca đẹp trai còn được người ta cứu.

“Cô bé ổn chứ?” Một giọng nói trong trẻo cắt đứt suy nghĩ của Điều Tuyết. Phát hiện mình đang thất thần, Điều Tuyết có chút xấu hổ, nhìn lại thì ra là người bạn đi cùng với nam sinh vừa cứu mình đang cười hỏi. Lại là một soái ca nữa nha, bộ sáng nay mình có số gặp soái ca sao, Điều Tuyết thầm nghĩ.

Nhanh chóng ổn định tâm thần, buông vật áo người ta ra, Điều Tuyết nghiêm chỉnh cúi đầu xin lỗi: “Em không sao! Thật xin lỗi vì đã đụng trúng các anh.”

“Không sao” một giọng nói trầm ổn, lạnh lạnh đáp lại.

“VẬY EM XIN ĐI TRƯỚC”.

“Ừm”. Điều Tuyết lễ phép chào sau đó gấp bản đồ lại, không quay đầu đi tiếp.

“Là một học muội dễ thương nha! Thật hiếm thấy con gái nhìn thấy chúng ta mà không đỏ mặt lúng túng, lại còn không quay đầu bước đi. Tiểu học muội này quả thật thú vị nha, không biết là học lớp nào nữa.” Cậu bạn đẹp trai nở nụ cười trêu đùa với cậu học sinh mặt lạnh còn đang đứng nhìn theo bóng dáng đã đi khuất.

Điều Tuyết vốn đã gầy nhỏ, dạo này lại được Diệp phu nhân chăm sóc kỹ lưỡng, trở nên trắng xanh ra trong mắt hai nam sinh cao 1m8 này. Cô cao 1m45 với gương mặt trái xoan, mắt hạnh, tóc hai bím hoàn toàn là một tiểu loli đáng yêu thôi. Vậy cho nên lúc thấy Điều Tuyết theo giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp mình, cả hai cậu đẹp trai đều có chút giật mình quay đầu nhìn nhau. Toàn bộ tập thể lớp 4A đều hứng thú với tiểu loli xinh xắn như búp bê vừa bước vào lớp này.

Hành trình tại ngôi trường mới của Điều Tuyết đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bởi vì chiều cao có chút khiêm tốn, Điều Tuyết dĩ nhiên không thoát khỏi bị xếp vào hàng đầu. Sau khi giới thiệu Điều Tuyết trước lớp, giáo viên chủ nhiệm liền vội vàng ra khỏi lớp về phòng trực ban họp. Vừa đặt cặp sách lên bàn rồi ngồi xuống, Điều Tuyết liền bị một đám người vây quanh. Tiết đầu của ngày hôm nay vốn là tiết tự học nên mọi người đều khá thoải mái tự do hoạt động, lại có Điều Tuyết vừa vào lớp cho nên nghiêm nhiên trở thành đối tượng cho mọi người truy vấn thỏa mãn tò mò về cô bạn đáng yêu mới tới này. Khi biết được Điều Tuyết chỉ mới có 13 tuổi mọi người đều hết sức ngạc nhiên sau đó là cực kỳ hưng phấn chờ đợi đối diện kia Điều Tuyết đánh thờ dài nhận mệnh.

Hãng hái nhất là cô gái ngồi bên cạnh Điều Tuyết tên là Lâm Nguyệt Dao. Là một cô gái có vẻ ngoài khá nhỏ nhắn và một gương mặt có chút ngoài như vậy cho nên Lâm Nguyệt Dao đặc biệt quan tâm tới tiểu học muội mới tới này, mở miệng đóng miệng đều là “Tiểu Tuyết”, còn ép cô gọi mình là “Nguyệt Dao tỷ tỷ”, cho dù đi đâu cũng đều một mực kéo Điều Tuyết theo cùng. Dần dần hai người liên giống như hình với bóng, trở thành một cặp nổi tiếng trong trường. Nhiều lúc Điều Tuyết cũng muốn từ chối vị Nguyệt Dao tỷ tỷ quá đồi nhiệt tình này. Nhưng là mỗi lần tính mở miệng, lại nhìn vào gương mặt khả ái đang hưng phấn chờ đợi đối diện kia Điều Tuyết đành thờ dài nhận mệnh.

Sau khi chuyển ra ở riêng Điều Tuyết liền nhanh chóng tìm được công việc làm thêm, giao báo vào sáng sớm và phụ bếp trong một nhà hàng vào buổi tối. Thỉnh thoảng những ngày được nghỉ còn đến giúp đỡ trong một quán cà phê gần đó. Bởi vậy mà Điều Tuyết gần như bận tới tấp mất mảy. Ngày nào cũng đến lớp vừa đúng lúc chuông reo, tan học liền xách cặp chạy mất tăm làm cho Lâm Nguyệt Dao hết sức bức mình muốn bồi dưỡng tình cảm với tiểu muội cũng chẳng có thời gian.

Hôm nay cũng như thường lệ, vừa hết giờ học Điều Tuyết liền khoác cặp lên vai chuẩn bị đi làm thêm. Vừa quay sang liền bị gương mặt tức giận của Lâm Nguyệt Dao làm cho hết hồn. Nghĩ thầm xem dạo này mình có làm gì khiến vị đại tỷ này nổi giận hay không, hình như là không có nha... ngoại trừ mỗi ngày giờ liền biến mất tăm... Điều Tuyết có chút chột dạ nghĩ. Liên cười năn nỉ:

“Nguyệt Dao tỷ tỷ, muội phải đi làm thêm không thể phụng bồi tỷ hôm nay được, cho muội nợ đi... có được không?”

“Hừ! Tiểu Tuyết hôm nay muội đừng hòng trốn. Muội còn tính nợ bao nhiêu lần nữa hả? Tóm lại hôm nay muội đừng hòng trốn, tỷ đều thất hẹn người ta mấy lần rồi, không thể lại tiếp tục trì hoãn nữa”.

Một nữ sinh bên cạnh thấy vậy liền chen vào: “Ôi chao! Nguyệt Dao cậu cần gì phải cố sức lôi kéo loại người không biết tốt xấu này làm chi cho mệt thân vậy a. Có gì mình đi cùng cậu không phải được rồi sao?” Nói xong liền ôm lấy một cánh tay Lâm Nguyệt Dao tỏ vẻ. Hừ Triệu Mỹ Ngọc cô sớm đã không ưa gì Hoàng Điều Tuyết suốt ngày bày ra bộ dáng ngoan ngoãn hiền thực rồi. Và lại cơ hội được gặp nhóm Phụng Hoàng cũng không dễ gì có

được, sao cô ta có thể bỏ lỡ cơ chứ.

Điều Tuyết chỉ nhìn cô ta nhíu mày, hình như mình vốn không có gây thù oán gì với Triệu Mỹ Ngọc này nha. Không hiểu sao cô ta cứ khắp nơi cạnh tranh gây hấn với mình. Lại nhìn Lâm Nguyệt Dao sắp hết kiên nhẫn đứng trước mặt... thở dài, xem ra hôm nay không thể tiếp tục khát nợ được nữa rồi.

Vừa thấy biểu tình chịu thua của Điều Tuyết, Lâm Nguyệt Dao liền vui vẻ. Ha cuối cùng cũng thu phục được Tiểu Tuyết hay trốn tránh này rồi, để cho cái đám tự cao kia nhìn thấy tiểu muội mình mới thu được xem có tròn mắt ra không. Nắm lấy tay Điều Tuyết kéo ra ngoài lại lạnh nhạt rút tay khỏi Triệu Mỹ Ngọc:

“Tôi làm cái gì không mượn cậu xen vào, còn nữa yêu cầu cậu không cần xúc phạm tới Tiểu Tuyết. Cô bé là loại người gì cũng không liên quan đến cậu hơn nữa cậu có chân, tôi cũng chưa từng ngăn cấm cậu đi chỗ nào”.

Cô còn lạ gì loại người ai đua nịnh nọt này cứ đơn giản mặc kệ bọn họ thôi. Nói xong không quay đầu lại dẫn Điều Tuyết đi mất.

Triệu Mỹ Ngọc nghe Lâm Nguyệt Dao nói vậy thì ngó ra. Lại thấy bóng hai người kia đã đi xa liền vội vã đuổi theo. Mặc kệ, cơ hội đã tới thì không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phượng Hoàng là cái tên cao quý nhất luôn luôn được học sinh trong học viện Thiên Long hay bất cứ một trường trung học nào trong cả nước nhắc tới với sự kính ngưỡng tuyệt đối. Bởi vì đây là nhóm học sinh duy nhất trong Thiên Long học viện tập hợp bởi các thành viên tuyệt đối xuất sắc nhất cả nước về cả thành tích lẫn diện mạo hay gia thế.

Chính xác là nhóm Phượng Hoàng hiện nay bao gồm bảy thành viên: Hàn Băng Nhạn, Lâm Nguyệt Dao, Phượng Viễn, Công Tôn Kiến Minh, Lăng Chính Phong, Lãnh Vệ, Giang Thành Ân. Toàn bộ bảy người đều là thiên chi kiêu tử, đứng sau họ là các tập đoàn đang làm mưa làm gió trên thế giới và trong khu vực hiện nay, cũng là các tập đoàn đứng sau học viện Thiên Long.

Trong tổng thể kiến trúc của học viện Thiên Long có duy nhất một khu vực nội bộ có bảo vệ và nghiêm cấm bất cứ ai không có phận sự bước vào ngay cả hiệu trưởng và giáo viên trong trường, nơi đây chính là LEGEND - tòa nhà đặc biệt được xây dựng dành cho các thành viên thuộc ban quản trị của học viện trong đó có hơn một nửa diện tích là của nhóm Phượng Hoàng đủ thấy vị thế và quyền lực của nhóm này.

Mặc dù mới tới, Điều Tuyết cũng ít nhiều được nghe qua cái tên Phượng Hoàng này và những lời đồn về nó, cho nên lúc nghe Lâm Nguyệt Dao nói sẽ dẫn mình đến chỗ tổng bộ nhóm Phượng Hoàng, Điều Tuyết bỗng có loại xúc động muốn chạy trốn. Cô thực sự không yêu thích việc giao du với những thiên chi kiêu tử này chút nào, nhưng hiện tại mà chạy trốn thật thì chắc ngày mai sẽ bị Lâm Nguyệt Dao tra tấn đến chết vì tội không giữ lời, và lại dù sao cũng mới vừa mượn điện thoại của Lâm Nguyệt Dao gọi điện xin nghỉ, bây giờ làm gì có lí do trốn đi nữa đâu.

Vừa bước vào cổng tòa kiến trúc đồ sộ vĩ đại cơ hồ làm Điều Tuyết chóng mặt. Trước mặt cô hiện giờ là một tòa kiến trúc cao tới 25 tầng vô cùng hiện đại và xa hoa, xung quanh còn có một khu rừng nhỏ bao bọc. Điều Tuyết có chút thất thần nhìn ngắm xung quanh trong khi Lâm Nguyệt Dao vừa lôi kéo vừa giới thiệu với cô về cấu tạo kiến trúc của LEGEND, Triệu Mỹ Ngọc vẫn đi lèo đèo đằng sau này giờ cũng đang bận rộn nhìn ngắm xung quanh như Điều Tuyết nhưng là bằng ánh mắt tham lam và tính toán.

Tầng một là một khu đại sảnh rộng được lớn trang trí hết sức phóng khoáng mát mẻ với rất nhiều hoa và cây cảnh một vài bộ ghế salon và tivi màn hình phẳng, còn lại hơn một nửa diện tích bên trái là một khu siêu thị tiện lợi cực kỳ phong phú và đầy đủ muốn gì chỉ cần nhắc điện thoại gọi nhân viên sẽ đưa tới tận nơi thái độ phục vụ hoàn toàn không thua gì tiêu chuẩn năm sao. Xuyên qua đại sảnh sẽ gặp được thang máy, trụ sở của nhóm Phượng Hoàng chính là nằm ở tầng 12.

Thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra đập vào mắt là một cánh cửa lớn xa hoa bằng gỗ lim, bên trong là một không gian vô cùng rộng lớn với đủ thứ thiết bị giải trí bàn bi da, quây ba, đường bowling, bệ phi tiêu, còn có một màn hình cực lớn để hát karaoke... Bên trái góc phòng có một bộ ghế salon cực lớn và xa hoa phía trước bàn trà hiện đang để rất nhiều điểm tâm trà còn có cả bia và cà phê... Trên ghế hiện tại đang ngồi sáu người, tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ.

Nghe thấy tiếng mở cửa cả sáu người không hẹn mà cùng nhìn sang có chút hứng thú nhìn theo hình dáng bé nhỏ đang chậm chạp bước theo sau lưng Lâm Nguyệt Dao. Lại nhìn thấy Triệu Mỹ Ngọc với ánh mắt tham lam, hưng phấn đảo vòng quanh căn phòng liền hơi nhíu mày, dứt khoát mặc kệ quay lại chuyên tâm nghiên cứu tiểu muội muội chưa từng gặp mặt mà Lâm Nguyệt Dao vẫn luôn không ngừng nhắc đến này.

Chỉ thấy trước mặt là một cô bé hết sức đáng yêu với gương mặt trái xoan cực kỳ thanh tú, đôi mắt hạnh to tròn đen bóng, làn mi dài hơi cong đem lại một cảm giác dịu dàng chứ không phải loại hoạt bát tinh nghịch như bình thường, cái mũi nhỏ cao vừa phải kết hợp với đôi môi nhỏ như cánh hoa đào hơi phớt hồng còn có khí chất đặc biệt trầm tĩnh dịu dàng khiến cho ánh mắt người trong phòng đều không khỏi sáng lên.

Bị một loạt người chăm chú quan sát như vậy cho dù là người thường ngày luôn luôn lạnh nhạt bình tĩnh như Điều Tuyết cũng không khỏi có chút mất tự

nhien. Không muốn tiếp tục bầu không khí mất tự nhiên này nữa Điều Tuyết đành phải rụt rè lên tiếng:

"Minh là Hoàng Điều Tuyết, học sinh vừa mới chuyển tới, rất vui vì được gặp các bạn". Giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên khiến cho mấy người này giờ đang chăm chú quan sát Điều Tuyết có chút giật mình tỉnh lại hơi mất tự nhiên dời ánh mắt đi nơi khác làm cho Lâm Nguyệt Dao đang yên lặng này giờ bỗng bật lên tiếng cười đắc ý vui sướng:

"Không phải các cậu vẫn luôn chê cười tôi sao? Bây giờ nhìn thấy muội muội mới của tôi đã sáng mắt ra chưa, sao nào Lăng Chính Phong xem cậu còn dám trêu ghẹo tôi nữa không, có ghen tỵ không nào hahaha".

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Mang khuôn mặt đáng yêu, oan gia đối thủ của Lâm Nguyệt Dao - Lăng Chính Phong vừa nghe Lâm Nguyệt Dao khiêu khích như vậy liền nổi nóng: "Cậu nghĩ nhận một tiểu muội đáng yêu thì hay lắm chắc, người ta lại không phải muội muội của một mình cậu, cậu đắc thắng cái gì? Hừ cái khuôn mặt này của cậu có làm gì cũng vẫn là trẻ con như cũ thôi, chắc, cứ ráng chỉ cho một xác không biết, tội nghiệp". Nói xong còn phối hợp lắc đầu đáng vẻ muii phần trêu tức chọc cho Lâm Nguyệt Dao tức điên: "Lăng Chính Phong cậu... cậu đừng có khinh người quá đáng chẳng phải cậu cũng giống tôi sao, còn bày đặt ra vẻ, hừ!"...

Điều Tuyết vốn bị Lâm Nguyệt Dao kéo đến bây giờ lại không biết làm gì chỉ có thể bối rối đứng một bên xem hai người cãi nhau. Bỗng một giọng nói bất ngờ vang lên bên tai khiến Điều Tuyết giật bắn: "Xem oan gia cãi nhau có phải lí thú lắm không". Nhân lúc hai oan gia này cãi nhau, Giang Thành Ân liền nhanh tay kéo tiểu muội muội đang ngơ ngác một bên về dự đồ, hần vốn để ý tiểu muội này từ lâu rồi chỉ là không có dịp ra tay mà thôi, giờ đã có người cho cơ hội sẵn sao có thể bỏ qua.

Vì thế lúc Lâm Nguyệt Dao chiến đấu xong với Lăng Chính Phong, nhớ tới Điều Tuyết bị mình bỏ quên này giờ, quay sang liền thấy cô bé đã bị Giang Thành Ân dụ dỗ thành công mở miệng gọi: "Thành Ân ca ca, Lãnh ca ca, Phuong ca ca, Kiến Minh ca ca, Băng Nhạn tí tì". Lúc này quả thực Lâm Nguyệt Dao cực kỳ tức giận không nói lại những người khác liền quay sang Lăng Chính Phong xả giận: "Lăng Chính Phong, thì ra là cậu cố ý đánh lạc hướng tôi để cho Giang Thành Ân có cơ hội ra tay, đúng là đồ mặt mũi trẻ con lòng dạ tiểu nhân".

Lăng Chính Phong nghe Lâm Nguyệt Dao chọc vào chỗ đau của mình lập tức nổi đóa, đang tính cãi lại thì bị Phuong Viễn với gương mặt dịu dàng ôn hòa chặn lại: "Được rồi, được rồi, hai người cãi nhau cả nửa ngày rồi vẫn không thấy mệt sao, tiểu học muội đáng yêu vẫn còn đang ở bên kia chờ cậu qua giới thiệu kìa".

Nhắc tới chính sự Lăng Chính Phong liền hào hứng bỏ quên cuộc cãi vã một bên, vội vàng chạy qua chỗ tiểu học muội đang ngồi, làm ra dáng vẻ nghiêm nghị có chút trẻ con khiến Điều Tuyết nở nụ cười: "Điều Tuyết tiểu học muội lần đầu gặp mặt, mình tên là Lăng Chính Phong học lớp 2, cậu chỉ cần gọi Phong ca ca là được." Nhìn gương mặt đáng yêu đang hăng hái trước mặt Điều Tuyết cũng vui vẻ đáp lại: "Lần đầu gặp mặt, rất vui được quen biết, Phong ca ca".

Lăng Chính Phong nghe được lời mình muốn nghe liền vui vẻ chạy sang ra oai với Lâm Nguyệt Dao đang ủ rũ lôi kéo Hàn Băng Nhạn kẻ khổ, Hàn Băng Nhạn tuy tính tình cực kỳ lãnh ngạo nhưng lại đặc biệt kiên nhẫn với người bạn lớn lên từ nhỏ Lâm Nguyệt Dao này. Cho dù Lâm Nguyệt Dao có huyền thuyên lăng nhăng cỡ nào, Hàn Băng Nhạn cũng đều có thể bình tĩnh nghe hết cho nên mối quan hệ không tên của bọn họ mới có thể gắn bó sâu sắc như thế.

Nghe Lăng Chính Phong đắc ý khoe khoang, Lâm Nguyệt Dao cũng rất tức giận tính mở miệng mắng hai câu liền thôi. Có thể ngồi ở vị trí này dĩ nhiên đều không phải vật trong ao. Lâm Nguyệt Dao trong lòng thực ra cũng sớm biết sẽ có hết cục này nhưng mà tới lúc nó xảy ra vẫn là có một chút không cam lòng nhưng với tính tình hoạt bát của cô chút không cam lòng đó ngay lập tức liền biến mất. Lâm Nguyệt Dao tuyệt đối không phải loại người ích kỷ, cô biết chuyện này đối với Điều Tuyết hoàn toàn là tốt, chẳng qua vẫn là thích đùa giỡn một chút tiểu tính tình dù sao với mối quan hệ sớm thâm căn cố đế của mấy người bọn họ hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Phuong Viễn xưa nay vẫn luôn là một vị công tử ga lăng lịch sự, mặc dù nhìn thấy ánh nhìn ghen tỵ và ác ý lộ ra khi nhìn về phía Điều Tuyết của Triệu Mỹ Ngọc thì cậu cũng sẽ không để lộ ý nghĩ của mình ra ngoài chỉ nhẹ nhàng hỏi thăm Lâm Nguyệt Dao: "Không biết vị tiểu thư này là?" Triệu Mỹ Ngọc vừa nghe có người của nhóm Phuong Hoàng đề ý tới mình liền hưng phấn, lại chỉ nghe Lâm Nguyệt Dao không mặn không nhạt đáp lại: "Là Triệu Mỹ Ngọc, một người học cùng lớp hôm nay chỉ là tò mò nơi này muốn đến tham quan thử mà thôi".

Phuong Viễn nghe vậy liền nở một nụ cười có lẽ dịu dàng: "À vậy xin cứ tự nhiên đi tham quan, không cần đề ý tới chúng tôi" Nói xong lại tự nhiên quay sang nói chuyện cùng Điều Tuyết không tiếp tục đề ý đến gương mặt đầy ảo não của Triệu Mỹ Ngọc nữa. Đôi mắt Triệu Mỹ Ngọc nhìn Điều Tuyết ngày càng ghen tỵ, đố kị.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12

Sau lần gặp mặt đầu tiên ngày hôm đó, tần suất Điều Tuyết gặp thành viên nhóm Phụng Hoàng ngày càng tăng lên rõ ràng, dần dần Điều Tuyết nghiêm túc cũng trở thành một thành viên của nhóm Phụng Hoàng. Mọi người cũng không rõ ràng lắm hoàn cảnh của Điều Tuyết, chỉ biết mỗi ngày cô đều phải đi làm thêm để có sinh hoạt phí, và lại mọi người cũng đều là mới quen cũng không phải rất thân thuộc với cô bé nên cũng không tiện hỏi nhiều.

Chẳng mấy chốc học kỳ một liền kết thúc, Điều Tuyết như dự đoán vào được top 5 toàn khối điều này khiến cho không ít người kinh ngạc, nhất là đám người Lâm Nguyệt Dao, Lăng Chính Phong đôi mắt nhìn Điều Tuyết ngày càng nóng rực khiến cô có loại xúc động muốn trốn. Ngay cả mấy người Lãnh Vệ, Hàn Băng Nhận vốn lạnh nhạt thờ ơ cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, không ngờ cô bé trông có chút bình thường này lại là một nhân vật khó lường.

Đứng đầu dĩ nhiên là Công Tôn Kiến Minh, sau đó là Lãnh Vệ, Hàn Băng Nhận, Phụng Viễn, mấy người còn lại bởi vì bỗng nhiên xuất hiện Điều Tuyết chen giữa nên thứ hạng bị tụt xuống một bậc là bức xúc nhiều nhất là Giang Thành Ân còn Lâm Nguyệt Dao và Lăng Chính Phong đồng hạng. Với kết quả như vậy dĩ nhiên người Giang Thành Ân kẻ bị cướp mất vị trí vốn có rồi, nhưng vì người đó là Điều Tuyết đáng yêu cho nên cũng không thể làm gì ngoài lẻo đẻo bên tai cô đòi bồi thường.

Giống như thường lệ, sau mỗi kỳ thi nhóm Phụng Hoàng đều tổ chức đi leo núi dã ngoại hai ngày một đêm, dĩ nhiên, năm nay còn phải thêm một thành viên mới là Điều Tuyết nữa. Lúc nghe tin này Điều Tuyết đang uống nước sém chút bị sặc chết, Lâm Nguyệt Dao bên cạnh vội vàng vỗ vỗ lưng cho cô. Đối với tin tức mới này Điều Tuyết hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào. Cô bẩm sinh chưa từng nghe tới loại hoạt động kiểu này huống chi là tham gia, bây giờ lại đột ngột nói mình phải tham gia dĩ nhiên sẽ khiến cô bối rối a.

Nhìn thấy phản ứng dữ dội của Điều Tuyết cũng khiến mọi người có chút bất ngờ sau đó lại bình tĩnh nhớ ra với hoàn cảnh của cô bé có lẽ cũng chưa từng được tham gia hoạt động kiểu này cho nên mới có thể ngạc nhiên như thế. Giang Thành Ân là người phản ứng lại đầu tiên, vỗ ngực đảm bảo với Điều Tuyết: “Điều Tuyết muội muội cứ yên tâm, mọi thứ đều có các ca ca, tí ti chuẩn bị sẵn sàng, muội chỉ cần chuẩn bị tinh thần, đem theo một ít vật dụng cá nhân cần thiết theo thôi, biết không?”. Điều Tuyết nghe Giang Thành Ân nói vậy, lại thấy mọi người cũng gật đầu tán thành, cũng chỉ đành ồm ồm gật đầu đồng ý.

Cô cũng không ngờ rằng chuyến đi này sẽ xảy ra một sự cố bất ngờ, một sự cố khiến Điều Tuyết trở thành một thành viên quan trọng, có vị trí không thể thay thế trong lòng nhóm Phụng Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Reeng...” Chuông báo thức reo vang điểm đúng 4h30’ sáng. Điều Tuyết giờ tay ra tắt đồng hồ báo thức, lồm cồm bò dậy nhanh chóng gấp chăn gối sau đó đi đánh răng rửa mặt, ăn sáng. Hôm nay tuy phải dậy sớm hơn bình thường một chút nhưng cũng không có vấn đề gì, chỉ là bây giờ không phải đi giao báo như thường lệ mà mà đứng dưới lầu chờ xe của Lâm Nguyệt Dao tới đón. Hôm nay là ngày nhóm Phụng Hoàng đi leo núi dã ngoại thường niên.

Mọi người đã hẹn nhau tập trung tại phòng sinh hoạt tại tầng 25 của nhóm Phụng Hoàng. Lúc Điều Tuyết tới đó mọi người đều đã có mặt đông đủ, chỉ là bầu không khí hôm nay lại trầm mặc một cách khác thường, ngay cả Lăng Chính Phong và Lâm Nguyệt Dao bình thường hoạt bát vui vẻ hay đấu khẩu với nhau hôm nay cũng đặc biệt im lặng. Tất cả mọi người đều giống như thiếu một chút sinh khí, có vẻ như những vị công tử, tiểu thư này đối với việc giờ giấc thay đổi đột ngột vẫn chưa thể thích nghi. Thấy mọi người đều đã có mặt đông đủ, Lãnh Vệ là người đầu tiên đứng lên xách ba lô ra ngoài: “Khởi hành”.

Hai chiếc xe ô tô đời mới nối đuôi nhau băng băng trên đường, đi qua rất nhiều vùng thành thị rồi tới ngoại ô, dần dần, chiếc xe tiến vào một khu đồi núi cực kỳ vắng vẻ hoang sơ nhưng lại có bầu không khí vô cùng sạch sẽ, tươi mát. Chiếc xe dừng lại dưới chân một con đường mòn nhỏ bé dẫn lên trên ngọn núi vô cùng cao lớn, không lồ bên tai còn nghe được tiếng nước chảy rất lớn. Thấy Điều Tuyết ngó nghiêng xung quanh, Phụng Viễn liền biết cô bé là muốn tìm nơi phát ra tiếng nước chảy: “Không cần tìm nữa, tiếng đó là phát ra từ con sông phía bên kia trên đỉnh, Phụng ca ca sẽ chỉ cho muội thấy, có được không?”

Lăng Chính Phong ở một bên nghe vậy cũng vui vẻ phụ họa thêm vào: “Đúng đó, Điều Tuyết muội muội cứ yên tâm đi, trên đỉnh núi tuyết đối là một khung cảnh tuyệt vời đảm bảo cuộc đời này muội chưa từng thấy đó nha. Ngồi trên đỉnh ngắm hoàng hôn, ngắm bình minh lại càng vô cùng đẹp đẽ”. Chưa kịp huyền thuyên, liền bị Lâm Nguyệt Dao đi tới mắng một câu: “Không cần cậu nhiều chuyện, Điều Tuyết cũng có mắt, tới chừng đó sẽ tự biết thưởng thức không mượn cậu ở đây lời thôi làm tốn thời gian của mọi người”. Sau đó đeo ba lô đã chuẩn bị sẵn lên cho Điều Tuyết rồi kéo cô bé đi mất để lại Lăng Chính Phong bức bối lẻo đẻo theo sau.

Trước khi lên xe, Điều Tuyết đã được Lâm Nguyệt Dao trang bị đầy đủ, và lại cô vốn là con gái nông thôn, thể lực không tệ nên mới không bị rớt lại

phía sau. Đi được một lúc tới khi gặp một khoảng đất trống bên cạnh con suối mọi người mới quyết định nghỉ chân dùng bữa trưa đã được chuẩn bị sẵn từ trước bánh sandwich kẹp thịt nguội và xúc xích. Mặc dù không còn ngon như lúc còn nóng nữa, nhưng mà bởi vì nãy giờ leo núi hao mất không ít năng lượng, bữa sáng trong bụng đã sớm tiêu mất từ lúc nào cho nên mọi người cũng vui vẻ ăn hết không ai phản nản gì.

Sau khi ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ mọi người lại đứng lên đeo ba lô tiếp tục cuộc hành trình, do mấy hôm trước trời có mưa lớn cho nên đường núi quả thật là không dễ đi. Tới lúc trời xẩm tối, mây bắt đầu hạ xuống cả nhóm mới đi tới vách đá lưng chừng núi.

Nhìn xuống dòng sông uốn lượn ôm lấy một bên ngọn đồi, ánh chiều tà hắt xuống mặt sông trong vắt đang dịu dàng chảy xuôi kết hợp với những đám mây lơ lửng tạo nên khung cảnh lung linh huyền ảo, Diêu Tuyết không nhịn được khen: “Thật xinh đẹp”. Những người khác cũng là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp này liền dừng lại cùng nhau đứng lại ngắm một lát. Dù sao bây giờ muốn lên đỉnh ngắm hoàng hôn đã không còn kịp nữa, không bằng ở đây ngắm hoàng hôn trên sông cũng không tệ.

Chai nước bên ba lô của Hàn Băng Nhận bỗng nhiên rơi xuống đất một cách kỳ lạ, Hàn Băng Nhận cũng không để ý cúi xuống tính nhặt lên. Không ngờ, vừa đặt tay lên chai nước, mặt đất đột nhiên rung chuyển. Mọi người vội vàng nắm lấy bất kỳ vật thể nào chắc chắn có thể với tới trong tầm tay, nhưng mà rất không may Hàn Băng Nhận lại đang đứng giữa một khoảng trống cạnh bờ vực; cho nên lúc rung chấn xảy ra không kịp đề phòng liền bị mất thăng bằng liền ngã về phía bờ vực.

Diêu Tuyết vừa hay đứng gần đó thấy vậy liền nhanh tay chụp lấy tay của Hàn Băng Nhận đang ngã về phía sau ra sức kéo lại. Sức nặng bất ngờ tăng gấp đôi khiến cho cánh tay leo Diêu Tuyết đang nắm nhất thời không chịu nổi “Phực” đứt đoạn. Hai người vẫn còn trong tư thế người ngã người kéo nhất thời không kịp chuẩn bị tinh thần, lúc dây leo đứt đoạn liền cùng nhau nắm tay ngã xuống dưới. Lãnh Vệ lúc đó đang đứng bên cạnh Diêu Tuyết cũng giơ tay ra tính nắm lại tay Diêu Tuyết, tiếc rằng không kịp liền đứt khoát nhảy xuống theo.

Sự việc xảy ra quá nhanh chỉ trong vòng tích tắc khiến mọi người không kịp trở tay, lúc hồi hồn lại đã không thấy bóng dáng ba người còn lại đâu, chờ dư chấn vừa dứt tức ủa nhau xuống dưới tìm. Lãnh Vệ thực không hiểu rõ cảm giác của mình về tiểu học muội mới này của mình là như thế nào. Lần đầu tiên gặp mặt là lúc đứng độ trên hành lang, lúc đó trong mắt Lãnh Vệ, Diêu Tuyết chỉ là tiểu học muội bình thường có chút đáng yêu như bao tiểu học muội khác, chỉ có điều trong đôi mắt trong suốt xinh đẹp của cô bé không có sự si mê khi nhìn thấy bọn họ như bao nữ sinh khác mà chỉ đơn thuần là kinh ngạc vì sự đẹp trai của bọn họ và xấu hổ vì vô ý đụng phải mà thôi. Ngay cả lúc quay đi cũng dứt khoát không hề có một chút lưu luyến nào, điểm này khiến Giang Thành Ân bên cạnh liền vô cùng hứng thú, ngay cả hắn cũng không khỏi có một chút ngạc nhiên.

Lần thứ hai gặp mặt liền khiến hắn và Thành Ân triệt để kinh ngạc, tiểu học muội đáng yêu vừa gặp lúc sáng vậy mà lại học cùng lớp với bọn hắn, cô bé này nhìn qua cùng lắm cũng 11, 12 tuổi thôi nha sao có thể học tới năm ba sơ trung được, điểm này có lẽ cũng không phải thắc mắc của riêng một hai người trong lớp. dường như nghe được tiếng lòng của học trò, giáo viên liền lên tiếng giải thích, thì ra là tiểu học muội này học vượt lớp sau đó thi vào Thiên Long Học Viện sau đó được xếp vào lớp này, lúc đó hắn đã nghĩ tiểu học muội này quả nhiên không tầm thường.

Từ lúc đó tiểu học muội đáng yêu này liền trở thành mục tiêu cho cả lớp nghiên cứu, tìm hiểu, trong đó hăng hái nhất là Lâm Nguyệt Dao, cô bạn này vốn tính tình nóng nảy thích sôi động dĩ nhiên sẽ không bỏ qua một tiểu học muội đáng yêu như thế, tiểu học muội này dường như cũng không hề nhận ra bọn hắn, làm cho Giang Thành Ân ở bên cạnh buộc phải lấy gương ra soi còn hỏi đồng hỏi tây xem thử sức quyến rũ của mình có bị giảm sút hay không. Gia cảnh của học sinh trong lớp này đều không tầm thường, qua mấy ngày liền hiểu rõ hoàn cảnh của Diêu Tuyết. Thì ra cô bé cũng không phải một tiểu thư gia thế gì mà chỉ là một cô bé nhà nghèo mỗi ngày đều phải đi làm thêm kiếm tiền cũng không có người thân nào mà phải thuê phòng sống một mình trong thành phố.

Biết được chuyện này, trong lớp còn không ít người tỏ ra khinh thường không còn để ý tới cô bé nữa, nhưng Lâm Nguyệt Dao thủy chung vẫn dính lấy tiểu học muội này không buông. Bọn hắn cùng lớn lên từ nhỏ dĩ nhiên rất hiểu nhau, Lâm Nguyệt Dao tuy bình thường có vẻ hơi hợm, dễ dãi nhưng trên thực tế lại là người vô cùng sâu sắc và tinh tế, tuyệt đối không bao giờ có quan hệ với loại người tham lam hay ai dựa dẫm nọt.

Xưa nay mắt nhìn người của Lâm Nguyệt Dao lại luôn rất chuẩn xác, cho nên bọn hắn cũng chưa từng dám coi thường tiểu học muội này vì bất cứ lý do gì, không những thế còn có chút thương thức đối với nghị lực của Diêu Tuyết cho nên đối với mấy lần Lâm Nguyệt Dao hèn mả vắng mặt của Diêu Tuyết bọn họ cũng không để tâm. Cho tới một ngày, cuối cùng Lâm Nguyệt Dao cũng đưa được vị tiểu học muội “Thần Long không thấy đâu” đến giới thiệu với bọn họ ở phòng họp của nhóm Phượng Hoàng.

Nói về nhóm Phượng Hoàng thực ra cũng chỉ là lúc vô tình đùa ra thôi, không ngờ cuối cùng lại trở thành một cái tên vang dội gần như đại diện cho thiên Long Học Viện như thế. Bảy người bọn hắn đều là con em thế gia dĩ nhiên đều có qua lại với nhau, từ nhỏ liền quen biết lại cùng tuổi cho nên dứt khoát được người lớn trong gia đình đưa vào Thiên Long Học Viện học cùng nhau, nghiễm nhiên liền trở thành một nhóm cùng nhau lớn lên, càng ngày càng hiểu nhau, càng dễ ở chung. Lúc học cấp một, vì ở chung với những đứa trẻ khác quá ồn ào bọn hắn liền dứt khoát yêu cầu cha mẹ xây dựng một chỗ để bọn họ sinh hoạt riêng với bạn bè.

Đối với yêu cầu của bọn hắn xưa nay, nếu không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng ba mẹ cũng chưa bao giờ từ chối, vì thế khu đặc biệt với cái tên LEGEND ra đời, chính thức trở thành nơi sinh hoạt riêng của bọn hắn không có một kẻ phiền phức nào dám tiến vào. Có một lần có người hỏi bọn hắn nhóm của bọn hắn tên là gì? Lúc đó Giang Thành Ân đang cầm trên tay quyển Thần thoại liền thuận miệng nói nhóm bọn hắn là nhóm Phượng Hoàng. Dần dần cái tên này được truyền miệng trong học viện sau đó liền thành như bây giờ, lúc biết chuyện đặt tên Lăng Chính Phong còn lỗi Giang Thành Ân ra gây sự một trận nhưng mà kết cục đã định, muốn thay đổi cũng không còn kịp rồi.

Hiểu rõ tính tình Lâm Nguyệt Dao nhất định sẽ gây khó dễ không cho bọn họ nhận tiểu học muội mới, Giang Thành Ân liền âm mưu với Lăng Chính Phong một bên lôi kéo sự chú ý của Lâm Nguyệt Dao một bên tranh thủ thu phục Diêu Tuyết, đối với Lăng Chính Phong người được xưng là kẻ thù truyền kiếp của Lâm Nguyệt Dao này thì quả là vô cùng đơn giản. Mọi người ngồi đó nghe kế hoạch của hai người bọn hắn cũng chỉ cười nhạt không có ý kiến gì, đa phần đều là tò mò đối với tiểu học muội mới này, dù sao tất cả đều là con một có thêm một tiểu muội muội cũng rất mới mẻ không phải sao? Vì vậy kết cục đã định, lúc Lâm Nguyệt Dao phát hiện mình bị mắc mưu thì đã muộn, Diêu Tuyết đã bị miệng lưỡi Giang Thành Ân thu phục, chiến dịch thành công thắng lợi. Lãnh Vệ nhìn tiểu học muội an tĩnh ngồi một bên, chỉ thấy cảm giác này cũng không tệ lắm, chỉ là nhìn thấy ánh mắt ghen ghét ác

độc của Triệu Mỹ Ngọc đứng một bên hần hơi nhũn mảy.

Trong suốt quãng đường leo núi dã ngoại hần vẫn luôn chú ý tới Diêu Tuyết thấy cô bé cũng không quá khó khăn mới yên lòng một chút, thậm chí trên đường còn có thời gian chui vào bụi hái nấm sau đó lại chạy đuổi theo khiến hần cảm thấy có chút buồn cười. Có lẽ là bản chất của người làm anh, lúc địa chấn xảy ra hần liền theo phản xạ quay sang nhìn Diêu Tuyết trước tiên thấy cô bé đã nhanh tay nắm chắc được dây leo ở gần đó mới yên tâm, lại quay sang những người khác xem thử. Bỗng bên tai một tiếng “phựt” vang lên, hần vội quay qua liền thấy Diêu Tuyết một tay còn nắm dây leo, một tay khác đang nắm tay Hàn Băng Nhạn ngã xuống dưới, hần liền không do dự vươn tay ra nhưng chỉ kịp trượt qua ngón tay Diêu Tuyết mà thôi. Nhìn hai người đang ôm nhau ngã xuống, hần không do dự cũng nhảy xuống theo, hy vọng còn kịp. Nhưng khi nhìn thấy hai người ôm nhau rơi xuống nước, trước đó Diêu Tuyết còn bị đập vào mồm đá lớn bên cạnh hần liền biết là không kịp rồi sau đó cũng theo hai người nhảy “ùm” xuống nước cố gắng vớt hai người lên bờ.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc nhìn thấy dây leo mình đang nắm “phựt” đứt, suy nghĩ duy nhất trong đầu Diêu Tuyết là hình như năm nay là năm hạn của mình thì phải, xem ra lần này không tránh khỏi lại bị đau một chút rồi. Cảm giác lơ lửng trên không đối với Diêu Tuyết lần đầu được trải nghiệm quả thực cũng có chút mới mẻ nhưng cũng thật quen thuộc. Mới mẻ là đối với cơ thể còn quen thuộc là đối với cảm nhận bên trong, cái cảm giác hoang mang, mờ mịt, vô định như thế này kể từ khi ông ngoại mất vẫn thường xuyên bám lấy Diêu Tuyết không buông. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh ánh vàng xinh đẹp trên kia, Diêu Tuyết chỉ cảm thấy thật bình lặng, tự hỏi không biết một lát nữa có khi nào mình sẽ gặp được ông nội hay không.

Cảm giác đau đớn dữ dội ủa về từ ngực khiến Diêu Tuyết phục hồi tinh thần một chút, ừm, có lẽ không thể gặp lại ông nội rồi, thật rõ ràng vết thương này vẫn không đủ nặng để có thể đến gặp ông nội, đầu óc rõ ràng vẫn rất tỉnh táo đó thôi. Cái ba lô to dày đã bảo vệ phần xương sống toàn vẹn, chỉ là những chỗ khác lại không may mắn như vậy... ặc, thực sự rất đau. Chưa kịp hoàn hồn thì cơ thể lại tiếp tục trượt xuống nước, đầu óc Diêu Tuyết lúc này hoàn toàn bị đình trệ không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có cơ thể vẫn không ngừng cố gắng giãy giụa mà không có kết quả gì. Cơ thể Diêu Tuyết cứ tiếp tục trôi bồng bềnh giữa dòng nước, dường như nhanh chóng bị rút cạn, cho tới khi ý thức dần dần mờ nhạt Diêu Tuyết bỗng nhiên cảm nhận được một bàn tay to lớn, mạnh mẽ nắm lấy mình kéo lên trên bờ sau đó nhanh chóng ấn xuống bụng mình ép nước ra ngoài. Chỉ là chỗ bị gãy xương trên ngực theo tần suất đè ép cũng gây ra đau đớn liên tiếp cho Diêu Tuyết làm cô không thể không tỉnh lại: “Đau...”

Khó khăn mở mắt, Diêu Tuyết phát hiện ra người cứu mình lại là Lãnh Vệ ca ca, không phải chỉ có mỗi mình và Băng Nhạn tí ti rơi xuống thôi sao? không nhắc thì thôi vừa nhắc tới Diêu Tuyết liền giật mình ngó quanh tìm kiếm, không lẽ Băng Nhạn tỷ đã bị dòng nước cuốn đi rồi, càng nghĩ mặt Diêu Tuyết càng tái đi.

Lãnh Vệ ngồi bên cạnh này giờ vẫn đang quan sát Diêu Tuyết thấy cô bé bỗng nhiên nhìn ngó xung quanh, gương mặt tràn đầy lo lắng, đại khái liền biết cô bé đang tìm cái gì, liền nhẹ nhàng giải thích cho cô bé: “Băng Nhạn biết bơi đã leo lên bờ ở phía trước không xa, đại khái ở đây không nhìn thấy được, không có bị thương.”

Nghe Lãnh Vệ giải thích như vậy Diêu Tuyết mới thoáng yên lòng, thở phào nhẹ nhõm. Diêu Tuyết được Lãnh Vệ đỡ dậy ngồi dựa vào hòn đá bên cạnh, nhưng cho dù nhẹ nhàng như thế nào cũng không tránh khỏi động tới vết thương của Diêu Tuyết. Thấy vậy Lãnh Vệ càng tận lực giảm nhẹ động tác, sau khi đặt Diêu Tuyết ngồi ổn định rồi Lãnh Vệ ngồi xuống trước mặt Diêu Tuyết kiểm tra: “Bị thương chỗ nào rồi?”

Diêu Tuyết lẳng lặng nhìn theo từng động tác của Lãnh Vệ trong lòng lại hết sức ngạc nhiên, thì ra Lãnh ca ca bình thường luôn lạnh lùng lại là một người cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Bỗng nhiên nghe được câu hỏi của Lãnh Vệ liền có chút bối rối, lí nhí trả lời: “Hình như xương sườn bị gãy rồi, những chỗ khác thì không sao.”

Lãnh Vệ nghe vậy liền gật đầu tỏ vẻ đã biết. Có chút lo lắng nhìn vào gương mặt tái nhợt của Diêu Tuyết, lại nhìn vào quần áo ướt nhem trên người cả hai lại cảm thấy hoàn cảnh bây giờ không tiện lắm đành thôi. Từ xa hần bỗng nhìn thấy Hàn Băng Nhạn đang từ từ lại đây mắt liền sáng lên, đi nhanh qua nói chuyện với Hàn Băng Nhạn, nhờ thay quần áo cho Diêu Tuyết còn mình thì ra xa đứng canh chừng.

Hàn Băng Nhạn vốn là một vị tiểu thư lạnh lùng không thân thiện với người khác, cũng biết rõ lần này Diêu Tuyết là bởi vì mình nên mới bị thương, trước đây mặc dù để Diêu Tuyết gọi là tí ti cũng không quá thân thiện nhưng qua lần này ấn tượng đối với cô bé lại hoàn toàn khác, cảm thấy Diêu Tuyết tuy bình thường có chút lạnh nhạt nhưng nội tâm lại rất ấm áp, lương thiện, cũng rất dũng cảm. Vì thế lúc Lãnh Vệ yêu cầu mình làm một việc bản thân chưa bao giờ làm là thay quần áo cho người khác, liền đồng ý không chút chần chừ. Thấy Diêu Tuyết còn sống trong lòng Hàn Băng Nhạn cũng hết sức vui vẻ, hơi ấm mà Diêu Tuyết để lại lúc hai người nắm chặt nhau khi rơi xuống đường như vẫn còn đây, thậm chí còn lan tới tận sâu trong tim chiếm cứ một góc ở đó, làm ô không chịu ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sau khi Hàn Băng Nhận giúp Điều Tuyết thay đồ không lâu, Lãnh Vệ liền ôm một bó củi qua chỗ Điều Tuyết bắt đầu nhóm lửa, một bên giăng giải: “Mấy người còn lại muốn xuống tới đây ít nhất cũng cần mấy tiếng đồng hồ nữa, chúng ta bây giờ cứ ăn cái gì đó trước chờ bọn họ xuống lại tính tiếp.” Nói xong liền lấy dụng cụ đã chuẩn bị sẵn trong ba lô ra bắt đầu làm đồ nướng, Hàn Băng Nhận bên cạnh cũng không ngừng loay hoay phụ giúp. Điều Tuyết lần đầu nhìn thấy những đồ mới lạ như thế này cũng vô cùng thích thú ở bên cạnh nhìn chăm chú, có lúc không nhịn được lại hỏi một chút, khó có dịp hai vị đại thần mặt lạnh này cũng không keo kiệt đối với Điều Tuyết hỏi gì đáp nấy, nếu có mấy người trong trường ở đây thấy cảnh này chắc cũng phải nhìn rớt con mắt...

Đúng như dự đoán của Lãnh Vệ, hơn ba tiếng sau mấy người còn lại mới xuống tới, hơn nữa còn trong tình trạng sức cùng lực kiệt mệt mỏi không đến không nhắc nổi tay rõ ràng mọi người đều sốt ruột chạy xuống đây không hề nghỉ ngơi tí nào, mấy cái lá và cành cây vương trên người họ chứng tỏ vì để đi được nhanh nhất họ thậm chí còn băng rừng xuống núi bất chấp nguy hiểm của núi rừng ban đêm. Hàn Băng Nhận và Lãnh Vệ chia nhau đưa cho bọn họ nước và đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, mọi người ăn xong cũng không chần chừ mà lập tức thu xếp đưa Điều Tuyết về bệnh viện, vì không muốn mất thêm nhiều thời gian, mọi người quyết định gọi trực thăng nhà Công Tôn Kiến Minh đến đón Điều Tuyết đi bệnh viện trước còn mọi người đi xe theo sau.

Khoảng hơn một tiếng sau khi gọi điện trực thăng liền đến, sau đó thả dây xuống kéo Điều Tuyết, Lãnh Vệ, Hàn Băng Nhận và Lâm Nguyệt Dao lên, đi đến bệnh viện trung tâm thành phố, những người khác cũng lập tức gọi xe theo sau. Sau khi trực thăng hạ cánh, Lãnh Vệ trực tiếp bế Điều Tuyết xuống chiếc xe đã chờ sẵn ở đó, bốn người cùng đi đến bệnh viện trung tâm thành phố A, Điều Tuyết được đưa đến phòng cấp cứu còn Hàn Băng Nhận mặc dù không bị thương cũng được đưa đi kiểm tra tổng quát một phen. Điều Tuyết được chẩn đoán là gãy ba xương sườn phải do va đập mạnh kèm theo phổi bị vỡ nước phổi lập tức nhập viện, còn Hàn Băng Nhận bị sốc tâm lý nhẹ cũng cần nghỉ ngơi, nhưng mà lúc Lãnh Vệ dự định kêu người đưa về thì Hàn Băng Nhận lại không chịu, cuối cùng đành để cô nằm chung phòng với Điều Tuyết.

Điều tuyết sau khi làm rất nhiều kiểm tra xét nghiệm, băng bó xử lý vết thương, liền được đưa về phòng bệnh đã chuẩn bị sẵn, ở trong đó tất cả mọi người đều đã tập trung đầy đủ, Hàn Băng Nhận đang nằm trên một trong hai chiếc giường trông dự tính ở lại cùng Điều Tuyết. Lăng Chính Phong ở một bên nhìn, không nhịn được nói với Điều Tuyết:

“Điều Tuyết em bị thương nặng như vậy đều là lỗi của bọn anh, em đừng lo nếu mà người nhà em có trách bọn anh chắc chắn sẽ thay em chịu trách nhiệm” Mấy người bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu tán thành, Phương Viễn cũng mở miệng hỏi thăm: “Hình như người nhà của em không ở thành phố này phải không, em hãy nói địa chỉ đi, bọn anh sẽ lập tức cho người đến đón cha mẹ đến chăm sóc em, thế nào?”

Từ lúc Lăng Chính Phong nói tới người thân, Điều Tuyết liền ngẩn người, mọi người này giờ vẫn luôn chú ý đến cô dĩ nhiên nhận ra, nhìn nhau nhất trí im lặng, trong lúc đó trên gương mặt vốn bình thản của Điều Tuyết lại bắt đầu tỏa ra ưu thương không giải thích được, khiến mọi người đều rất nghi hoặc về hoàn cảnh của cô. Một lúc sau Điều Tuyết mới chậm rãi buông ra một câu:

“Người thân duy nhất của em... đã không còn trên đời này nữa rồi”, lại nói: “chuyện em bị thương lần này xin mọi người hãy giữ bí mật giúp em, nếu ai có hỏi cứ nói em đang đi du lịch là được”. Mặc dù yêu cầu của Điều Tuyết đưa ra có vẻ kì quái nhưng cũng không ai có ý kiến gì, đều sáng khoái đồng ý với cô. Thực ra Điều Tuyết đưa ra yêu cầu này là vì lo sợ người Diệp gia biết được sẽ lo lắng cho cô, cô đã nợ Diệp gia rất nhiều rồi, thật lòng không muốn những con người lương thiện âm áp đó lại phải băn khoăn bất cứ điều gì về mình nữa.

Điều Tuyết bắt đầu ở lại bệnh viện, bên cạnh cô bây giờ hiện có một hộ lý chuyên nghiệp được mấy người Lãnh Vệ thuê để chăm sóc Điều Tuyết, bình thường bọn họ cũng chia nhau ở cùng cô theo từng ngày, cô dự định tiếp tục ở lại thêm mấy tuần cho đến khi có thể xuống giường đi lại sẽ lập tức trở về đi học, ai ngờ chưa ở được một tuần liền gặp phải người mình sợ hãi nhất bây giờ... người của Diệp gia. Hôm đó cô và Lâm Nguyệt Dao đang nói chuyện trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, chưa kịp phản ứng liền bị tiếng khóc thảm thiết của Diệp lão dọa cho đứng hình:

“Ô...ô...Tiểu Tuyết Nhi thật không có lương tâm mà, bỏ ông nội Diệp cô đơn ở nhà một mình, bị thương nặng thế này cũng không thèm báo về một tiếng, ông nội Diệp đau lòng quá...ô...ô...”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Đợi tới lúc ổn định lại tinh thần sau chấn động mà tiếng khóc của Diệp lão gây ra, Điều Tuyết liền thở dài...sợ cái gì là cái đó tới. Quả nhiên, theo sau Diệp lão là cả gia đình Diệp gia, Diệp Chấn Phàm nghiêm mặt còn Diệp phu nhân lại dùng ánh mắt dịu dàng đầy trách móc luôn có sức công phá lớn của mình làm cho da đầu của Điều Tuyết run lên. Diệp Chi Linh càng trực tiếp hơn, vừa nhìn thấy Điều Tuyết ở trên giường liền bỏ nhào lên người cô khóc bù lu bù loa. Điều Tuyết bình sinh sợ nhất là nhìn thấy nước mắt con gái, vừa nhìn thấy Diệp Chi Linh khóc lập tức nộ vũ khí đầu hàng sau đó bị khiêng về Diệp gia dưỡng thương. Kế hoạch trước đó của Điều Tuyết lại hoàn toàn bị ngâm nước nóng, xem ra kì này trước khi hoàn toàn khỏi hẳn cô sẽ không thể bước nửa bước khỏi Diệp gia, haiz...

Mấy người Lâm Nguyệt Dao sau đó biết được Điều Tuyết là người Diệp gia thì vô cùng kinh ngạc, nhất là Lâm Nguyệt Dao ngày hôm đó chứng kiến toàn bộ quá trình Điều Tuyết nộp khí giới đầu hàng sau đó bị khiêng về Diệp gia thì càng không phải nói, mắt chữ a mồm chữ o suốt toàn quá trình luôn. Nhưng mà biết được Điều Tuyết có quan hệ với người Diệp Gia thì việc cô bị tìm ra cũng là điều dễ hiểu thôi, bởi vì nhóm người bọn họ tuy đồng ý với Điều Tuyết là không tiết lộ chuyện Điều Tuyết bị thương nhưng cũng là đối với người ngoài mà thôi, còn đối với người trong nhà bọn họ lại là không hề giấu diếm. Dĩ nhiên nếu Điều Tuyết là người bình thường thì chuyện này đã không có gì để nói, cố tình cô lại là người Diệp gia mà quan hệ của nhà bọn họ đối với Diệp gia cũng không phải là xa lạ, vì thế chuyện này trong lúc đánh cờ bị ông nội của Hàn Băng Nhạn vô tình nói ra mới bị Diệp lão biết được.

Cuộc sống của Điều Tuyết trong suốt thời gian dưỡng thương thật đúng là vô cùng buồn tẻ, nhưng cô cũng không dám mở miệng than vãn một chút nào. Bởi vì hôm đó sau khi bị tóm được tại bệnh viện Điều Tuyết liền bị một trận giáo huấn nhớ đời, ngay cả Diệp Chấn Phàm bình thường hiền lành ít nói cũng không nhận được giáo huấn cô mấy câu. Sau đó Điều Tuyết liền bị bắt phải cam đoan từ nay tuyệt đối không được phép tái phạm lại còn phải nghiêm chỉnh chấp hành một loạt chú ý, cấm đoán của bác sĩ mới được tạm thời buông tha.

Suốt hơn nửa thời gian dưỡng thương của Điều Tuyết đều trôi qua trên giường, bị mọi người trong nhà chăm sóc, canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, đối với Điều Tuyết đây quả thực là một loại tra tấn ngọt ngào. Bởi thế cho nên phần đa thời gian cô đành lấy sách ra học, làm cho thành tích của Điều Tuyết sau khi được phép trở lại trường học không những không giảm xuống mà còn tăng vọt bất ngờ, bài kiểm tra tháng ngay sau đó điểm của Điều Tuyết thậm chí vượt qua Phương Viễn và Hàn Băng Nhạn vươn lên đứng thứ 3 toàn khối khiến cho Lăng Chính Phong đứng một bên đập bàn đòi bị thương để nâng cao điểm, bị Lâm Nguyệt Dao không khách khí cầm ghế đuổi chạy mấy vòng.

Cũng trong thời gian dưỡng thương này, Điều Tuyết lần đầu tiên gặp được vị đại thiếu gia thiên tài trong miệng mọi người của Diệp gia – Diệp Vũ Thiên trở về qua năm mới với cả nhà. Không thể không nói cảm xúc đầu tiên của Điều Tuyết sau khi gặp Diệp Vũ Thiên đó là... chàng thiếu niên tuấn mĩ, dịu dàng và..... phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm có, sau một thời gian khổ sở nằm trên giường, cuối cùng Điều Tuyết cũng được bác sĩ mở miệng cho phép xuống giường cho nên cô liền không nhận được ôm sách xuống xích đu dưới hoa viên đọc sách. Những tia nắng cùng với những cơn gió mùa xuân dịu dàng lượn qua tóc cô khiến Điều Tuyết đắm chìm trong đó rồi thiếp đi, trong giấc mơ đó, cô cuối cùng đã gặp được ông ngoại. Lúc đó Điều Tuyết đã khóc, cô không thể mở miệng nói được lời nào, chỉ có nước mắt cứ tuôn trào mãi không thôi. Bỗng một bàn tay xuất hiện, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt mà này giờ cô vẫn không thể kiềm lại được, bàn tay đó rất dịu dàng cũng rất ấm áp khiến cho cô thậm chí không muốn buông ra. Thế rồi bỗng nhiên một giọng nói như tiếng đàn violon kéo cô ra khỏi giấc mộng...

Có chút mơ màng mở mắt ra, không ngờ đập vào mắt cô lại là gương mặt một chàng trai xa lạ vô cùng đẹp trai khiến cho một người bình thường không bao giờ để ý tới về bề ngoài như Điều Tuyết cũng sững sờ trong giây lát. Một chuỗi tiếng cười bỗng phát ra khiến Điều Tuyết giật mình, có chút xấu hổ. Người thanh niên nhìn thấy vẻ mặt này của Điều Tuyết liền mỉm cười:

“Em là Điều Tuyết phải không, quả thực giống như Linh Nhi nói em rất đáng yêu.” Nụ cười dịu dàng của chàng trai lúc này khiến cô không khỏi liên tưởng tới thiên thần, trong một khu vườn xinh đẹp xuất hiện một thiên thần như thế này khiến Điều Tuyết không khỏi cảm thấy như mình đang ở trong mộng. Tuy nhiên câu nói tiếp theo của “thiên thần” lại lập tức khiến cô tỉnh mộng, “thiên thần” nói:

“Nhưng mà Tiểu Tuyết à, ngay ban ngày ban mặt mà em lại cứ nhất định nắm tay anh không buông như vậy, em có thấy mình nên chịu trách nhiệm với anh không nha?”

“...”

Điều Tuyết trực tiếp đứng hình luôn. Bộ thiên thần cũng biết đùa giỡn người sao?

Càng khiến cho Điều Tuyết khiếp sợ là sau khi vào đại sảnh Diệp Chấn Phàm liền giới thiệu anh ta với cô, thì ra người này lại là Diệp Vũ Thiên, người anh trai thiên tài trong miệng Diệp Chi Linh. Hơn nữa theo quan sát của Điều Tuyết mấy ngày sau đó, anh ta trước mặt người khác luôn là một bộ dạng khiêm tốn, lịch sự, hào hoa phong nhã, sao lần trước cùng cô trong vườn hoa lại là bộ dạng phức tạp, lưu manh được vậy nhỉ, không lẽ Điều Tuyết nhớ nhầm. Tuy nhiên mỗi lần nhìn thấy nụ cười sáng chói của anh ta không hiểu sao cô đều có một cảm giác rung mình, muốn chạy trốn, thật là phức tạp mà.

Lần này Diệp Vũ Thiên chủ yếu là về ăn tết mấy ngày xong lại đi, lúc nghe tin anh ta sắp đi Điều Tuyết liền có cảm giác thật nhẹ nhõm, sắp sửa thoát khỏi chàng trai đáng sợ đó, ai ngờ trước khi đi Diệp Vũ Thiên liền ghé tai Điều Tuyết để lại một câu:

“Tiểu Tuyết, hãy nhớ những điều anh đã nói đó”, làm cô đứng luôn, sau đó mới sáng khoái kéo theo valy lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chẳng mấy chốc một năm nữa đã trôi qua, nghe nói năm nay Diệp Vũ Thiên sẽ tốt nghiệp đại học Havard trở về phụ giúp cho công ty trong nhà, sau khi tốt nghiệp sẽ trở về ăn tết luôn. Mỗi lần nhắc tới người đó da đầu Diêu Tuyết liền run lên, tuy nhiên cô cũng không có cách nào đánh mất kế vậy. Hiện giờ Diêu Tuyết đang ngồi trong phòng họp nhóm Phương Hoàng thảo luận về vấn đề ăn tết niên của cả nhóm năm nay, bởi vì thời gian này năm ngoài Diêu Tuyết đang bị chấn thương cho nên mọi người cũng không có tổ chức cái này. Tám người hiện tại đang thảo luận sôi nổi vấn đề sẽ tổ chức tiệc ở chỗ nào.

Lăng Chính Phong đề nghị tổ chức tiệc dã ngoại nhưng bị từ chối thẳng thừng vì quá phiền phức. Lâm Nguyệt Dao đề nghị tổ chức tại biệt thự ngoại ô, Phương Viễn lại đề nghị tổ chức ở Victoria - trung tâm tổ chức tiệc lớn nhất thành phố, Công Tôn Kiến Minh đề nghị tổ chức ở nhà cậu ta, Giang Thành Ân lại muốn tổ chức tại đây, Lãnh Vệ và Hàn Băng Nhạn thì không có ý kiến. Cuối cùng chỉ còn lại Diêu Tuyết này giờ vẫn chưa nói tiếng nào, Giang Thành Ân liền quay qua nhiệt tình hỏi Diêu Tuyết:

“Mọi người đều đã đưa ra ý kiến rồi, em cũng nên tích cực một chút đi nha Diêu Tuyết, vậy nói xem em muốn tổ chức lễ tết niên ở chỗ nào, không chừng mọi người cũng sẽ ủng hộ em nha.”

Diêu Tuyết chần chờ một hồi sau đó lên tiếng: “...Năm nay... có thể tổ chức ở nhà em không? Em có thể nấu mấy món truyền thống, sau đó mọi người cùng nhau đi chơi cũng được.”

Mọi người nghe Diêu Tuyết nói xong đều sững lại trong giây lát, Lăng Chính Phong là người vỗ tay ủng hộ đầu tiên: “Ý kiến này được nha, rất mới mẻ, tôi ủng hộ.” Giang Thành Ân và mấy người khác cũng vui vẻ đồng ý, dù sao mấy năm nay đều tổ chức một kiểu đã phát chán rồi, bây giờ lại có đề nghị mới mẻ như vậy tại sao không làm, mọi người cùng tổ chức, cái này nghe quả thực hấp dẫn à nha.

Chỉ có Lâm Nguyệt Dao nghe thấy Diêu Tuyết biết nấu ăn liền vô cùng hào hứng chạy qua hỏi:

“Em biết nấu ăn thật hả? Nấu có ngon không? Biết nấu những món gì?...”

Hỏi tới mức tai Diêu Tuyết cũng ong lên luôn, còn mọi người thì lắc đầu liên tục, Giang Thành Ân phải vội vã chạy tới kéo Lâm Nguyệt Dao ra chỗ khác giải cứu cho Diêu Tuyết vẫn còn đang ngơ ngác bên này.

Công Tôn Kiến Minh bình tĩnh đỡ mắt kính lên: “Ăn xong đi chơi thì không cần, chẳng phải Diêu Tuyết ở một mình sao? Cứ đưa hết đồ qua đó, mọi người ăn xong cùng nhau dọn dẹp sau đó ở lại chơi thâu đêm luôn cũng được, nghe nói nhà ở khu này đều có chất lượng cách âm không tệ, mọi người thấy sao? Nếu không có ý kiến gì nữa thì Diêu Tuyết, em mau lấy giấy viết lại những thứ cần thiết đi, nguyên vật liệu mọi người đều sẽ lo hết, em chỉ cần bỏ công nấu thôi, thế nào?”

Mọi người nghe Công Tôn Kiến Minh nói vậy đều gật đầu tán đồng sau đó lại sôi nổi thảo luận hôm đó sẽ chơi cái gì, nhà của Diêu Tuyết bọn họ hầu như đều đã vào qua, diện tích phòng rất rộng, mọi người hoàn toàn có thể chơi thoải mái, còn về chỗ ngủ thì chỉ cần mỗi người tự chuẩn bị chăn gối cho mình là được.

Diêu Tuyết bên này lại hết sức cảm động. Những con người này tuy không cùng một đẳng cấp với cô tuy nhiên mỗi người đều hết sức tôn trọng cô, chưa hề tỏ vẻ của nhưng vị công tử tiểu thư nhà giàu trước mặt cô bao giờ, thậm chí còn chu đáo nghĩ tới hoàn cảnh của cô, bỏ qua việc có thể ngồi không chờ phục vụ mà chọn ở lại cùng cô dọn dẹp, có thể gặp được những người bạn như thế này có lẽ là đặc ân lớn nhất đối với Diêu Tuyết lúc này, kiếp này có thể kết bạn với họ Diêu Tuyết đã vô cùng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đúng 8 giờ sáng ngày 29, tiếng chuông cửa nhà Diêu Tuyết reo lên, cô vội vã ra mở cửa, sau đó chỉ biết đứng trân trân nhìn từng người, từng người bê những thùng đồ đạc vào xếp kín cả phòng khách nhà mình, cho đến khi hoàn hồn lại, người khuôn vác cuối cùng cũng đã bước ra ngoài, chỉ còn lại đám người Lăng Chính Phong vẫn đang đứng ở cửa cười hi hi nhin cò:

“Chào buổi sáng cuối năm, Diêu Tuyết, nhìn em giống như chưa tỉnh ngủ nha.”

Bị tiếng chào hỏi của Lăng Chính Phong làm giật mình, Diêu Tuyết đành phải lúng túng chào lại sau đó nhường đường cho mọi người đi vào. Sau khi mọi người đã vào hết trong nhà, Lâm Nguyệt Dao liền hăng hái kéo tay Diêu Tuyết chỉ vào núi thùng giấy mới được chuyển vào:

“Đây chính là số đồ dùng cần thiết cho ngày hôm nay nha, Tiểu Tuyết em thấy thế nào, đã đủ chưa, tất cả ở đó đều là đồ tốt đó nha.”

Điều Tuyết có chút nghi ngờ nhìn về phía đồng hồ rồi lại nhìn bảy người trước mặt: “Này... có phải hơi nhiều quá rồi không?” Hình như cô không có ghi nhiều đồ như vậy nha.

Lãnh Vệ và mấy người khác đã sớm bắt tay vào xử lý đồng hồ, Giang Thành Ân tay đang cầm một cái chảo vừa nghe cô nói vậy liền giải thích: “Dĩ nhiên là không phải chỉ có nguyên liệu nấu ăn rồi, chúng ta là chơi nấu ăn dĩ nhiên phải chuẩn bị cả những thứ khác, còn có, phải chuẩn bị chăn gối để tối ngủ nữa, nhà em hình như không có dư cái này mà đúng không?”

Điều Tuyết nghe tới đây liền thông suốt, nhẹ gật đầu một cái sau đó cũng đi qua giúp một tay đem nguyên liệu thức ăn và nồi chảo mới vào bếp bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình, tùy ý những người còn lại muốn sắp xếp ra sao cũng được, còn cô chỉ cần làm tốt trách nhiệm của mình hôm nay là nấu ăn thôi.

Tuy là Điều Tuyết viết nguyên liệu trong danh sách không nhiều nhưng vì bọn họ lo xa cho nên mỗi thứ đều chuẩn bị gấp đôi, hậu quả là bây giờ khắp nhà bếp đều là thực phẩm, chỗ đi lại cũng khó khăn. Mặc dù đã có người chuẩn bị nguyên liệu, tuy nhiên món ăn trung hoa quan trọng nhất vẫn là gia vị, thậm chí có một số loại gia vị đặc biệt cho nên cô quyết định sẽ tự đi mua. Trước khi đi, Điều Tuyết đã hướng dẫn hai người còn lại cách xử lý đơn giản một số nguyên liệu sau đó mới ra ngoài.

Lăng Chính Phong đang xếp thùng ở gần cửa thấy cô chuẩn bị ra ngoài liền nói: “Em cần đi mua gì sao, có gì cứ ghi lại để cho tài xế đi mua là được rồi, bên ngoài trời rất lạnh đó.”

Điều Tuyết nghe giọng nói có chút lo lắng của Lăng Chính Phong liền mỉm cười, nhẹ nhàng giải thích: “Em vẫn còn thiếu một chút gia vị, nhưng mà cái này rất khó tìm cho nên em tự đi vẫn tốt hơn, em sẽ mau về thôi, anh không cần lo lắng.”

Lăng Chính Phong nghe vậy cũng đành thôi, nhét một tấm thẻ vàng vào tay Điều Tuyết: “Em tự đi cũng được nhưng cái này thì nhất định phải cầm, đã nói tất cả chi phí lần này bọn anh sẽ lo mà.” Nghe vậy Điều Tuyết cũng không tiếp tục dây dưa nữa, gật nhẹ đầu với Lăng Chính Phong sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Lãnh Vệ này giờ đang nhìn bọn họ cũng hơi dăm chiêu sau đó lặng lẽ lấy áo khoác bước ra theo Điều Tuyết.

Nghe tiếng mở cửa ở sau lưng, phát hiện ra Lãnh Vệ theo sau mình Điều Tuyết cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ lúc lướt qua cô anh lại nói một câu: “Đi thôi”, rồi lạnh lùng đi trước khiến Điều Tuyết không có cách nào đành nhắc chân đuôi theo.

Tài xế dừng xe ở cổng chợ, điều này cũng là do yêu cầu của cô. Trong siêu thị mặc dù rất sạch sẽ thoải mái nhưng lại không thể nào có những loại gia vị truyền thống này, trong chợ này có một số cửa hàng gia vị lâu năm, tất cả những gì hiếm có trong thị trường đều được tìm thấy tại đây, cái này cũng là do một đầu bếp trong nhà hàng trước đây cô làm thêm nói cho Điều Tuyết.

Chợ bình thường đều có mùi không dễ chịu, ngay khi bước xuống xe, gương mặt lạnh ngán năm của Lãnh Vệ cũng không khỏi lộ ra một cái nhăn mày hiếm thấy, mặc dù Điều Tuyết đã khuyên anh nên ở trong xe chờ nhưng có người mặt lạnh nào đó cứ cứng đầu đi theo khiến cô cũng rất bất đắc dĩ đành phải mua hàng bằng tốc độ nhanh nhất sau đó trở về.

Vì để cho bữa trưa đơn giản Điều Tuyết quyết định nấu một nồi cà ri thật ngon sau đó để mọi người tự lấy phần. Đối với đám công tử tiểu thư bọn họ thì trường hợp như thế quả là mới gặp lần đầu, tuy nhiên cũng hết sức thú vị cho nên mọi người đều hết sức vui vẻ tranh phần với nhau.

Đang ăn dở thì tiếng chuông cửa bỗng reo lên, Điều Tuyết có chút mờ mịt ra mở cửa, không biết là ai lại có thể đến vào lúc này. Mở cửa ra, chưa kịp nhìn kỹ thì Diệp Chi Linh vốn đang đói bụng bị mùi cà ri hấp dẫn liền chạy ủa vào trong bếp giành ăn với mấy người còn lại làm phòng ăn huyền ảo âm ỷ.

Còn Diệp Vũ Thiên vẫn đang bất động đứng ở cửa nhìn người nào đó còn đang ngơ ngác nhìn mình, cười thâm ý, bình tĩnh tới gần bên tai cô. Điều Tuyết chính là bị giọng nói âm trầm bên tai làm tỉnh lại:

“Em có vẻ như không chào đón tôi thì phải?”

Vội vàng lắc đầu: “không có.. chỉ là có chút giật mình mà thôi, mọi người đang ăn cơm, anh có muốn cùng ăn không?”

Sau đó vội vàng đi vào nhà bếp lấy đồ ra phục vụ đại tôn thần này. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy người này cô đều không ngăn được cảm giác ròn rợn trong lòng, nhất là mỗi khi anh ta có vẻ mặt âm trầm này, quả là phức tạp mà...

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nếu mọi chuyện đã đến đây rồi thì có phiền muộn cỡ nào cũng không thay đổi được gì, vì vậy Điều Tuyết đành gạt bỏ nó qua một bên, bắt đầu thay đổi

kế hoạch, chuẩn bị thêm mấy món ăn nữa, không biết tại sao cô luôn có cảm giác sẽ không chỉ có từng này người, mặc dù không rõ lắm tuy nhiên có chuẩn bị trước vẫn hơn.

Không ngoài dự liệu của Diêu Tuyết, lúc bốn giờ chuông cửa lại một lần nữa vang lên, tuy nhiên khách đến lần này lại là một người không ngờ tới, Đinh Mặc Nhiên - cậu học trò 9 tuổi hiện tại Diêu Tuyết đang dạy kèm.

Sau khi bị thương vào thời gian này năm ngoái, Diêu Tuyết bắt đầu bị cả nhà Diệp gia nhất trí bắt thôi việc vì lo sợ cô sẽ quá sức. Sau đó, Diêu Tuyết đã phải mất không ít công sức để thuyết phục mọi người cho phép mình đi làm lại, cam đoan sẽ không làm việc gì quá sức, lại có thêm mấy người Lâm Nguyệt Dao đứng ra bảo đảm mới miễn cưỡng được thông qua. Vì vậy Lâm Nguyệt Dao mới giới thiệu cho Diêu Tuyết làm công việc gia sư này, nghe nói cha mẹ Đinh Mặc Nhiên là bạn thân thiết với gia đình Lâm Nguyệt Dao, có cô bảo đảm dĩ nhiên họ không có ý kiến gì.

Cậu bé Đinh Mặc Nhiên này không phải có tính cách phản loạn tuy nhiên lại là một đối tượng khiến người khác phải đau đầu, cá tính vô cùng cố chấp, nếu cậu không thích cái gì thì tuyệt đối sẽ không bao giờ ngoan ngoãn nghe lời, nghe nói đã có không ít gia sư bị cậu làm cho thoái chí nản lòng mà phải bỏ việc.

Tuy nhiên, sau tiếp xúc với cậu một thời gian Diêu Tuyết phát hiện cá tính này của cậu là do cô đơn lâu ngày mà thành. Cũng không phải cậu không tiếp xúc với người ngoài mà là do thiếu thốn tình cảm, cha mẹ Đinh Mặc Nhiên rất bận, thường không có thời gian gần gũi cậu, bạn bè không hiểu cậu, người làm trong nhà phần lớn đều là làm cho có lệ, người chăm sóc cậu từ bé cũng đã biến mất, dần dà tạo nên một Đinh Mặc Nhiên như hiện giờ.

Đó là lí do vì sao sau khi tiếp xúc với một gia sư Diêu Tuyết dịu dàng bao dung cậu bé dần dần thay đổi, sẽ không cố tình làm khó người khác, cũng không bộc lộ tính cách thiếu gia như lúc trước. Có một lần Diêu Tuyết bận việc nên đến trễ buổi học đêm, không ngờ chưa kịp ra khỏi nhà Đinh Mặc Nhiên đã ngoan ngoãn ôm sách vở đứng trước cửa nhà cô rồi, từ đó về sau, mỗi lần học đêm cậu đều sẽ xuất hiện trước nhà Diêu Tuyết sớm một tiếng khiến cô không phải ra khỏi nhà ban đêm nữa.

Tuy nhiên buổi học trước cô đã báo với cậu bé là hôm nay không học rồi mà, sao bây giờ cậu còn ôm sách đứng trước cửa nhà cô như thế này?

“Đinh Mặc Nhiên, không phải hôm kia chị đã nói với em hôm nay được nghỉ không cần đến sao?”

“...”

Đáp lại cô chính mà một gương mặt đầy ai oán khiến Diêu Tuyết ghen hờn.

“Không có ai ở nhà.”

Đội một lát cậu bé mới thốt lên một câu đầy trách móc như vậy. Diêu Tuyết lúc này liền vỡ lẽ, 30 là ngày đoàn viên, dĩ nhiên sẽ không có ai tổ chức tiệc tất niên vào ngày đó cả, cho nên dĩ nhiên đa phần mọi người đều chọn ngày gần nhất tức là hôm nay để tổ chức, hình như hôm nay vợ chồng Diệp tổng cũng đi dự tiệc thì phải, không lẽ mọi người đều coi nhà của cô là chỗ trú tạm hay sao?

“Vậy em ngồi đây chơi với mọi người nhé, tối nay chúng ta sẽ tổ chức tiệc, nếu em muốn có thể ở lại tham gia với mọi người cho vui, được không?”

Cậu bé nghe vậy liền vui vẻ gật đầu, còn Diêu Tuyết lại tiếp tục vào bếp tăng tốc chuẩn bị. Tối lúc sắp sửa dọn lên, Diệp lão không biết từ đâu xuất hiện, còn kéo theo mấy lão bạn già trong đó có cả ông nội của Hàn Băng Nhạn và Phương Viễn khiến cả bọn có chút trở tay không kịp, đành phải đi chuẩn bị thêm bàn ghế cho mấy lão già từ ngồi.

Bàn ghế trong nhà hiện tại chỉ miễn cưỡng đủ cho bọn họ chen chúc, có thêm mấy vị này thì không thể không chuẩn bị thêm rồi, dù sao phòng ăn này cũng rất rộng, thêm vào một bộ nữa cũng không vấn đề gì.

Lúc dọn món lên, tất cả mọi người đều không khỏi sáng mắt kinh ngạc sau đó nuốt nước miếng cái “lực”, bởi vì đồ ăn trên bàn đều là những món được Diêu Tuyết chế biến theo phương pháp truyền thống của bà ngoại, không những vô cùng bắt mắt mà hương thơm còn tỏa ra ngập tràn cả căn phòng dù đồ mấy con sâu trong bụng bọn họ chui ra.

Trên bàn hiện giờ có gà cung bảo, thịt nếp viên, bánh nếp, salad cá hồi, đậu phụ ma bà, xá xíu, củ sen nhồi thịt chiên, tôm chiên hoàng kim, thịt lợn chua ngọt, trà trứng, cá tuyết hấp, canh chân giò hầm nấm, bông cải xào hải sản, trứng cuộn... đủ loại màu sắc khiến cho mọi người không khỏi lóa mắt, còn mấy người bên nhà bếp lại tự hào đứng một bên nhìn sản phẩm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Lăng Chính Phong dẫn đầu khoa trương kêu lên:

“Chỗ bàn ăn này đều do em làm sao, Diêu Tuyết em thật sự là quá tuyệt rồi, bọn này còn sợ bữa nay sẽ bị cho ăn cơm canh rau trộn kìa, bây giờ quả

đúng là quá hạnh phúc rồi, những món ăn này đều là món truyền thống chính hiệu nha bọn anh đúng là lần đầu được ăn đó.”

Diêu Tuyết nghe Lăng Chính Phong khoa trương chỉ nhẹ nhàng mỉm cười:

“Em nếu đã dám mở miệng ra mời mọi người đến dĩ nhiên không thể qua loa, huống chi cho dù là bình thường mời mọi người tới ăn cơm cũng không thể đem cơm trắng rau trộn ra mời, hôm nay lại còn là bữa cơm tất niên, sao có thể làm bừa chứ. Và lại còn có người lớn ở kia cũng không thể để mất mặt chị em được.”

Lâm Nguyệt Dao ở một bên phụ họa:

“Đúng vậy, nếu cậu muốn ăn cơm trắng rau trộn cũng không nên đến chỗ này hỏi a, nhưng mà đầu óc của cậu làm sao có thể tưởng tượng ra những món ăn này a... không biết gì thì nên ngoan ngoãn đứng một bên đi nhóc.”

Giang Thành Ân vẫn còn đang kinh ngạc nhìn mấy món ăn ở trên bàn thấy hai người lại bắt đầu nổ ra chiến tranh lập tức đứng ra hòa giải:

“Bình tĩnh, bình tĩnh, mau ăn đi a, thức ăn để nguội sẽ không ngon nữa.” Lại quay sang mời mấy người lớn tuổi vào ngồi một bàn, còn lại tất cả bọn họ chen chúc vào một bàn vô cùng náo nhiệt.

Diệp lão nhìn mấy món ăn mà đặc ý cười lớn:

"Thì ra hôm nay ta đến đây đúng là có phúc hưởng sái lộc của các người a, mấy lão đầu này ăn rồi đừng quên chuẩn bị một hồng bao thật lớn cho cháu gái này của ta a... Ai, nhìn mấy món ăn này không biết đã bao lâu rồi không được nhìn thấy a."

Nói rồi cầm lấy đĩa gấp một miếng cho vào miệng sau đó mắt liền sáng lên, mấy lão bạn bên cạnh cũng không màng tới hình tượng bắt đầu tranh nhau ăn, mọi người đều là chiến hữu cũ, trong nhà lúc nhỏ đa phần đều được ăn những món này chỉ là xã hội phát triển quá nhanh, những phong tục này cũng đã sớm không còn được coi trọng nữa, mấy món ăn này cũng đã rất lâu bọn họ chưa được nhìn thấy rồi, ăn vào đều vô cùng hoài niệm.

Bên bàn lớn bên này dĩ nhiên so với nhóm người già lại càng náo nhiệt, mọi người đều phát huy tinh thần ai nhanh tay nấy được lợi, tranh cướp vô cùng kịch liệt cũng phá lệ vui vẻ, ngay cả Lãnh Vệ bình thường lạnh lùng hiện giờ tuy vẫn không mở miệng nhưng tay lại gấp rất tích cực. Lâm Nguyệt Dao, Giang Thành Ân, Lăng Chính Phong đều tranh đoạt hết sức kịch liệt, la hét om sòm, con tôm bị bọn họ tranh giành cũng cơ hồ muốn vỡ ra luôn.

Diêu Tuyết ngồi nhìn bọn họ vui vẻ như vậy trong lòng cũng hết sức thỏa mãn, bình tĩnh gấp thức ăn thỉnh thoảng có những món không biết làm sao lại rơi vào chén của mình, Diêu Tuyết cũng đều vui vẻ ăn hết.

Sau khi ăn xong mấy lão nhân cũng hết sức thức thối rồi đi để lại sân chiến đấu cho bọn nhỏ tung hoành một đêm, hai anh em Diệp gia cũng không có ý muốn về, nhóc con Đinh Mặc Nhiên cũng làm loạn không chịu về, Diêu Tuyết đành thở dài gọi điện qua xin phép cho cậu bé ở lại cùng mọi người. Việc dọn dẹp cũng không đến lượt Diêu Tuyết mà lại do đám người còn lại tiếp quản, bốn cô gái bị đuổi ra phòng khách uống trà xem tivi nhưng cũng không khỏi bị những âm thanh chén đĩa vỡ, tiếng la hét cười đùa thỉnh thoảng từ trong bếp truyền ra làm cho giật mình.

Lâm Nguyệt Dao có chút vui sướng khi người gấp họa mỉm cười:

“Không biết bọn họ dọn dẹp xong sẽ còn mấy cái chén đây...”

Hàn Băng Nhạn yên tĩnh uống trà từ chối cho ý kiến, chỉ có khoe môi lạnh lùng hơi nhếch lên chứng tỏ tâm tình của cô lúc này không tệ. Diệp Vũ Thiên ngồi một bên gõ máy tính, Lãnh Vệ vừa đi bỏ rác trở lại liền bị bọn họ rù qua cũng uống trà, ngăn không cho tiến vào trong cái chiến trường rối loạn dưới bếp kia, cậu cũng không từ chối, đơn giản tự đi lấy tách trà cho mình rồi mới ngồi xuống ung dung uống trà, hoàn toàn coi mấy tiếng động dưới bếp kia là không khí.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tất cả mọi người cùng nhau chơi thả ga tới hơn nửa đêm, ăn thêm một bữa sủi cảo nhân tôm nữa mới chịu tan. Sau đó Diêu Tuyết cùng Hàn Băng Nhạn ngủ một phòng, Lâm Nguyệt Dao cùng Diệp Chi Linh ngủ một phòng, Diệp Vũ Thiên cùng Đinh Mặc Nhiên ngủ phòng sách, số còn lại đều dọn dẹp phòng khách sau đó trải đệm ra ôm nhau ngủ. Cả bọn ngủ thoải mái tới gần chín giờ sáng mới dậy nhưng cũng đều là bởi vì bị cơn đau bụng đánh thức dậy.

Tối hôm qua Diêu Tuyết đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu, sáng dậy chỉ cần bỏ tất cả vào nồi hầm là xong. Nồi cháo bát bảo sôi lâu, mùi thơm bay khắp nhà đánh thức mấy con sâu đói lục tục bò dậy, ló đầu vào nhà bếp xem thử... Diêu Tuyết lần đầu tiên thấy vẻ không chinh tề lúc mới dậy của bọn họ cũng chỉ mỉm cười nhẹ nói với họ:

"Mọi người chắc là đói rồi, nhanh đi rửa mặt đi, sắp xong rồi!"

Khi mọi người thay phiên nhau rửa mặt xong trở ra, cháo đã được múc ra từng bát chia đều để trên bàn còn đang bốc hơi nghi ngút. Bên cạnh mỗi bát cháo còn có một ly sữa để sẵn, một bữa sáng vô cùng chu đáo.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, cũng không động đũa ngay mà đều không hẹn cùng quay sang nhìn Diêu Tuyết, thấy cô vẫn còn loay hoay trong bếp, Giang Thành Ân cùng Lăng Chính Phong lập tức đứng dậy hộ tống Diêu Tuyết lên bàn ăn, một người kéo ghế, một người hỗ trợ tháo tạp dề sau đó đặt Diêu Tuyết ngồi vào ghế, xong xuôi tất cả mọi người mới bắt đầu ăn. Mặc dù Diêu Tuyết đã dự trữ nấu rất nhiều nhưng mà cuối cùng nồi cháo cũng sạch bóng không còn sót lại chút cạn nào.

Ăn xong Diêu Tuyết liền bị đẩy lên nhà trên, mọi người còn lại chia nhau rửa bát dọn dẹp, trả lại nguyên trạng căn nhà, duy chỉ có nhà bếp cùng nhà kho có thêm rất nhiều đồ mà thôi.

Dọn dẹp xong cũng đã quá mười giờ, mọi người chia nhau trở về. Một dãy xe đã sắp thẳng hàng, chỉ chờ họ bước lên. Cả Diêu Tuyết cũng đóng cửa theo anh em nhà Diệp Vũ Thiên trở về Diệp gia chuẩn bị ăn tết.

Tết ở Diệp gia không giống như những danh môn thế gia khác. Mặc dù các phòng đều do người làm phụ trách dọn dẹp trang trí tuy nhiên mỗi người trong Diệp gia ngày này đều sẽ tự dọn dẹp trang trí phòng của mình. Sau đó phái nữ cùng vào bếp phụ giúp chuẩn bị com tất niên và các món ăn trong ngày tết. Còn nam giới thì phụ trách viết câu đối, trang trí phòng khách. Mọi người chia nhau làm việc làm cho bầu không khí hết sức hài hòa ấm áp.

Đêm 30 cả nhà cùng nhau ngồi trong phòng khách uống trà bánh, cắn hạt dưa, xem tivi, tán gẫu hết sức vui vẻ. Hơn mười một giờ Diệp lão lại lôi kéo Diệp Chấn Phàm đi đánh cờ, Diệp phu nhân ở một bên xem. Còn Diệp Vũ Thiên, Diệp Chỉ Linh và Diêu Tuyết chơi bài, người thua không phải trả tiền mà là thực hiện một yêu cầu của người thắng.

Lúc đầu Diêu Tuyết cũng không quá để ý, dù sao chỉ là chơi cho vui, nếu thắng chắc cũng không quá làm khó người thua đâu. Nhưng cô nào ngờ được trận thua này chính là bước đầu tiên, bắt đầu cuộc sống khổ cực của cô dưới trướng của thiên thần phúc hắc nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hôm nay không biết là Diêu Tuyết bị ngôi sao xấu nào chiếu mệnh, thua liên tiếp hơn một nửa ván bài. Diệp Chỉ Linh cũng bị thua một nửa, chỉ có một mình Diệp Vũ Thiên toàn thắng khiến cô cũng không khỏi phải mở to mắt nhìn kĩ lại anh ta.

Vốn chỉ là một trò chơi, cứ nghĩ qua rồi thì thôi, Diêu Tuyết cũng không để trong lòng, ai ngờ hai ngày sau trên bàn của cô lại xuất hiện một chồng hồ sơ, quan sát kĩ thì đây đều là những bản tổng kết kinh doanh mấy năm gần đây của Diệp Thị.

Diêu Tuyết có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Diệp Vũ Thiên, đáp lại cô chỉ có một nụ cười mà trong mắt cô có thể gọi là "cực kì chói mắt".

"Tiểu Tuyết à, không phải hôm trước đã thỏa thuận rồi sao, người thua phải vô điều kiện thực hiện một yêu cầu của người thắng sao? Yêu cầu của anh chính là em đi theo làm trợ lý của anh tại Diệp thị đi. Cái này là tài liệu sơ lược, em xem xong rồi tổng kết lại thành một bản khái quát đưa qua phòng anh. Dĩ nhiên, không cho phép từ chối, tiền lương anh cũng sẽ gửi qua tài khoản cho em." Nói xong nhìn gương mặt còn ngơ ngác của Diêu Tuyết, hài lòng xoa xoa đầu cô sau đó tiêu sái bước đi.

"..."

Thì ra cái người phúc hắc này đã sớm giăng bẫy cho cô bước vào. Diêu Tuyết khóc không ra nước mắt, đành ngậm ngùi ôm đống tài liệu ra đọc trong khi ai đó đang vui vẻ tụ tập bạn bè đi chơi xuân a.

Diệp Chỉ Linh cũng chạy qua căn dặn với cô: "Anh hai bắt em làm thư kí một tháng a... thật độc ác..."

"..."

Vẫn còn tốt hơn cô, của cô là vô thời hạn á!!

Sáng mừng ba tết trời trong nắng ấm, vùng phía nam khí hậu khá là ôn hòa, mùa đông cũng không có tuyết. Hôm nay nắng sớm, thậm chí còn nhìn thấy mấy nụ hoa xinh xắn chớm nở trên cành hoa mơn mớn. Diêu Tuyết ngồi trước cửa sổ, có chút chán nản nhìn tài liệu mới đọc được một phần ba trước mặt mình. Một ngày tươi đẹp như thế, vì sao cô phải lủi thủi trong phòng bầu bạn cùng đám giấy lộn này?

Diệp Vũ Thiên, tôi hận chết anh....

Đĩ nhiên chỉ là nghĩ cho sáng khoái một chút mà thôi, Điều Tuyết hoàn toàn coi đây như là một công việc làm thêm của mình. Nhà họ Diệp có ân với cô, cho dù là không có trả công, chỉ cần họ yêu cầu, Điều Tuyết dĩ nhiên sẽ đáp ứng. Chỉ là còn người lâu lâu cũng nên tùy tiện phát tiết một chút mà thôi...

"Cốc cốc cốc" ba tiếng gõ cửa vang lên sau đó "cạch", cánh cửa gỗ nhẹ nhàng mở ra, Diệp phu nhân dịu dàng cười với cô:

"Tiểu Tuyết con không có bận gì chứ? Nếu không bận gì thì đi theo ông nội ra ngoài một lát đi, ngày đẹp trời như thế này không nên ở mãi trong phòng không tốt đâu."

Điều Tuyết nhìn Diệp phu nhân rồi lại nhìn tài liệu trong tay, có chút chần chờ gật đầu: "Dạ được".

Xem như là nghĩ xả hơi đi, dù sao căng thẳng quá cũng không tốt. Diệp phu nhân cũng nhìn thấy tài liệu trong tay cô, không cho là đúng mở miệng:

"Đưa con này, cũng chỉ là trò chơi nhỏ mà thôi, sao có thể lười cả công việc ra để hành hạ em gái chứ, haizz. Tiểu Tuyết con cũng không cần cố quá làm gì, nếu mệt thì cứ để đó, có gì còn có mẹ Diệp chống lưng cho con, biết không?"

Diệp phu nhân vừa nói tay vừa mở tủ áo lấy một bộ váy mới ra: "Tiểu Tuyết nhanh lên, qua đây, con thích màu nào? Nhớ chọn màu tươi sáng một chút, đầu năm nên vui vẻ mà."

"Dạ"

Điều Tuyết chỉ biết nhu thuận gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của Diệp phu nhân tận hưởng những ngày đầu năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Sau khi thay quần áo, Điều Tuyết liền lấy một cái áo khoác dày cùng mũ len theo ông nội Diệp đi thăm bạn bè. Thêm mấy ngày sau nữa, mỗi ngày ông nội Diệp đều dẫn Điều Tuyết tới khoe với đám bạn thân niên của mình, mà trong số đó có cả ông nội hoặc ông ngoại của đám người trong hội Phụng Hoàng.

Nếu là ở chỗ người lạ, Điều Tuyết đều sẽ đứng im lặng nghe bọn họ nói chuyện phiếm hay chơi cờ, còn nếu ở nhà những người quen, điển hình là ông nội của Hàn Băng Nhạn, bọn họ đều sẽ tự động dẫn cô đi thăm quan xung quanh. Trong đó Điều Tuyết yêu thích nhất chính là phòng sách.

Người quen của ông nội Diệp đều là thế gia, mỗi nhà đều có một phòng sách riêng, trong đó đa phần là những loại sách hiếm có hoặc chưa từng xuất hiện trên thị trường, khiến cho một con mọt sách bẩm sinh như Điều Tuyết khó tránh khỏi say mê.

Mấy cụ ông biết được Điều Tuyết ngưỡng mộ kho sách nhà mình đều mỉm cười sáng khoái cho phép Điều Tuyết được mượn chúng về nhà, khi nào đọc xong còn có thể quay lại mượn cuốn khác. Điều này trong mắt Điều Tuyết chính là một đặc ân, trong mắt con cháu bọn họ lại là rộng rãi hiếm có còn trong mắt Diệp lão ông thì chính là thủ đoạn lấy lòng, tâm tư đen tối muốn dụ dỗ cháu gái tốt của hắn; nhưng cũng không nỡ để Điều Tuyết thất vọng chỉ đành hung tợn trừng bọn họ.

Mấy người bị ông nội Diệp trừng đều há hê trừng lại, ta chính là cố ý đó thì sao, xem lão già như ông làm gì được nào khiến ông nội Diệp tức dưng râu, Điều Tuyết không hiểu gì ngờ ngác nhìn còn mấy người biết rõ đều cố nén cười, mấy lão già đấu nhau vốn là thú vui tuổi già mà, tốt nhất là không nên xen vào tránh bị vạ lây.

Thoáng chốc mấy ngày nghỉ tết đã trôi qua, mọi việc đều quay về quỹ đạo vốn có của nó, sự thay đổi duy nhất là Diệp gia bây giờ sẽ có thêm Diệp Vũ Thiên mỗi ngày theo Diệp tổng đi làm, mỗi thứ ba, năm đều đưa Diệp Chỉ Linh qua nhà Điều Tuyết ăn bữa sau đó quay trở về một mình, còn mỗi thứ bảy đều đến đón Điều Tuyết về Diệp gia nô dịch một ngày đêm sau đó lại trả về chỗ cũ.

Điều Tuyết mỗi ngày bận rộn đi học, làm thêm ban ngày, ban đêm còn phải ngồi xử lý một đống tài liệu, sau đó gửi vào hòm thư của Diệp Vũ Thiên mới có thể yên ổn đi nghỉ. Ngồi nhìn đống tài liệu trước mặt, Điều Tuyết không biết đã hối hận đến lần thứ bao nhiêu, bài bạc đúng là hại thân mà, lần sau cho dù có cho cô mười lá gan cô cũng không dám đụng vào bài bạc trước mặt phúc hắc đại thần này nữa haiz...

Quan hệ của những người trong hội Phụng Hoàng ngày càng thân thiết gắn bó, ngày nghỉ lễ bọn họ thường xuyên tổ chức đi du lịch kéo Điều Tuyết cùng đi, cuộc sống của họ cứ như vậy trôi qua hết sức vui vẻ, thỉnh thoảng tuy có những xung đột, nhạc đệm nhỏ nhỏ khiến cuộc sống thêm sôi động đa phần không có chuyện gì xảy ra.

Thoáng chốc lại hai năm trôi qua...

Điều Tuyết bước vào năm cuối cao trung, việc học hành hết sức căng thẳng khiến cô không thể không ngừng toàn bộ việc làm thêm, chỉ có Đinh Mặc Nhiên cố tình nài nỉ, Điều Tuyết thứ 3, 5, 7 mỗi tuần dành mấy tiếng đồng hồ giảng bài cho cậu còn buổi tối lại phải tiếp tục làm việc nô dịch cho phúc hắc thần nào đó.

Mối quan hệ của các thành viên trong Phụng Hoàng cũng ngày càng thân thiết, bởi vì tất cả đều đang cố gắng trân trọng từng thời khắc có thể ở bên nhau bây giờ, không ai biết được sau thời gian này, mỗi người bọn họ sẽ đi về một hướng như thế nào, tuy nhiên mỗi người đều biết rõ bản thân sẽ mãi trân trọng tình bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Hoàn tất bản báo cáo sau đó nhấn enter gửi đi, Diêu Tuyết nhanh chóng tắt máy tính. ... thở dài một hơi, ngày hôm nay cuối cùng cũng xong.

Diêu Tuyết quả thực có cảm giác mình làm culi cho người ta đến nghiện luôn rồi, hai năm qua mỗi ngày Diêu Tuyết đều phải xử lý một đồng tài liệu, lúc đầu còn chưa quen tay chân lóng ngóng, lâu lâu còn bị dò ra lỗi, bị ác ma chinh một phen, mỗi lần như thế quả là kinh nghiệm xương máu vô cùng thê lương cho nên dần dần cô đối với Diệp Vũ Thiên hình thành một loại tâm lý gọi là “nhắm mắt phục tùng vô điều kiện”, người nào đó cũng là dùng cô ngày một quen tay.

Lúc đầu cơ bản chỉ làm công việc của trợ lý chỉnh sửa, báo cáo một số tài liệu cũ trong công ty, dần dần bắt đầu tới kiểm tra, chỉnh sửa một số báo cáo doanh thu cho tới kế hoạch phát triển kinh doanh, quản lý, tài vụ, sản xuất... nói chung là tất cả tài liệu trước khi xuất hiện trước mắt Diệp Vũ Thiên đều đã qua tay cô xử lý.

Cho tới bây giờ Diêu Tuyết cũng không biết rốt cục là mình đang làm nhiệm vụ gì trong công ty? Lần đầu tiên thấy mấy tài liệu kế toán, hoạch toán kinh doanh, kế hoạch phát triển thị trường... Diêu Tuyết phải nói là hết sức chật vật, tốn rất nhiều công sức, lao đao tìm kiếm người trong hội Phụng Hoàng nhờ giúp đỡ chạy đôn chạy đáo hết mấy tháng trời mới có thể bình tĩnh mà xử lý đồng tài liệu này, trong lòng cô lúc đó quả thực là không ngừng ai oán quả thực là... quá cực khổ.

Lượng công việc cô xử lý một ngày hiện tại tương đương với ba người trợ lý cùng làm trong một ngày. Mà nói đi cũng phải nói lại, Diêu Tuyết mặc dù làm việc cho Diệp Vũ Thiên hết sức khổ cực tuy nhiên tiền lương mỗi tháng anh ta gửi vào tài khoản cô cũng không tệ.

Trước đây một tháng Diêu Tuyết đi làm thêm tổng cộng có thể kiếm được một vạn tệ, khi mới bắt đầu làm việc cho Diệp Vũ Thiên, một tháng anh ta sẽ gửi vào tài khoản của cô hai vạn tương đương với một nhân viên bình thường trong Diệp Thị, dần dà dựa theo mức độ công việc tiền lương của cô sẽ tăng thêm, cho tới hiện tại lương của cô đã lên tới bảy vạn, phải nói là tuy cực nhưng quả thực rất đáng công. Chưa kể cuối năm còn có không ít tiền thưởng.

Còn có Đinh Mặc Nhiên được cô tỉ mỉ chỉ dạy thành tích ngày một cao khiến cho cha mẹ cậu bé cực kì vui mừng, trả lương cũng rất hào phóng. Sở thích của Diêu Tuyết chính là cần kiệm tích cóp tiền sau đó chờ thật lâu mới lấy ra dùng, mà mỗi lần dùng thì phải dùng cho bằng hết mới thôi.

Giống như chuyện cách đây một năm, Diêu Tuyết khi đó vừa hoàn thành kỳ thi học sinh giỏi toàn tỉnh đạt giải nhất cùng với mấy giải thưởng các cuộc thi lớn khác, tiền thưởng rất nhiều. Đối với chuyện Diêu Tuyết vô cùng tích cực tham gia mấy kỳ thi, đám người Lâm Nguyệt Dao lúc đầu cũng rất nghi hoặc không hiểu tại sao, mãi sau này bọn họ mới hiểu ra bởi vì Thiên Long học viện sử dụng rất nhiều chính sách khuyến học trong đó có học bổng cho mỗi học sinh đạt giải các cuộc thi lớn.

Trong học viện đại đa số học sinh là con em nhà giàu không quá thiết tha với việc học hành, vì thế cha mẹ của họ đã tích cực xây dựng quỹ khuyến học chỉ cần một học sinh thể đạt được một giải thưởng trong các cuộc thi lớn sẽ được thưởng một học bổng rất lớn gấp mấy lần so với giải thưởng bình thường.

Từ khi bước vào học viện, mỗi kì thi Diêu Tuyết đều cố gắng tham gia sau đó nhận học bổng rồi tích trữ vào trong tài khoản cùng với khoản tiền khi xưa ông ngoại để lại cho cô, mỗi tháng còn tích cóp thêm tiền lương làm thêm và tiền lì xì tết, Diêu Tuyết đã tích góp được không ít tiền. Vào một ngày năm ngoái Diêu Tuyết đã lựa chọn bước vào sàn giao dịch chứng khoán để tiêu số tiền này.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Sau khi vào sàn giao dịch, Diêu Tuyết bắt đầu từ làm quen cách thao tác giao dịch. Cô bắt đầu nạp tiền sau đó dùng một phần trong đó đầu tư vào trong một vài cổ phiếu nhỏ mà mình đã nghiên cứu trước.

Chỉ một lát sau khi phiên giao dịch bắt đầu, số cổ phiếu Điều Tuyết đã mua bỗng bất ngờ gia tăng đáng kể, mặc dù một số ít trong đó bị rút giá, tuy nhiên về mặt tổng thể Điều Tuyết vẫn lời ít nhất là hai lần.

Sau khi chờ cho cổ phiếu lên tới một mức nào đó, cô lại bán ra và dùng số tiền đó mua một loại cổ phiếu khác, thậm chí có lúc Điều Tuyết thua hết sạch nhưng được một lát lại thu trở về.

Cả một ngày ở trong sàn giao dịch mấy bận lên lên xuống xuống khiến cho Điều Tuyết học hỏi được rất nhiều thứ, số tiền trong tay cô cũng âm thầm tăng vọt một cách đáng kể.

Sau ngày hôm đó mỗi khi rảnh rỗi Điều Tuyết đều đến sàn giao dịch luyện tập một chút, giao tiếp, học hỏi với nhiều người khác, kinh nghiệm của cô cũng nhanh chóng tăng lên.

Rồi một ngày khi đến sàn giao dịch, Điều Tuyết bất ngờ phát hiện ra cổ phiếu của Diệp thị đang rút giá trầm trọng, giá thấp nhất hiện giờ thậm chí đã vượt ngưỡng thấp nhất trong lịch sử hình thành của Diệp thị đến nay, rất nhiều cổ đông vì lo lắng đã lập tức đem cổ phiếu của mình bán tháo ra ngoài.

Điều Tuyết nhìn tình hình cổ phiếu Diệp thị được tung ra cứ mỗi lúc một tăng, lo lắng cho tình hình nội bộ tập đoàn. Lập tức, Điều Tuyết không ngần ngại đem hết tiền còn lại trong tay, thậm chí đem bán ra số cổ phiếu có tiềm năng cô mới mua mấy hôm trước gộp lại mới tạm đủ thu vào số cổ phiếu của Diệp thị mới vừa bị tung ra thị trường.

Lại nói trong lúc Điều Tuyết đang ở trong sàn giao dịch cố gắng thu hồi lại số cổ phiếu đã bị tung ra kia thì bên này Diệp Chấn Phàm cũng đang hết sức đau đầu, Diệp Vũ Thiên cũng đang nhăn mày ngồi một bên.

Chuyện là cách đây một năm, Diệp thị có đầu tư vào một dự án khổng lồ, vô cùng có tiềm năng, tuy nhiên rủi ro cũng rất lớn. Trong thời gian thực thi dự án, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có một vài sự cố nhỏ nhưng chung quy tiền độ vẫn luôn ổn định.

Lúc này dự án đã gần đến công đoạn cuối bỗng nhiên lại vướng phải một vấn đề lớn liên quan đến vốn đầu tư. Để khắc phục sự cố này, Diệp Chấn Phàm bắt buộc phải có một bước đi chiến lược hòng thay đổi toàn cục.

Trước khi quyết định kế hoạch này, Diệp Chấn Phàm đã cho họp hội đồng quản trị, thông báo trước với mọi người nguy cơ sau khi thực hiện kế hoạch này cổ phiếu có thể sẽ rút giá, yêu cầu họ không nên lo lắng quá mà nhất thời manh động làm rối loạn nội bộ công ty.

Tuy vậy, khi sự việc diễn ra giá cổ phiếu liên tục rút giá, cho tới lúc giá cả đã thấp vượt ngưỡng lịch sử, mọi người đều bắt đầu không nhìn được sệt ruột sau đó là lần lượt bán cổ phiếu ra ngoài nhằm giảm nhẹ tổn thất.

Diệp Chấn Phàm nhìn số lượng cổ phiếu đang lũ lượt tuôn ra thị trường mà đau đầu, ông đã cảnh báo trước, cũng đã yêu cầu mọi người khi sự việc xảy ra nhất định phải giữ bình tĩnh, không được tùy tiện manh động vậy mà cuối cùng bọn họ cũng không nghe, số cổ phiếu đó nếu rơi vào tay người bất chính, nội bộ Diệp Thị có khả năng sẽ bị rối loạn. Cho nên việc cấp bách hiện giờ là phải tìm ra vốn xoay chuyển tình thế, ngăn hành động của mấy vị cổ đông lỗ mảng kia lại...

Điều Tuyết sau khi vào năm cuối cao trung liền bắt đầu chọn trường đại học cho mình, cuối cùng cô quyết định chọn một vài trường Kinh tế nổi danh của Mỹ.

Tuy nhiên cô vẫn luôn băn khoăn không biết nên chọn trường nào, vì thế Lãnh Vệ cùng một vài người cũng dự định du học ở Mỹ liền quyết định cùng cô đến đó xem thử một chuyến sau đó mới quyết định sau. Không ngờ chuyến đi này của Điều Tuyết lại bất ngờ giúp cho Diệp thị thoát khỏi cơn bế tắc này.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngày Điều Tuyết lên máy bay cũng chính là ngày giỗ ông ngoại cô, vì thế sáng sớm ngày hôm đó Lãnh Vệ cùng Phương Viễn đã lái xe đưa Điều Tuyết đến viếng mộ Trần lão.

Buổi sáng mùa xuân mặt trời còn chưa mọc, làn sương sớm còn lượn lờ trên những cánh đồng hoa dại đầy thơ mộng. Điều Tuyết đứng trước khung cảnh thân quen này mà có cảm giác như thời gian trôi đi đã lâu lắm rồi. Xe đậu ở đằng xa, sau khi Lãnh Vệ cùng Phương Viễn cúi lạy trước mộ Trần lão xong đều trở về xe để lại không gian cho Điều Tuyết tâm sự cùng ông ngoại mình.

Nhìn ông lão dịu dàng cười trong bức ảnh trên mộ, Điều Tuyết không nhìn được rơi nước mắt rồi lại bắt đầu kể về cuộc sống của mình trong một năm qua, từng chuyện, từng chuyện cho ông ngoại nghe.

Sau cùng, Điều Tuyết lại một phen quét dọn ngôi mộ lại hứa hẹn một năm sau sẽ quay lại với Trần lão:

“Ông ngoại, Điều Tuyết phải đi rồi, lần này con sẽ đi tự chọn một con đường tương lai cho mình, người không cần lo cho con nữa rồi. Năm sau con sẽ

quay lại kể cho ông những điều mới lạ mà con gặp ở đó có được không? Tạm biệt, ông ngoại.”

Bức ảnh ông lão trên ngôi mộ không biết vì nắng chiếu vào hay vì lí do gì khác mà nụ cười trên môi ông dường như ngày càng rực rỡ hơn.

Đúng lúc Diêu Tuyết đứng dậy định quay đi thì bị một giọng nói bất ngờ vang lên làm sửng lại:

“Tiểu Tuyết, có phải là con đó không, con đã trở về rồi đó ư?”

Người nói không ai khác chính là Trần Tổ Tổ, mẹ của Diêu Tuyết, theo sau bà còn có Hoàng Diệu Vũ cùng Hoàng Mỹ Ngọc nhìn thấy Diêu Tuyết đều tỏ ra hết sức coi thường.

Còn bà Trần nhìn thấy quả thực là Diêu Tuyết liền chạy tới nắm tay cô, nhìn thấy quần áo đẹp trên người cô lại liên tưởng tới những lời mình nghe được hàng xóm nói mấy ngày trước liền kiên quyết muốn kéo Diêu Tuyết trở về.

Đối với đứa con gái này bà Trần cũng hết sức mâu thuẫn, cũng là đứa trẻ do mình dứt ruột đẻ ra, sao có thể nói không có tình cảm cơ chứ, tuy nhiên bởi vì mười mấy năm xa cách khiến bà đối với đứa con này có chút xa cách. Hơn nữa so với Diêu Tuyết bà càng yêu thương hai đứa con út của mình cho nên mấy lần nhìn thấy bọn họ bất nạt cô bà đều nhắm mắt làm lơ.

Mấy năm trước lúc Diêu Tuyết mang ba lô ra khỏi nhà, bà những tưởng con bé không nơi nương tựa sẽ lập tức trở về, ai ngờ đâu sau khi cô đi liền biệt tích. Sau đó ông Hoàng lại vì chuyện của Diệu Vũ mà quên mất việc tìm cô, cho tới bây giờ mọi người trong nhà đã gần như quên mất mình vẫn còn một người thân đã lưu lạc bên ngoài. Chỉ có bà Trần mỗi năm đến viếng mộ cha nhìn thấy hoa Diêu Tuyết để lại còn nhớ mà thôi.

Mấy ngày trước bà tình cờ nghe nói có cô gái nghèo từ nông thôn lên thành phố vì kiếm tiền đành phải bán thân, còn bị bệnh nữa thì sợ hết hồn, bà sợ Diêu Tuyết cũng đi trên con đường đó, sau này về làm khô gia đình, không bằng bây giờ kéo con bé về trước sắp xếp cho nó một tấm chồng yên ổn cuộc sống còn hơn.

Hôm nay nhìn thấy quần áo xinh đẹp trên người Diêu Tuyết bà lại càng cho rằng nhận định của mình là đúng bèn sống chết muốn kéo cô về nhà sau đó năn nỉ chồng mình kiếm cho cô một nhà chồng. Dù sao cũng là con gái mình, cũng không thể trơ mắt làm ngơ cho nó làm vậy được:

“Con gái à, con mau theo mẹ về nhà đi, cần gì phải ở ngoài đường chịu khổ như thế, con theo mẹ về đi, mẹ sẽ cầu xin cha cho con, giúp con tìm một nhà chồng tốt sống cho đàng hoàng nghe con.”

Hoàng Diệu Vũ nhìn thấy cũng chỉ bàng quang đứng ngoài cười khẩy, còn Hoàng Mỹ Ngọc từ đầu tới cuối cũng chỉ để tâm tới bộ váy Diêu Tuyết đang mặc mà thôi.

Đối với cô ta mà nói, Diêu Tuyết về nhà cũng không có gì không tốt, tới lúc đó kêu mẹ lấy hết mấy bộ váy đẹp của chị ta, còn việc ở nhà của mình cũng nên để chị ta làm hết đi, mình đỡ khổ.

Diêu Tuyết bị bà Trần kéo lại có chút giật mình sau đó nghĩ lại chính là phần nộ, rồi dần dần lạnh nhạt. Suy nghĩ của bọn họ sao cô lại không hiểu được chứ, năm đó không phải cũng vì tiền mà không cho mình đi học hay sao, bây giờ lại có chủ ý bán mình lấy tiền sinh lễ nữa ư, mười sáu năm không ngó ngang bây giờ lại muốn ngồi đó hưởng không?

Diêu Tuyết có chút bị ai, xem ra mình quả thực vẫn là đồ không có gia đình, à không, vẫn còn một tổ ấm đang chờ mình ở đó. Cô lạnh nhạt kéo tay bà Trần ra:

“Hiện giờ tôi đang sống rất tốt, tôi không cần lòng thương hại của các người, không ai có thể cho tôi thứ tôi thực sự cần cả. Làm ơn, xin đừng làm phiền tôi nữa.”

Tuy vậy bà Trần vẫn sống chết không buông, Hoàng Mỹ Ngọc cũng giúp một tay giữ cô lại, bà Trần lại vẫn liên tục nói những lời khuyên răn khiến cho Diêu Tuyết lạnh lòng. Lãnh Vệ cùng Phương Viễn mắt thấy đến giờ tính đi gọi cô trở về thấy cảnh này lập tức qua giúp một tay kéo Diêu Tuyết đi.

Trước khi đi còn quay đầu nói với họ một câu:

“Diêu Tuyết bây giờ ở Diệp gia rất tốt, các người tốt nhất đừng nên cản trở cuộc sống của cô ấy nữa.”

Nói xong liền đóng cửa xe đi mất. Bà Trần bị câu nói đó làm cho hoảng hồn thất thần nhìn theo bóng xe, chỉ có Hoàng Mỹ Ngọc nhìn theo đuôi xe trong mắt đầy hâm mộ và toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Sau chuyện đó tâm tình của Diêu Tuyết không được tốt, suốt đường đi cô đều im lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ, hoàn toàn không biểu hiện cảm xúc của mình ra ngoài, hai người còn lại cũng thức thời im lặng để lại không gian cho cô bình tĩnh suy tư. Cho tới khi bước chân ra khỏi sân bay của Mỹ, tâm trạng của cô mới bị cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài thu hút mà khá lên một chút.

Ba người cùng đi khảo sát một lượt các trường đại học lớn nơi này, sau đó mới họp nhau cùng thảo luận ra trường nào thích hợp nhất rồi mới quyết định điền đơn đăng ký. Hoàn thành mọi việc bọn họ lại quyết định cùng nhau đi du lịch thêm ba ngày nữa trước khi trở về, không ngờ trong chuyến du lịch này, Diêu Tuyết lại bất ngờ gặp được một kỳ ngộ có tính bước ngoặt trong cuộc đời của cô.

Ngày hôm đó, trên đường từ bảo tàng trở về Diêu Tuyết gặp được một bà lão ốm yếu gầy xiu trên đường bèn nhờ hai người còn lại nâng bà lão về căn hộ ba người đang ở, sau đó Diêu Tuyết mất hết một đêm chăm nom bà lão mới tỉnh lại. bọn họ đã rất ngạc nhiên khi biết được bà lão này là một người Hoa xa xứ, sau khi nhìn thấy ba người liền thoải mái dùng tiếng Trung phổ thông nói chuyện với họ.

Bà lão nói mình đã bảy mươi mốt tuổi, thân hình bà vô cùng gầy gò ốm yếu, tuy nhiên đôi mắt bà vẫn còn rất minh mẫn. Nhìn thấy bà lão, Diêu Tuyết liền cảm thấy thực thân thiết, giống như nhìn thấy bà ngoại của mình còn sống vậy, cho nên luôn cố hết sức chăm sóc cho bà.

Sau khi cứu được bà lão đó, hai người còn lại cũng không tiếp tục đi chơi nữa mà ở lại cùng Diêu Tuyết chăm sóc cho bà, tuy rằng nhìn bề ngoài bà lão có vẻ nhếch nhác, khổ sở, tuy nhiên không hiểu sao bọn họ vẫn cảm thấy kính trọng với bà.

Bà lão đã kể rất nhiều chuyện cho ba người nghe, những nỗi đau, những khổ sở, những câu chuyện kỳ lạ mà họ chưa từng nghe trước đây, trong đó còn ẩn không ít đạo lý khiến bọn họ thán phục không thôi.

Bà kể lại bản thân vốn từng là con gái của một thương nhân giàu có di dân sang đây để làm ăn, sau này gia đình bà lại gặp phải sự cố kinh tế rồi phá sản, cha mẹ bà cùng nhau tự tử chỉ để lại bà cô đơn trên đời không còn lại gì. Bà đã sống một cuộc đời gian nan chìm nổi gần 50 năm qua, bà nói:

“Tiếc nuối lớn nhất trong suốt cuộc đời này của ta chính là quê nhà, ta rất nhớ nơi đó, nhớ từng món ăn, từng phong tục, từng cảnh vật nơi đó, bây giờ ta đã không còn cơ hội nhìn thấy những thứ đó nữa rồi.”

Diêu Tuyết thấy bà như thế vô cùng xót xa, liền nắm lấy tay bà an ủi:

“Cũng không phải hoàn toàn không thể, bây giờ cháu có thể nấu các món ăn truyền thống cho bà mà.”

Bà lão nghe được lời Diêu Tuyết vô cùng vui vẻ:

“Thật sao, cháu có thể nấu được những món ăn đó sao?”

Không phải bà xem thường Diêu Tuyết, mà bà hiểu rằng giới trẻ ngày nay không có mấy người còn biết nấu ăn hay hiểu rõ về đồ ăn truyền thống nữa.

Ngay buổi chiều hôm đó Diêu Tuyết liền cùng Lãnh Vệ đi chợ mua về rất nhiều thứ, sau đó Lãnh Vệ cùng với Phương Viễn cắt giấy, viết câu đối, trang trí căn nhà giống như ngày tết còn Diêu Tuyết lại loay hoay với đồng đồ ăn ở trong bếp.

Khi bà thấy được những món truyền thống trên bàn ăn cùng với nhà cửa được trang trí giống như ngày tết truyền thống đã không nhịn được rơi nước mắt. Tối hôm đó trước khi đi ngủ bà lão đã đưa tặng cho ba người ba tờ vé số khác nhau, nói với bọn họ:

“Ngày hôm nay chính là ngày hạnh phúc, thỏa mãn nhất trong đời của bà, cảm ơn các cháu rất nhiều, những đứa trẻ tốt bụng nhất mà bà từng gặp. Ba tờ vé số này chính là tài sản duy nhất mà bà còn lại, tặng cho các cháu, trong đó chính là lời chúc tốt đẹp nhất mà bà dành cho mỗi người.”

Ngày hôm sau, khi bọn họ tỉnh dậy, bà lão đã không còn thở nữa, bà đã ra đi trong mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sau khi ba người hoàn tất việc chôn cất cho bà lão, lúc trước bà cũng không nói mình có người thân nào, ba người liền quyết định đem tro cốt của bà cùng về Trung Quốc, gởi tại một ngôi chùa ở Tứ Xuyên, quê hương của bà.

Trước khi về ba người cũng đã đem món quà của bà lão cho mình đi kiểm tra thử, không ngờ lại nhận được một cái “kinh hỷ”, cả ba vé số đều trúng, hơn nữa cái của Diêu Tuyết lại là trúng giải đặc biệt lớn mà đã rất lâu chưa có ai trúng nên giải thưởng đặc biệt lớn.

Lúc bọn họ biết được tin này lại không khỏi thôn thức một phen, nếu bà lão mua cái này sớm hơn thì tốt rồi, có lẽ bà cũng không hối tiếc như vậy.

Phuong Viễn bình thường trầm ổn vậy mà nay cũng có lúc đùa giỡn oán trách bà lão thiên vị Diêu Tuyết, bởi vì trong ba người, của Phuong Viễn vừa khéo là giải thấp nhất, cách giải đặc biệt của Diêu Tuyết khá xa.

Chuyện này cả ba người cũng đã sớm nhất trí không nói cho ai, số tiền này có lẽ còn có thể làm được điều gì đó có ý nghĩa.

Sau khi trở về, Diêu Tuyết liền đề ý thấy không khí Diệp gia có gì đó là lạ, cảm giác như có một cái gì đó đè nén không giải tỏa được vậy, lời Diệp Chi Linh ra hỏi mới biết thì ra tình hình tài chính của Diệp thị gần đây gặp vấn đề, còn thiếu một khoản nữa tuy nhiên không tài nào xoay sở được, mấy ngân hàng khác gần đây nghe được tiếng gió cũng không dám tiếp tục cho Diệp Thị vay tiền khiến hai người hiện tại đang khổ sở vất óc nghĩ cách.

Tối hôm đó, sau khi suy nghĩ kĩ càng, Diêu Tuyết liền gõ cửa thư phòng Diệp Chấn Phàm:

“Bác Diệp, là cháu, Diêu Tuyết đây, cháu có chuyện muốn nói ạ.”

“Vào đi.”

Diệp Chấn Phàm thấy Diêu Tuyết đột nhiên tìm tới phòng mình cũng không ngạc nhiên, ông biết cả năm qua con trai mình đã lôi cô đi làm thêm ở Diệp Thị, hơn nữa năng lực của cô bé cũng rất đáng nể, trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một nhân tài hiếm có, con trai của ông biết dùng người như vậy cũng là điều đáng mừng.

Chỉ tội cho cô bé này suốt ngày bị đũa con hồ ly của ông đàn áp mà thôi... Lần này công ty gặp vấn đề lớn như thế con bé không thể nào không biết, cứ để con bé giúp không chừng sẽ nghĩ ra cách giải quyết cũng nên.

Diêu Tuyết nghe lời bước vào phòng, nhìn thấy Diệp Chấn Phàm đang cau mày xem tài liệu trên bàn, nhìn thấy cô bước vào liền đánh mắt về phía sofa rồi ông cũng đứng dậy bước qua theo.

Hai người vừa ngồi xuống, cửa lại cách một tiếng mở ra, Diệp Vũ Thiên lù lù xuất hiện nhìn thấy cô cũng không hề kinh ngạc, ánh mắt nhìn cô ý nói: tôi sớm đã biết cô sẽ ở đây, xem đi, coi như cô biết thời thế không trốn việc. Khiến Diêu Tuyết không thể không tức giận lườm anh một cái. Chờ Diệp Vũ Thiên cũng an vị trên ghế cô liền mở lời:

“Bác Diệp, cháu nghe nói công ty hiện đang gặp khó khăn trong vấn đề tài chính, còn thiếu một khoản nữa mới đủ để hoàn thành dự án mới lần này tuy nhiên không có cách nào xoay sở, bác có thể nói cho cháu biết còn thiếu tổng cộng bao nhiêu không ạ, không chừng cháu có thể tìm được cách?”

Diệp Chấn Phàm nghe câu hỏi của cô giống như trong dự đoán, cũng không chần chừ liền nói cho cô biết:

“Đại khái cần khoảng ba trăm triệu nữa mới xem như ổn, nhưng mà hiện tại tất cả ngân hàng trong khu vực đều từ chối giao dịch với chúng ta, những công ty quen cũng đã thử hết rồi, cháu định làm cách nào?”

“Thực ra trong chuyến đi lần này cháu đã có duyên gặp được một bà lão đơn thân gốc Hoa, trước khi bà ấy chết đã tặng lại cho cháu một cái vé số trúng được một khoản tiền không nhỏ, còn đi cốt của bà ấy bọn cháu dự tính mấy hôm nữa sẽ đưa đi tới một ngôi chùa ở Tứ Xuyên quê hương của bà ấy.”

"Số tiền này hiện tại cháu cũng chưa có dự định làm gì, nếu hai người đồng ý xin hãy nhận lấy nó đem đi giải quyết vấn đề hiện giờ của công ty được không ạ? Nếu hai người có ngại thì hãy xem như đây là tiền cháu dùng để đầu tư cho Diệp Thị cũng được, dù sao hiện giờ trong tay cháu cũng có một phần cổ phiếu của Diệp Thị, giúp đỡ cũng là điều đương nhiên.”

Hai cha con Diệp gia nghe Diêu Tuyết nói cũng hết sức ngạc nhiên, bọn họ cũng biết cổ phiếu của Diệp Thị bị cổ đông bán tháo ra gần đây đã có người mua sạch, không ngờ Diêu Tuyết cũng có phần trong đó, nếu là ở trong tay của Diêu Tuyết bọn họ cũng an tâm hơn.

Lại không ngờ Diêu Tuyết tuổi còn nhỏ đã dấn thân vào thị trường chứng khoán rồi, cô quả nhiên là một nhân tài hiếm có mà. Còn vấn đề vận may của cô bọn họ không có ý kiến gì, có thể xem như đây là cơ hội ông trời ban cho Diệp gia cũng được, cô quả nhiên là phúc tinh của Diệp gia mà.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Sau khi nghỉ Diêu Tuyết lại vui đầu vào học cùng làm việc, cuộc sống trôi qua chỉ quanh quẩn ở bốn nơi trường học, nhà, Diệp gia, chợ, cuộc sống trôi qua hết sức đơn giản nhưng lại tất bật, êm đềm. Có điều, một ngày nọ có một sự kiện đã xảy ra làm thay đổi cuộc sống vốn êm đềm tĩnh lặng của cô.

Ngày hôm đó Diêu Tuyết vừa ra khỏi cổng liền bắt gặp một bóng người nửa quen nửa lạ chặn cô lại, vốn cổng lớn của Thiên Long học viện luôn luôn trật tự sạch sẽ, người ra vào đều là người có bối cảnh học thức dĩ nhiên hành động cũng vô cùng lịch sự, nhẹ nhàng, vì thế bóng người phụ nữ nông thôn thấp thòm nhìn về phía cổng nghiễm nhiên trở thành một tiêu điểm khiến người người chú ý.

Người này không ai khác chính là người mẹ vô trách nhiệm Trần Tố Tố của cô. Vốn dĩ lần trước từ sau khi bà gặp được Diêu Tuyết liền hết sức lo lắng chỉ lo cô ra đời sớm sa vào con đường sai lầm rồi kéo cả nhà bà theo, chồng bà cũng đã nói nếu cô gặp được con gái thì phải kéo nó về nhà sau đó kiểm một người đàn ông trong thôn gả đi kiếm chút tiền sinh lễ còn hơn để cô lang thang ngoài đường sau đó gây chuyện rồi liên lụy cả nhà.

Tuy lần trước không thể đưa cô về nhà nhưng lại biết được một đầu mối là nhà họ Diệp, sau khi chồng bà lên ủy ban một chuyến mới biết thì ra ông ngoại trước khi qua đời đã nhượng quyền nuôi dưỡng lại cho Diệp gia, Diêu Tuyết hoàn toàn không còn quan hệ gì với nhà mình cả.

Tuy nhiên việc này lại làm nảy lên những ý định xấu xa, định mượn hơi kiếm lợi nhà giàu của ông và hai đứa con nhỏ của mình. Sau đó ông Hoàng thông qua thầy giáo cũ của Diêu Tuyết biết được địa chỉ trường của cô, rồi kêu bà Trần đến tìm cô vừa nhờ vả vừa ép buộc yêu cầu cô tìm cách đưa bằng được em gái Hoàng Mỹ Ngọc tư chất bình thường vào trong học viện quý tộc.

Lúc đầu Diêu Tuyết thấy bà lập tức hiểu được vì sao bà lại xuất hiện ở đây, nhất thời vô cùng tức giận tuy nhiên cũng không tiện phát tác ở chỗ này liền bình tĩnh kéo bà đến một quán cafe ở gần đó. Vừa ngồi xuống Diêu Tuyết đã bình tĩnh mở miệng lạnh nhạt hỏi:

“Bà hôm nay tới đây là muốn làm gì?”

Bà Trần nghe thấy giọng nói không mặn không nhạt của cô cũng có chút xấu hổ:

“Diêu Tuyết, mẹ hôm nay là muốn đến thăm con một chút, sẵn tiện em gái Mỹ Ngọc của con đã lên sơ trung, cha con muốn đưa nó tới trường học tốt hơn, tốt nhất có thể để nó học cùng trường với con a, chị em thuận tiện chiều cố lẫn nhau.”

Diêu Tuyết nghe được lời bà nói, trong lòng không khỏi cười lạnh, đáy lòng đã lạnh của cô nay tràn ngập sương giá. Thuận tiện, nói thật hay a, làm gì có chuyện thuận tiện mà vào được Thiên Long, và lại cái tư chất của đứa con gái đó cô hiểu hơn ai hết, thậm chí không thể liệt nổi vào hàng trung bình, vậy mà dám mở miệng ra yêu cầu, lại còn lấy cớ chiều cố lẫn nhau mà muốn cô chịu trách nhiệm cho cái của nợ đó sao?

Cô hiểu rõ hơn ai hết cái bản lĩnh gây chuyện đáng sợ của kẻ được gọi là “em gái ruột” này, nếu cô chấp nhận không phải là đồng ý thêm một kẻ vào phá hoại cuộc sống yên bình của cô sao.

Thì ra cái gọi là gia đình chính là lúc nào không cần thì vứt bỏ, lúc lợi dụng được lại làm như thân thiết tới vì tốt cho cô, quả nhiên người một nhà này rất có bản lĩnh làm cho người ta lạnh lòng mà.

Cô cảm thấy mình sắp không chịu đựng được liền nói một câu tôi phải đi làm thêm, bà dùng có làm phiền rồi lên taxi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 39

Trời đêm u tối, tất cả mọi thứ đều đang chìm trong tĩnh lặng của màn đêm, trong một căn phòng khách dưới lầu một, cây kim giờ trong chiếc đồng hồ trên tường đang tích tắc tích tắc nhích dần đến con số ba, bỗng ba tiếng cốc, cốc, cốc vang lên từ ngoài cửa, âm thanh phá lệ vang dội trong khung cảnh tĩnh lặng khiến người đang ngủ say trên giường bị làm phiền không khỏi phiền chán xoay người:

“Chết tiệt, giờ này mà còn có người phá đám, không để cho người khác yên à!”

Người đang nằm trên giường mở miệng mắng kia đúng là Hoàng Mỹ Ngọc đã được Diệp Vũ Thiên đặc biệt cho phép ở lại trong phòng khách Diệp gia. Hôm qua sau khi đưa trà, anh đã mở miệng cho phép cô ta ở lại, nói là để tiện giúp đỡ hơn, còn dặn Hoàng Mỹ Ngọc mau đi nghỉ sớm, mà từ đầu tới cuối cô ta vẫn còn chìm đắm trong nụ cười mê chết người kia của anh, sao còn có tâm trí đi nghĩ tới những chuyện khác, ngoan ngoãn đi ngủ, ai ngờ mới sáng sớm đã bị người phá đám, không lẽ mấy người trong đây không biết phá đám giấc ngủ của người khác là rất không lễ phép sao?

Nhưng cho dù cô ta có kêu gào, cầu nhàu cỡ nào thì sự việc vẫn không hề diễn ra như ý muốn của cô ta, tiếng gõ cửa bên ngoài vẫn tiếp tục vang vọng đều đều trong đêm chui vào trong lỗ tai cô ta dù đã cố gắng bịt kín hết cỡ. Cuối cùng Hoàng Mỹ Ngọc cũng hết chịu nổi, tức giận lật chăn, nhấc nhó, dậm chân đi về phía cánh cửa. Tuy nhiên, vừa mở cửa ra, khuôn mặt nhăm nhó hung ác của cô ta lập tức sượng lại sau đó cố gắng mở một nụ cười cứng ngắc bởi vì người đang đứng trước cửa phòng cô ta chính là Diệp Vũ Thiên, anh đang ăn mặc chỉnh tề mỉm cười đứng nhìn cô ta.

“Có vẻ như anh đã làm phiền đến em rồi nhì, nếu vậy anh sẽ quay lại sau nhé!”

Hoàng Mỹ Ngọc lúc nghe thấy câu này trong lòng quả thực vô cùng muốn gật đầu, bình thường ở nhà cho dù có khó khăn cỡ nào cha mẹ cũng chưa từng bắt cô ta dậy trước sáu giờ. Nhưng mà nghĩ đến mục đích của mình, cô ta đành cắn răng nặn ra một nụ cười có vẻ tự nhiên hơn một chút, trong lòng không ngừng tự nhủ cô lên, phải cố gắng lên, chỉ cần qua một đoạn nữa cô ta nhất định sẽ có thể bước trên con đường huy hoàng, không thể lùi bước được.

“Đâu có, đâu có em cũng mới định thức dậy đó chứ, anh đến thật đúng lúc, có việc gì cần em giúp sao ạ?”

Từ đầu đến cuối những thay đổi nhỏ nhất trên mặt cô ta đều lọt vào mắt Diệp Vũ Thiên, chỉ là anh vẫn giữ nguyên nụ cười không thay đổi, giọng nói trầm thấp hết sức dịu dàng:

“Vậy sao, thế thì may quá, anh cứ sợ đã đánh thức em dậy thôi. Chuyện là vì hôm qua bác Lâm chăm vườn rau đằng sau đã có việc xin nghỉ mấy ngày, hôm nay vừa lúc phải bón phân sớm cho cây. Trước đây Diêu Tuyết vẫn luôn làm việc giúp mọi người, hôm qua không phải em đã nói những việc Diêu Tuyết cần làm em đều có thể làm tốt sao, vậy em có thể giúp anh việc đó trước hay không, em cũng là con nhà nông mà, việc đó đối với em chắc cũng không có gì phức tạp đâu nhỉ?”

“Đạ dĩ nhiên rồi ạ. Em sẽ cố hết sức giúp anh.” Trước sau, Hoàng Mỹ Ngọc vẫn là không có cách nào chống cự với nụ cười và giọng nói mê hồn của soái ca, chỉ là bón phân thôi không phải sao, việc Diêu Tuyết làm được thì sao cô ta không thể làm được cơ chứ.

“Vậy thì tốt, việc bón phân vườn rau kia, nhờ cả vào em nhé, đó là vườn rau ông nội yêu thích nhất đó, khi nào ông về nhất định anh sẽ kể với ông là em đã chăm sóc nó trong thời gian ông đi vắng. Vậy em mau đi thay quần áo đi, anh sẽ cho người đến dẫn em đi nhé.

“Đạ, anh cứ tin ở em, em nhất định sẽ thay ông chăm sóc vườn rau thật tốt.”

Diệp Vũ Thiên nghe được lời đảm bảo của cô, nụ cười trên mặt càng thêm sáng rỡ, sau đó quay lưng đi để lại Hoàng Mỹ Ngọc vẫn đang còn ngơ ngác cười đằng sau.

Còn Hoàng Mỹ Ngọc nghe được câu sau của anh, trong lòng lại càng lảng lảng, lần này không những có thể để lại ấn tượng tốt với anh còn có thể lấy lòng ông nội, đúng là một công đôi việc, như vậy con đường leo lên hào môn của mình có phải ngày càng ngắn lại hay không?

Nghĩ rồi, cô ta nhanh chóng chạy đi thay quần áo sau đó hăng hái theo quản gia ra vườn rau sau hoa viên, hoàn toàn không biết rằng rất mau thôi, cô ta sẽ hối hận muốn chết vì quyết định này của mình....

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Sau khi trở về từ tiệm cà phê, tâm trạng của Diêu Tuyết cực kỳ không tốt, vừa khéo ngày này lại là ngày cô trở về Diệp gia lại bị Diệp lão nhìn thấy gương mặt khó coi của mình mà gặng hỏi, hỏi mấy lần cuối cùng cô cũng đành kể cho ông nghe chuyện gặp mẹ sáng nay.

Diệp lão nghe được không khỏi bất đắc dĩ, tính tình của con gái lão Trần ông cũng đã sớm nghe được, lại thêm lấy phải một người chồng như thế, ông thật may mắn vì năm xưa bản thân đã sớm đón Diêu Tuyết trở về nếu không quả thật không biết bây giờ cô phải sống khổ sở như thế nào nữa.

Lại nghe được yêu cầu của mẹ cô không khỏi cảm thấy thất vọng cực kỳ, tuy nhiên đây cũng là một cơ hội để giúp cô cắt đứt quan hệ với gia đình tồi tệ này của mình.

Vì thế sáng hôm sau Diệp lão liền đưa Diêu Tuyết cùng nhau thương lượng về việc này, ông nói rất rõ ràng rằng bản thân có thể tìm cách đưa cô em gái của Diêu Tuyết vào trường quý tộc.

Tuy nhiên sau khi hoàn thành xong mọi thủ tục nhà họ Hoàng sẽ không được phép làm phiền Diêu Tuyết vì bất cứ chuyện gì nữa, ngay cả việc của cô em gái sau khi ở một mình cũng không được tới làm phiền cô, nếu không sẽ kiện bọn họ về tội quấy rối đời tư, hơn nữa tất cả đều được ghi rõ trong một tờ thỏa thuận được đóng dấu sẵn kèm theo chữ kí của hai bên để tiện cho việc kiện tụng sau này.

Ông Hoàng sau khi nghe được điều kiện cũng hơi do dự, tuy nhiên gia đình ông bây giờ đều trông chờ vào tương lai của đứa con gái nhỏ này. Và lại nếu sau này có chuyện không lẽ Diêu Tuyết có thể không nể mặt ông ngoại nó mà ngơ hay sao?

Sau khi ông Hoàng kí vào giấy thỏa thuận, Diệp lão lập tức cho người sắp xếp cho Hoàng Mỹ Ngọc vào một trường quý tộc nội trú, chủ yếu là để phòng cô nàng ra ngoài gây chuyện rồi lại kéo Diêu Tuyết theo.

Cuộc sống của Diêu Tuyết trong thời gian sau đó cũng tương đối yên bình, chỉ có công việc là tăng lên rất nhiều thôi, tuy nhiên khi cô kiến nghị với Diệp Vũ Thiên lại chỉ nhận được một câu trả lời là làm bù cho khoảng thời gian cô đi du lịch... toàn là viện cớ chen ép người ta.

Lại thêm một tháng nữa, Diêu Tuyết liền bắt đầu chuẩn bị cho việc đi du học của mình, những người còn lại trong nhóm Phụng Hoàng đều là con em thế gia, trên vai còn gánh theo một trách nhiệm nặng nề, dĩ nhiên là đã sớm được sắp xếp con đường tương lai của mình rồi.

Lần này bọn họ chia tay, không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại, tất cả đều quyến luyến, không nỡ xa rời. Cuối cùng Diêu Tuyết lại đưa ra một ý tưởng khiến cả bảy người còn lại đều sáng mắt.

Tại phòng giải trí ngày hôm đó, Diêu Tuyết bình thường vẫn im lặng ngồi một bên bỗng nhiên mở miệng phát biểu:

“Không bằng chúng ta cùng góp vốn mở một bệnh viện đi, coi như đây là kỉ niệm tình bạn của chúng ta.”

Đề nghị này của Diêu Tuyết vừa đưa ra lập tức được mọi người nhiệt liệt tán thành, bởi vì cho dù có hẹn gặp mặt nhau thường niên đi nữa, con đường đi của bọn họ vẫn khác nhau, không thể tránh khỏi việc xa mặt cách lòng, không có đề tài chung.

Nhưng cái này thì khác, bệnh viện này được xây dựng dựa trên tâm huyết của tám người bọn họ, mỗi người sẽ có trách nhiệm với nó mà có cơ hội thường xuyên tiếp xúc, tiếp tục cùng nhau phấn đấu như trước, quả là một ý kiến tuyệt vời mà.

Vì thế một tháng sau đó công việc chủ yếu của bọn họ là lập đề án xây dựng bệnh viện Hữu Tình, dự định sẽ hoàn thành và khai trương vào bốn năm sau, khi mà bọn họ đã hoàn thành khóa học và chuẩn bị xây dựng một tương lai mới cho mình, cho thành phố, cho đất nước này.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Mở một bệnh viện không phải là chuyện đơn giản, từng khâu, từng khâu phải được chuẩn bị một cách kỹ càng, tỉ mỉ, không được phép có một chút sơ sót nhỏ nào, nếu không hậu quả để lại sau này là không thể tưởng nổi.

Vì thế, tám người bọn họ, mỗi người lại tự nhận một khâu về chuẩn bị, dự định sau khi làm xong hết thành một bản kế hoạch mới để chuyên gia đến thẩm định sửa chữa sau.

Tập đoàn nhà Giang Thành Ân chuyên về nhận thầu xây dựng liền chủ động nhận phần lập kiến trúc, vẽ sơ đồ khuôn viên, thiết kế từng khu vực trong bệnh viện. Còn Lăng Chính Phong chuyên về thương mại sẽ lo khoản vật tư thiết bị, y cụ.

Nhà Phuong Viễn vốn có truyền thống quản lí bệnh viện, ông nội, cha mẹ cậu đều là viện trưởng, nắm trong tay hơn một nửa số bệnh viện của các thành phố này và các tỉnh lân cận sẽ lo phần tìm kiếm bác sĩ, y tá, hộ lí, y sĩ...

Lãnh Vệ lo phần bảo an camera, các thiết bị bảo vệ kĩ thuật cao, chữa cháy, tầng hầm thoát hiểm... Công Tôn Kiến Minh lo phần giao thông, các tuyến xe cấp cứu của bệnh viện. Hàn Băng Nhận quan hệ rộng sẽ lo phần câu thông tạo lập quan hệ với các cơ quan đầu não, cục công an... để đảm bảo tránh khỏi các sự cố ngoài ý muốn sau này.

Còn lại Lâm Nguyệt Dao nhận phần thiết kế nội thất bên trong bệnh viện, bố trí các công trình phụ như cây cối trong khuôn viên, khu vui chơi, giải trí, căn tin... còn lại việc xây dựng kế hoạch quản lí, hệ thống nhân viên từ trên xuống, quản lí nghiệp vụ, kế toán, ngân sách, các hoạt động của bệnh viện đều do Diêu Tuyết lo liệu.

Mỗi ngày Diêu Tuyết đều bận bịu viết kế hoạch, làm bản thống kê, tính toán, dự trù ngân quỹ... bận đến nỗi tối tắm mặt mày, thời gian ăn cơm vẫn còn nghĩ về công việc, lơ là đi Diệp Chi Linh cùng Diệp lão rất nhiều khiến hai người oán khí ngập trời.

Sau khi theo đuổi Diêu Tuyết mấy ngày, cuối cùng Diệp Chi Linh cũng lôi được một tập tài liệu trên đó ghi Kế Hoạch Tài Vụ của Bệnh Viện Hữu Tình từ trong ngăn tủ của Diêu Tuyết ra, phát hiện cô đang dự tính thành lập một bệnh viện thì không khỏi kinh ngạc bèn đem chuyện này nói với mọi người trong nhà.

Người trong Diệp gia sau khi biết chuyện này cũng hết sức bất ngờ, không thể ngờ được trong lòng Diêu Tuyết lại ấp ủ một mơ ước lớn như thế, nhìn cô đang từng bước thực hiện ước mơ của mình bọn họ cũng mừng thay cô.

Diệp Chi Linh lại hăng hái nói với cả nhà:

“Ông nội, cha mẹ, hay là chúng ta cũng tham gia vào đi có được không?” Cô cũng rất muốn cùng làm nha, chắc sẽ rất vui.

Hai vợ chồng Diệp Chấn Phàm nhìn nhau, cũng cảm thấy chuyện này không có vấn đề gì. Từ khi Diêu Tuyết đưa vào số vốn đó, tình trạng công ty đã nhanh chóng vào quỹ đạo, kế hoạch thành công, cổ phiếu trên thị trường của Diệp thì nhanh chóng tăng vùn vọt vượt cả mốc kỉ lục khiến cho những cổ đông đã lén bán cổ phần khi giá thấp không khỏi tiếc hùi hụi.

Nếu hiện tại muốn ủng hộ việc xây bệnh viện này hoàn toàn có khả năng, sau khi Diệp Vũ Thiên mở miệng ủng hộ, kết quả liền được đưa ra, Diệp thị liền thuận lợi tham gia vào kế hoạch này của bọn Diêu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chờ tới khi mọi việc chuẩn bị cho bệnh viện đều hoàn thành, ngày xuất ngoại của Diêu Tuyết cũng vừa tới. Mấy ngày hôm nay công việc chủ yếu của Diêu Tuyết chính là sửa sang lại hành lý chuẩn bị đi, đối với Diêu Tuyết chuyến đi này giống như một kỳ nghỉ dài kỳ của cô vậy, không có phiền não, không lo lắng, không u sầu...cũng sẽ không bị tên phúc hắc nam nào đó ở bên cạnh tìm cơ bóc lột cô.

Dĩ nhiên Diêu Tuyết đã quá coi thường trình độ phúc hắc của một ai đó rồi, đối với Diệp Vũ Thiên mà nói, khoảng cách địa lý đối với anh không là gì cả. Chỉ cần là anh muốn, tự nhiên sẽ có rất nhiều phương pháp để thực hiện, mà trong đó, Diêu Tuyết chính là đối tượng đã sớm nằm trong tầm ngắm của anh, sao anh có thể dễ dàng cho phép cô bay mất chứ, chỉ là cô quá ngây thơ nên không hiểu mà thôi.

Diệp Vũ Thiên đứng trên lầu nhìn xuống bóng hình nhỏ bé đang vui vẻ đi lại dưới lầu, khoe miệng nhếch lên, cô bé à, em vui mừng quá sớm rồi, em cho rằng chỉ như vậy là có thể thoát khỏi bàn tay của tôi sao. Từ ngày nhìn thấy cô gái nhỏ bé, cô đơn dựa vào gốc cây bạch quả dưới nắng, bóng dáng yếu ớt, cô tịch đó đã sớm bị anh định sẵn, coi là vật trong túi của mình, người như anh làm sao có thể để cho vật của mình bị người khác để ý được cơ chứ?

Cho nên mới nói, bất kể chuyện gì cũng không nên vui mừng quá sớm, nếu không sẽ giống như Diêu tuyết bây giờ, nhìn chàng trai xách va li đứng trước cửa với nụ cười ác ma trên môi, cô có cảm giác khóc không ra nước mắt...

“...Tại sao anh lại có thể...xuất hiện ở đây?” Diêu Tuyết bị kinh hãi đến mức lắp bắp, trong lòng hy vọng sự việc sẽ không giống như mình đang nghĩ.

“Đường như em không chào đón anh thì phải, hả Tiểu Diêu Tuyết, anh đây không phải vì sợ em cô đơn mới đến sao? Chỗ này của em rất rộng mà chứa thêm một người chắc em cũng sẽ không thấy phiền chứ?” Anh hỏi rất lịch sự, nhưng mà cô có thể trả lời là không sao?

Diêu Tuyết vô cùng bức xúc trong lòng, hậu quả của việc nói không với ác ma này, cô không gánh nổi đâu? Không phải anh đang làm giám đốc trong tập đoàn sao, vì sao anh không ở yên chỗ đó lại chạy sang đây phá tan yên bình của cô vậy, ngày ngày sống chung với kẻ phúc hắc này....rất cực đến bao giờ số phận nô lệ của cô mới kết thúc đây?...

Từ lúc Diêu Tuyết dự định đến Mỹ học, Diệp Vũ Thiên đã bắt đầu lên kế hoạch, anh không thể bỏ mặc công ty nhưng mà người con gái anh coi trọng đã tự do bay cao rồi, anh há có thể để những kẻ ngoài kia ve vãn cô được, vì thế dĩ nhiên tốt nhất là sang tận đó giữ cô rồi, cả em gái anh cũng rất ủng hộ chuyện này.

Ông nội và ba thì mắt nhắm mắt mở ủng hộ, mẹ cũng ngồi một bên xem kịch vui, anh sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế, nếu để cô gái nhỏ này chạy mất, anh biết đi đâu tìm được một người giống như cô chứ...Nhìn gương mặt nhăn nhó có khổ mà không dám nói của cô, anh cảm thấy rất là mỹ mãn nha, cô bé nhỏ, em chạy không thoát khỏi ma trảo của anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Diệp Vũ Thiên vừa đến, cũng đồng nghĩa với những ngày nhàn nhả của Diêu Tuyết cũng phải kết thúc. Ví dụ như tối hôm qua Diệp Vũ Thiên làm việc trễ, Diêu Tuyết cũng phải cam chịu làm nô lệ ở một bên sắp xếp số liệu, phục vụ cà phê, bữa khuya, không dám oán thán nửa lời.

Thật lòng mà nói cô hiện tại đã là phú bà, hoàn toàn không cần phải nai lưng ra làm việc cho anh để kiếm học phí nữa, tuy nhiên trình độ phúc hắc của người nào đó lại khiến cô không thể không ngoan ngoãn ngậm đắng nuốt cay mà làm việc cho anh.

Hậu quả trực tiếp đó là ngày hôm sau cô phải mang đôi mắt gấu mèo đến lớp khiến mọi người vô cùng hiếu kỳ, có vài người còn hỏi xem có phải hôm qua cô đã cùng người yêu ôn tồn cả đêm, dù sao dân phong nước ngoài vốn rất cởi mở chuyện này cũng không có gì kì lạ, chỉ là Diêu Tuyết lại cảm thấy oan ức không đề đầu cho hết, bởi vì cái người khổ sai cô cả đêm kia bây giờ đang thoải mái làm tở trong nệm ấm chăn êm ở nhà kia.

Nô dịch cô suốt ba tháng, cuối cùng hôm nay, Diệp Vũ Thiên cũng nói cho cô một tin tức khiến cô mừng như điên đó là anh sắp trở về đại lục. Diệp Vũ Thiên bình thần nhìn gương mặt mừng rỡ nhưng lại có làm ra vẻ bình tĩnh của Diêu Tuyết mà trong lòng cười thầm.

Cô bé, vì sao em vẫn luôn ngây thơ như vậy, tôi vẫn chưa nói là sẽ không quay trở lại mà em đã vui vẻ thành như vậy, chỉ cần một chút thôi cũng đủ để thỏa mãn em rồi sao. Em quả thật là đáng yêu đến nỗi tôi không nỡ rời đi dù chỉ một ngày thôi.

Diệp Vũ Thiên vừa rời khỏi, Diêu Tuyết lập tức có thời gian hội họp cùng với mấy người bên nhóm Phượng Hoàng, bọn họ cứ cách một thời gian lại bay sang đây tụ họp sau đó cùng nhau tán gẫu và bàn luận kế hoạch.

Trong phòng khách tại phòng tổng thống của khách sạn, Lâm Nguyệt Dao vừa nhìn thấy Diêu Tuyết bước vào liền chạy sang ôm chầm lấy cô:

“Ôi, tiểu Diêu Tuyết, sao mới có mấy tháng không gặp mà chị cứ tưởng như đã mấy năm ý, nhớ em chết mất.”

Diêu Tuyết bị ôm cứng ngực cũng chỉ mỉm cười vỗ vỗ lưng Lâm Nguyệt Dao:

“Em cũng rất nhớ chị cùng mọi người a!”

Tuy nhiên cho dù làm sao thì cô cũng vẫn cứ ôm lấy một cánh tay Diêu Tuyết không buông, trong miệng không ngừng kể về bản thân cô độc uất ức như thế nào. Đối với tình cảnh này mọi người cũng chỉ thấy nhưng không thể trách, dù sao cảnh này cũng đã quá quen thuộc với mọi người rồi.

Chờ một lát Lăng Chính Phong không chịu nổi cũng lại kéo Lâm Nguyệt Dao ra thôi. Nói ra cũng thật li kì, cặp oan gia này đánh nhau từ nhỏ đến lớn, sau này học đại học cũng là một người ở cực đông, một người ở cực tây, vậy mà lại có thể trở thành đôi, hơn nữa còn cực kì ngọt ngào, quả thực khiến người ta phải mở to mắt ra mà nhìn.

Hàn Băng Nhạn đang ngồi trên sofa ăn trái cây, nhìn thấy cô cũng mỉm cười nói:

“Hôm nay nhìn khí sắc em quả thực không tệ nha, có chuyện gì vui à?”

Diêu Tuyết nghe hỏi cũng kể lại chuyện Diệp Vũ Thiên sang đây, dù sao mọi người thân quen lâu ngày đã sớm lãnh giáo qua sự phức tạp của anh, nghe nói vậy cũng chỉ đành vỗ vai Diêu Tuyết an ủi.

“Em gái còn cần cố gắng nhiều, đây đưa với người phức tạp là khó dứt lăm, cái này gọi là một lần sa chân, vướng cả đời a.”

Mọi người vui vẻ đùa giỡn, hoàn toàn không phát giác ra gương mặt của Lãnh Vệ ngồi một bên ngày càng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Trong khi Diêu Tuyết đang bắt đầu sống một cuộc sống ung dung tự tại bên kia thì cách một bờ Thái Bình Dương Diệp gia lại ba lần bốn lượt bị cô “em gái” của Diêu Tuyết tới cửa làm phiền.

Cũng không biết cô ta nghe được từ đâu việc Diệp lão đã trở về đại viện với mấy lão bạn già, còn Diêu Tuyết đã xuất ngoại du học, lập tức mon men tìm tới. Dù sao thì từ đầu tới cuối việc thảo luận hiệp ước giữa nhà họ Hoàng với Diệp lão cũng chỉ có mấy người bọn họ biết, bây giờ đương sự đã không có ở đây, cô ta tất nhiên phải nhân cơ hội tới đây kiểm soát chứ, không chừng còn câu được con rùa vàng nào đó cũng nên.

Lúc trước vì không muốn làm phiền mọi người trong nhà, chuyện đi giao ước với nhà họ Hoàng hai ông cháu đều nhất nhất giữ kín không nói ra, không ngờ lại để cho bọn họ thừa cơ xen vào, nếu biết trước có chuyện này, chắc Diêu Tuyết đã đưa bản giao ước ra cho bạn phức tạp nào đó giải quyết còn nhanh hơn, làm sao lại để cho bọn họ lộng hành thế này.

Diệp Chi Linh đối với việc cô em gái này xuất hiện mượn danh nghĩa của Diêu Tuyết ăn bám cũng chỉ làm ngơ, cô là người thân cận nhất với Diêu Tuyết và Diệp lão làm sao lại không biết chuyện bọn họ giao ước với nhà họ Hoàng chứ, chỉ là cô có mục đích riêng nha. Cô gái xấu xí này nhìn qua đã thấy ngứa mắt nào có chỗ nào giống với chị Diêu Tuyết đâu chứ, hơn nữa mỗi lần nhắc tới Diêu Tuyết trong mắt cô ta đều thoáng qua vẻ khinh thường làm sao qua khỏi mắt thần của cô hừ.

Không phải cô ta có ý đến đây câu rùa vàng sao, vậy thì cứ để anh hai rùa vàng phức tạp của cô trở về thu thập đi, đến lúc đó ai khóc còn không biết, sẵn tiện cũng giúp chị Diêu Tuyết dọn dẹp một kẻ chướng mắt luôn, ha ha.

Hôm nay Hoàng Mỹ Ngọc lại đến trước cửa Diệp gia, đứng trước cổng nhìn toàn bộ tòa hoa viên biệt thự trước mặt, trong mắt cô ta không khỏi dâng lên sự tham lam cùng ghen tỵ. Nếu biết trước năm đó con nhỏ Diêu Tuyết kia bị đuổi khỏi nhà còn được đưa vào đây sống như tiểu thư, cô ta đã cố gắng nhẫn nhịn để cho Diêu Tuyết ở lại sau đó ngày ngày đè đầu cưỡi cổ cô còn hơn.

Rõ ràng mình mới là con gái út dễ thương đáng yêu nhất nhà, vậy mà cứ mỗi lần đến nhà ông ngoại cô ta đều bị ông ngoại coi thường, dùng ánh mắt không vừa lòng nhìn mình trong khi đó lại luôn dịu dàng, yêu thương đối với Diêu Tuyết.

Cho dù ở nhà cô ta được yêu thương hơn Diêu Tuyết, tuy nhiên hoàn cảnh gia đình lại không khá giả, anh chị em lại nhiều cho nên những thứ cô ta muốn cũng không dễ dàng có được, trong khi đó, chỉ cần là thứ Diêu Tuyết muốn ông bà ngoại đều luôn thỏa mãn, thậm chí cho dù Diêu Tuyết không nói họ cũng sẵn sàng chuẩn bị, cho nên cô ta mới không nhịn được mà cướp đoạt đồ của Diêu Tuyết mỗi khi có cơ hội.

Năm đó sau khi Diêu Tuyết bị đuổi đi đã biệt tăm tung tích, trong lòng cô lúc đó đã vô cùng vui vẻ vì cuối cùng Diêu Tuyết đã không còn gì nữa, không còn kẻ chướng tai gai mắt mình nữa rồi, trong thâm tâm cô ta vẫn luôn chờ mong tới một ngày Diêu Tuyết thực sự biến mất trên cõi đời này để không còn ai cạnh tranh với cô ta nữa. Nào ngờ Diêu Tuyết mất đi ông ngoại lại tìm được một gia đình khác còn giàu có, yêu thương yêu cô hơn trước nữa, coi

cô như bảo bối mà nuôi nấng thử hỏi làm sao cô ta không ganh ghét cho được.

Từ lúc biết chuyện của Diêu Tuyết, Hoàng Mỹ Ngọc vẫn luôn tự hỏi nếu năm đó người đi là mình vậy có phải mình cũng sẽ trở thành thiên kim tiểu thư giống Diêu Tuyết bây giờ hay không? Vì thế cô ta đã quyết tâm lần này nhất định sẽ giành lại tất cả những thứ trong tay Diêu Tuyết... giống như những lần trước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Diệp Chi Linh đang đứng trên ban công bỗng nhìn thấy Hoàng Mỹ Ngọc đang đứng trước cổng nhìn về phía biệt thự với vẻ mặt đầy tham vọng thì không khỏi nhủ nhủ mầy, để người gác cổng cho cô ta vào, trong lòng lại không ngừng hô nhện, phải nhện, hôm nay là anh hai về rồi, chỉ cần ráng thêm một xú nữa thôi, nhất định phải cho cô ta biết cái gì là ác ma.

Hừ, cô mới không cần để ý tới loại người đó, chờ một chút anh hai về chinh cho cô sống không bằng chết để cô ta biết thế nào là hậu quả của việc mơ ước những thứ không thuộc về mình, dám coi thường Diêu Tuyết của cô thì cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần nhận hậu quả đi.

Diệp phu nhân bình thường dịu dàng đoan trang là thế nhưng cũng không ưa thích loại người toan tính nịnh nọt như Hoàng Mỹ Ngọc bao nhiêu, từ lúc đầu bà cũng đã luôn giữ thái độ lạnh nhạt lịch sự, cũng chưa hề tỏ ra khinh thường cô ta khiến cho Hoàng Mỹ Ngọc càng được khuyến khích tinh thần cho rằng mọi người đã chấp nhận mình, càng hay say sẩy lòng. Diệp phu nhân bình thường luôn tiếp Hoàng Mỹ Ngọc một lát rồi đi, chưa bao giờ ở lại lâu mặc kệ cô ta làm gì thì làm, tuy nhiên hôm nay bà nhìn gương mặt hưng phấn khác thường của con gái mà không khỏi tò mò.

Từ ngày đầu tiên Hoàng Mỹ Ngọc đến đây con gái bà đã bắt đầu có hành động kỳ quái, đặc biệt thân thiết dung túng cho cô ta khiến cả hai vợ chồng bà đều nghi ngờ không thôi, chỉ là thấy con gái vốn đang buồn vì Diêu Tuyết ra nước ngoài bỗng nhiên trở nên hoạt bát trở lại nên cũng đành thôi, mặc kệ con bé tùy ý đùa giỡn một chút cũng không sao chỉ cần nó đừng tiếp tục ừ rừ là được.

Đừng nhìn Diệp Chi Linh bình thường ngây thơ hoạt bát thường hay làm nũng la hét bị anh hai bắt nạt, thực ra cũng không phải hiền lành gì lắm, có anh hai phúc hắc như vậy làm sao con bé có thể ngây thơ đơn thuần cho được, con bé chính là điển hình của loại người già heo ăn cạp lúc mới biết chuyện này bà thật sự cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa. Trong cái nhà toàn hồ ly này, Diêu Tuyết xem như là đồng minh duy nhất của bà rồi.

Diệp Chi Linh từ nhỏ đi theo ông nội với chú bác lẫn lộn bên ngoài không ít, mắt nhìn người rất tinh, tuy gặp ai cũng hi hi hà hã, nhưng thân thiết thật sự quả thực không có mấy người, Diêu Tuyết gần như là ngoại lệ duy nhất cho nên lúc thấy con bé tự nhiên thân thiết với Hoàng Mỹ Ngọc như vậy hai người không khỏi kinh ngạc. Nếu là nói con bé bị bộ dạng Hoàng Mỹ Ngọc giả bộ ngoan hiền lừa gạt quả thật khó tin, đừng nói bà, từ lúc Diệp Chi Linh mười tuổi đã không có ai qua mắt được nó, ngay cả ông nội cáo già thử mấy lần đều thất bại nói chỉ tới loại đùa giỡn lừa gạt con nít này.

Vì thế chỉ có thể kết luận chắc chắn con bé đang có mưu đồ gì đó, cứ nhìn vẻ mặt hưng phấn của nó mà xem, tám phần là có liên quan đến anh hai của nó rồi, xem ra bà chỉ cần ráng nhện ngồi đây chờ xem trong hồ lô của con bé bán thuốc gì thôi, sẵn tiện đón con trai mới về luôn. Lại nói không biết dạo này Diêu Tuyết thế nào rồi, thật là nhớ con bé quá đi, ở cùng một đám người suốt ngày bày mưu tính kế đúng là một óc, phải gọi điện kêu Diêu Tuyết mau về đi giải tỏa với mình mới được.

Trong lúc Diệp phu nhân đang suy nghĩ lan man thì Hoàng Mỹ Ngọc đã thuận lợi vào tới phòng khách, Diệp Chi Linh thật sự rất muốn nhìn xem khi cô ta nhìn thấy anh hai sẽ có biểu hiện gì. Lúc này tài xế đã xuất phát tới sân bay, anh hai tính toán không ít mới bỏ được công việc bên này chạy qua đó bởi đường tình cảm với chị Diêu Tuyết lần này lại bị gọi về gấp xem chừng trong lòng cũng không dễ chịu gì, Hoàng Mỹ Ngọc mà giờ mấy trò vặt kia ra thế nào cũng lãnh đủ. Nhớ tới mấy thủ đoạn chinh người của anh hai, Diệp Chi Linh không khỏi vô cùng hưng phấn, vui sướng khi người gặp họa.

Bên này Hoàng Mỹ Ngọc nghe được tin cậu hai của Diệp gia sắp trở về trong lòng mừng như điên, không ngừng suy nghĩ xem nên dùng biện pháp gì để dụ dỗ con rùa vàng này, hoàn toàn không biết rằng trong bụng con rùa vàng đó đen tối bao nhiêu...Ba người trong phòng khách mỗi người một suy nghĩ nhưng mục đích chỉ có một, đó là tiếp đón đại thần của Diệp gia trở về.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 37

Chờ Diệp Vũ Thiên mang gương mặt không tình nguyện trở về, nhìn thấy trong nhà bỗng xuất hiện một cô gái xa lạ không khỏi có chút ngoài ý muốn. Cha mẹ vẫn biết anh là người có chủ kiến, rất ghét có người ép buộc mình làm gì, chuyện riêng của anh bao nhiêu năm nay vẫn không hỏi tới, một mặt còn ngầm đồng ý cho anh qua lại với Diêu Tuyết, làm sao có thể đưa cô gái khác vào nhà, hơn nữa nhìn qua cũng có thể thấy không phải là loại con gái

đang hoảng gì, vậy thì vì sao?

Ba người trong phòng nhìn thấy Diệp Vũ Tiên bước vào, gương mặt không hên mà cùng xuất hiện biểu cảm vui mừng giống nhau, tuy nhiên nguyên nhân thì lại khác xa, Diệp phu nhân vui mừng vì con trai cuối cùng đã trở về, Diệp Chi Linh vui mừng vì sắp được thấy kịch hay còn Hoàng Mỹ Ngọc vui mừng vì cơ hội gần gũi người đàn ông vàng mà mình mơ ước cuối cùng cũng đến.

Diệp Vũ Thiên mới không rảnh rỗi để ý tới những thứ này, chỉ chào mẹ và em gái rồi đi thẳng về phòng, anh còn phsir nhanh chóng làm cho xong công việc bên này để còn trở về Mi trông chừng Diêu Tuyết nữa, dù sao trong hoàn cảnh phong tục cởi mở, Diêu Tuyết của anh lại ngây thơ, trẻ trung, xinh đẹp nếu lỡ bị kẻ xấu lừa đi mất thì sao. Cô bé anh nhìn trúng, trông chừng mấy năm trời sao có thể tiện nghi mấy con sói ngoài kia được.

Vì thế, sau khi tắm rửa ăn uống sơ qua, Diệp Vũ Thiên lập tức bỏ qua việc nghỉ ngơi bắt tay vào công việc, xử lí xong càng nhanh anh càng sớm trở về, cha mẹ đối với việc này cũng không có ý kiến, công cuộc truy thê vốn không dễ dàng, miễn là hoàn thành trách nhiệm của mình, còn lại anh muốn làm gì cũng được.

Đang đọc một tập báo cáo vừa được đưa tới, cửa phòng anh bỗng nhiên bị người gõ. Âm thanh gõ cửa xa lạ này không khỏi khiến Diệp Vũ Thiên nhíu mày, bởi vì Diệp gia xưa nay không hề có truyền thống gõ cửa. Chính xác mà nói, bởi vì quan hệ giữa mọi người trong nhà hết sức thân thiết cho nên ngoài trừ phòng sách của ba và phòng ba mẹ, bình thường mọi người ở trong nhà thường không gõ cửa mà vào luôn, nếu cửa khóa thì biết là có việc riêng rồi, ngay cả Diêu Tuyết cũng chỉ mở miệng thông báo trước chứ không hề gõ cửa rồi chờ người ta mở bao giờ.

Cho nên, có thể khẳng định, người đang ở bên ngoài kia tuyệt đối không phải người nhà mình, vậy chỉ có thể là cô gái lúc chiều đó thôi. Mặc dù không muốn bỏ dở công việc nhưng mà Diệp Vũ Thiên vẫn muốn giải quyết nghi vấn trong lòng mình trước, tuy không chú ý lắm nhưng anh cũng hiểu rõ mẹ và em gái mình sẽ không bao giờ để một người xa lạ trong nhà, nhất định có nguyên do gì đó, anh cũng muốn xem thử, rốt cục là em gái anh đang có cái chủ ý gì?

Mở cửa ra, không người dự đoán của anh, Hoàng Mỹ Ngọc đang bung khay cà phê, giả vờ thẹn thùng đứng trước cửa khiến anh không khỏi muốn cười, tốc độ này, có phải quá vội vàng hay không? Xem ra đầu óc của cô gái này cũng không

tốt lắm. nhưng mà em gái anh cũng không phải loại người thích so đo, có vẻ như còn có một tầng nguyên nhân khác, dù sao trong lòng anh hiện tại cũng đang ngọt ngào, nghỉ ngơi đùa giỡn một chút cũng tốt. Nghĩ vậy anh nhanh chóng nhường đường cho Hoàng Mỹ Ngọc đi vào.

Chờ cô ta vào phòng, Diệp Chi Linh lập tức nhảy ra nháy mắt với anh trai sau đó chạy mất, trong lòng vô cùng háo hức, trò hay cuối cùng đã bắt đầu rồi, không biết cô ta sẽ làm ra những việc gì nữa đây, lại nghĩ tới những thủ đoạn anh hai sẽ dùng, quả nhiên là đáng mong chờ, sáng mai nhất định phải dậy sớm nghe ngóng mới được, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Sau khi Hoàng Mỹ Ngọc vào phòng lập tức để khay trà trên tay lên bàn, lại quay lại nhìn Diệp Vũ Thiên bằng vẻ mặt thẹn thùng:

“Anh Diệp, em nghe nói anh vừa mới trở về còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải thức đêm làm việc. Sợ anh mệt mỏi nên mới cố tình pha trà đem lên cho anh, dù sao chị Diêu Tuyết của em trước khi đi cũng đã dặn dò em phải hết sức quan tâm chăm sóc anh, vì anh đã chiếu cố chị ấy rất nhiều.”

Diệp Vũ Thiên nghe thấy lời này không khỏi nhích chân mày lên, lời này đúng thật là dễ nghe, anh quả thật là muốn nghe những lời này, diễn đàn lê quý đôn, chỉ là nhất định nó phải xuất phát từ miệng cô gái nhỏ kia chứ không phải kẻ mạo danh giả dối này. Vấn đề là thực tế Diêu Tuyết không thể nào mở miệng nói ra những lời này, Dựa vào những điều anh đã làm với cô bé mấy năm nay, không mở miệng mắng anh đã nể mặt anh lắm rồi, làm gì có chuyện mở miệng khen cơ chứ.

Cho nên mới nói kẻ nông cạn chỉ cần một câu nói lập tức sẽ lời đuôi. Làm gì có ai ngu ngốc đến nỗi không hề điều tra trước khi nhắm vào một đối tượng không tầm thường kia chứ, có thể thấy cô gái này chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái ngu ngốc tham lam mà thôi, một kẻ như vậy xứng làm em gái của Diêu Tuyết hay sao. Mà cũng không hẳn, theo điều tra của anh thì trong số anh chị em của cô cũng không có một ai xuất chúng, không lẽ gen di truyền của cha mẹ đến lượt cô thì lại bị đột biến rồi sao, nếu không sao có thể khác người như vậy?

Nhưng mà dù sao hiện tại tâm trạng của anh cũng đang không được tốt, nếu có một kẻ ngu ngốc đâm đầu vào, vì sao không thể cho cô ta được toại nguyện cơ chứ, đâu có ai cấm người khác không được mơ đầu, vậy thì cứ để cô ta chìm đắm trong cái ước mơ màu hồng của mình đi, để xem lần sau còn dám mơ mộng hão huyền những thứ không thuộc về mình như vậy nữa hay không.

Và lại trong những tài liệu điều tra lí lịch của Diêu Tuyết cũng từng ghi rõ Hoàng Mỹ Ngọc này chính là một kẻ chuyên làm khó dễ, ức hiếp Diêu Tuyết trong nhà, đến mức một bộ đồ từ tế cô cũng không có, vậy thì để anh gộp chung lại trả thù thay cô luôn thể.

“Vậy sao? Đường như tình cảm của em và chị gái tốt lắm thì phải, đến mức dám nhờ em làm những chuyện quan trọng như thế này.”

“Đúng vậy, đúng vậy tình cảm của em và chị Diệu Tuyết vô cùng tốt, có chuyện gì cũng chia sẻ với nhau chưa từng giấu giếm, chỉ tiếc năm năm trước chị ấy bỗng dưng cái nhau với ba rồi xốc nổi bỏ nhà ra đi. Cũng may là gặp được chủ tịch, nếu không không biết chị ấy sẽ còn lưu lạc đến mức nào? Anh không biết sau khi chị ấy đi em đã lo lắng đến mức nào đâu, ngày nào em cũng đứng ở trước công chờ đợi chị ấy trở về, ăn không ngon ngủ không yên.”

Hoàng Mỹ Ngọc nghe Diệp Vũ Thiên hỏi thì giống như là được gỡ đúng chỗ ngứa, lập tức thao thao bất tuyệt, cố gắng hết sức tỏ ra mình là người em gái hiền lành tri kỉ bao nhiêu, người ngoài nếu không biết rõ sự tình nghe những lời này của cô ta có lẽ sẽ hết sức cảm động. Vấn đề là Diệp Vũ Thiên sớm biết rõ chuyện này, cho nên những lời này của cô ta chỉ giống như hắt nước bắn lên bản thân mà thôi, càng hắt càng bắn.

“Mãi cho đến gần đây biết được chuyện chị ấy được chủ tịch nhận nuôi trái tim em mới bình ổn trở lại đó. Lúc đó em đã rất muốn chạy đến đây để cúi đầu cảm ơn cả nhà chủ tịch, thật cảm ơn họ đã chăm lo cho chị em bao lâu nay, cho nên lần này có cơ hội em nhất định sẽ báo đáp thật tốt cho chủ tịch.” Báo đáp đến mức để ông ấy nhận em làm con dâu luôn thì càng tốt. Hoàng Mỹ Ngọc lảng lẽ bỏ sung vào những câu này. Hoàng Mỹ Ngọc một bên gắng sức yy, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Diệp Vũ Thiên đang ngày càng tối lại.

“Báo đáp thật tốt sao, có nghĩa là muốn em làm việc gì để báo đáp cũng được phải không?”

Tới đây, Diệp Vũ Thiên lập tức tung nụ cười quyến rũ chết người không đền mạng kia của mình ra, làm cho Hoàng Mỹ Ngọc lập tức ngây ngốc không phân ra được đông tây nam bắc nữa mạnh mẽ gạt đầu, hoàn toàn không lường trước được thứ gì đang chờ mình đằng sau.

“Dạ phải, em có thể làm bất kì việc gì, chỉ cần có thể giúp được anh là được.”

“Tốt” Diệp Vũ Thiên cũng nở nụ cười, chỉ là nụ cười này vô cùng sán lạn, chỉ có người thân cận của anh mới biết thực chất nó đáng sợ cỡ nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diệu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Trời đêm u tối, tất cả mọi thứ đều đang chìm trong tĩnh lặng của màn đêm, trong một căn phòng khách dưới lầu một, cây kim giờ trong chiếc đồng hồ trên tường đang tích tắc tích tắc nhích dần đến con số ba, bỗng ba tiếng cộc, cộc, cộc vang lên từ ngoài cửa, âm thanh phá lệ vang dội trong khung cảnh tĩnh lặng khiến người đang ngủ say trên giường bị làm phiền không khỏi phiền chán xoay người:

“Chết tiệt, giờ này mà còn có người phá đám, không để cho người khác yên à!”

Người đang nằm trên giường mở miệng mắng kia đúng là Hoàng Mỹ Ngọc đã được Diệp Vũ Thiên đặc biệt cho phép ở lại trong phòng khách Diệp gia. Hôm qua sau khi đưa trà, anh đã mở miệng cho phép cô ta ở lại, nói là để tiện giúp đỡ hơn, còn dặn Hoàng Mỹ Ngọc mau đi nghỉ sớm, mà từ đầu tới cuối cô ta vẫn còn chìm đắm trong nụ cười mê chết người kia của anh, sao còn có tâm trí đi nghĩ tới những chuyện khác, ngoan ngoãn đi ngủ, ai ngờ mới sáng sớm đã bị người phá đám, không lẽ mấy người trong đây không biết phá đám giấc ngủ của người khác là rất không lễ phép sao?

Nhưng cho dù cô ta có kêu gào, cầu nhàu cỡ nào thì sự việc vẫn không hề diễn ra như ý muốn của cô ta, tiếng gõ cửa bên ngoài vẫn tiếp tục vang vọng đều đều trong đêm chui vào trong lỗ tai cô ta dù đã cố gắng bịt kín hết cỡ. Cuối cùng Hoàng Mỹ Ngọc cũng hết chịu nổi, tức giận lật chăn, nhón nhó, dậm chân đi về phía cánh cửa. Tuy nhiên, vừa mở cửa ra, khuôn mặt nhảm nhí hung ác của cô ta lập tức sượng lại sau đó cố gắng mở một nụ cười cứng nhắc bởi vì người đang đứng trước cửa phòng cô ta chính là Diệp Vũ Thiên, anh đang ăn mặc chỉnh tề mỉm cười đứng nhìn cô ta.

“Có vẻ như anh đã làm phiền đến em rồi nhì, nếu vậy anh sẽ quay lại sau nhé!”

Hoàng Mỹ Ngọc lúc nghe thấy câu này trong lòng quả thực vô cùng muốn gạt đầu, bình thường ở nhà cho dù có khó khăn cỡ nào cha mẹ cũng chưa từng bắt cô ta dậy trước sáu giờ. Nhưng mà nghĩ đến mục đích của mình, cô ta đành cắn răng nặn ra một nụ cười có vẻ tự nhiên hơn một chút, trong lòng không ngừng tự nhủ cố lên, phải cố gắng lên, chỉ cần qua một đoạn nữa cô ta nhất định sẽ có thể bước trên con đường huy hoàng, không thể lùi bước được.

“Đâu có, đâu có em cũng mới định thức dậy đó chứ, anh đến thật đúng lúc, có việc gì cần em giúp sao ạ?”

Từ đầu đến cuối những thay đổi nhỏ nhất trên mặt cô ta đều lọt vào mắt Diệp Vũ Thiên, chỉ là anh vẫn giữ nguyên nụ cười không thay đổi, giọng nói trầm thấp hết sức dịu dàng:

“Vậy sao, thế thì may quá, anh cứ sợ đã đánh thức em dậy thôi. Chuyện là vì hôm qua bác Lâm chăm vườn rau đằng sau đã có việc xin nghỉ mấy ngày, hôm nay vừa lúc phải bón phân sớm cho cây. Trước đây Diệu Tuyết vẫn luôn làm việc giúp mọi người, hôm qua không phải em đã nói những việc Diệu Tuyết cần làm em đều có thể làm tốt sao, vậy em có thể giúp anh việc đó trước hay không, em cũng là con nhà nông mà, việc đó đối với em chắc cũng không có gì phức tạp đâu nhì?”

“Dạ dĩ nhiên rồi ạ. Em sẽ cố hết sức giúp anh.” Trước sau, Hoàng Mỹ Ngọc vẫn là không có cách nào chống cự với nụ cười và giọng nói mê hồn của soái ca, chỉ là bón phân thôi không phải sao, việc Diệu Tuyết làm được thì sao cô ta không thể làm được cơ chứ.

“Vậy thì tốt, việc bón phân vườn rau kia, nhờ cả vào em nhé, đó là vườn rau ông nội yêu thích nhất đó, khi nào ông về nhất định anh sẽ kể với ông là em đã chăm sóc nó trong thời gian ông đi vắng. Vậy em mau đi thay quần áo đi, anh sẽ cho người đến dẫn em đi nhé.

“Dạ, anh cứ tin ở em, em nhất định sẽ thay ông chăm sóc vườn rau thật tốt.”

Diệp Vũ Thiên nghe được lời đảm bảo của cô, nụ cười trên mặt càng thêm sáng rỡ, sau đó quay lưng đi để lại Hoàng Mỹ Ngọc vẫn đang còn ngơ ngác cười đặng sau.

Còn Hoàng Mỹ Ngọc nghe được câu sau của anh, trong lòng lại càng lảng lảng, lần này không những có thể để lại ấn tượng tốt với anh còn có thể lấy lòng ông nội, đúng là một công đôi việc, như vậy con đường leo lên hào môn của mình có phải ngày càng ngắn lại hay không?

Nghĩ rồi, cô ta nhanh chóng chạy đi thay quần áo sau đó hăng hái theo quán gia ra vườn rau sau hoa viên, hoàn toàn không biết rằng rất mau thôi, cô ta sẽ hối hận muốn chết vì quyết định này của mình. ...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Phía sau biệt thự Diệp gia chính là một mảnh trời riêng, hoàn toàn không ăn khớp với vẻ đẹp sang trọng, tao nhã của biệt thự và hoa viên phía trước Diệp gia. Thay vì hoa thơm cỏ lạ, ao sen, cây cảnh... như những chỗ khác thì phía sau này giống như một nông trại thu nhỏ hơn.

Không thể trách Hoàng Mỹ Ngọc vừa nhìn thấy nơi này đã kinh ngạc đến mức há mồm tại chỗ, bởi vì trong nhận thức của cô ta có lẽ chưa từng bao gồm những thứ này, khi cô ta nghe Diệp Vũ Thiên nói tới vườn rau của Diệp lão vốn chỉ liên tưởng đến một khóm rau bé xinh, chưa từng tưởng tượng đến một khu vườn bát ngát như thế này, xung quanh đây lại không có ai, cô ta thật là khóc không ra nước mắt mà.

Vườn rau này rộng chừng năm mẫu, được phân chia thành từng khu vực rõ ràng, phía bên trái là từng luống rau ngăn ngăn, sau đó lần lượt đến các loại quả cà chua, cà tím, giàn mướp, bầu, đậu, bí đao, vườn bí đỏ, dưa hấu, dưa gang, cuối cùng là một vườn cây với đủ loại cây ăn quả. Thậm chí xa xa còn có một giàn nho bên cạnh ao cá trông hết sức giản dị mà ấm áp, tuy nhiên, vẻ đẹp bình dị này trong mắt Hoàng Mỹ Ngọc lại giống như địa ngục.

Nhà họ Hoàng là nhà nông, không sai, tuy nhiên từ nhỏ, Hoàng Mỹ Ngọc đã được cưng chiều như bảo bối, vì là con út, miệng lại ngọt cho nên lúc nào cũng được cha mẹ hết sức thiên vị, ngày mùa bận rộn cũng không cần ra đồng, bếp núc bình thường có mẹ với chị lo cho nên có thể nói cô ta được nuôi dưỡng giống như con gái nhà giàu, quanh năm tay không dính một giọt nước xuân, càng đừng nói tới công việc tưới phân nặng nhọc.

Bác Lâm là quản gia lâu năm của Diệp gia, có con mắt hết sức tinh tường, từ lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Mỹ Ngọc cũng đã không có mấy thiện cảm với cô ta. Lúc đầu nghe thiếu gia nói muốn để Hoàng Mỹ Ngọc đi tưới phân ông cũng có chút thương hại, tính chỉ điểm đôi chút, tuy nhiên, khi nhìn thấy vẻ kinh sợ của cô ta lúc nhìn vườn rau, lại nhìn dáng vẻ như muốn nôn mửa, và ánh mắt chán ghét của cô ta lúc thấy bồn đựng phân, chút thương hại ít ỏi của ông cũng bị mòn hết, chỉ điểm sơ lược cách làm cho cô ta rồi quay lưng đi luôn.

Vì sao thái độ của Hoàng Mỹ Ngọc lúc thấy bồn phân lại kinh khủng như vậy, rất đơn giản bởi vì Diệp lão là người thích tự nhiên, hoàn toàn không ưa thích mấy thứ sản phẩm hóa học sau này, dĩ nhiên, phân bón cũng vậy. Cho nên, cả một khu von này của Diệp Gia, toàn bộ đều được bón bằng phân xanh, tức là loại phân được ủ lâu ngày từ các loại phân người, phân gia súc, mà đã là phân ủ, dĩ nhiên mùi của nó cũng hết sức “đặc biệt”, quả nhiên, vừa đến gần thứ mùi đặc biệt này, Hoàng Mỹ Ngọc lập tức muốn nôn.

Thực ra, bất kì người bình thường nào khi thấy thứ phân này có biểu hiện như vậy cũng không thể coi là quá đáng, chỉ là Lâm quản gia ở trong nhà đã lâu, người ông tiếp xúc cũng có phần đặc biệt, ví như Diệp Vũ Thiên, Diệp Chi Linh hay Diêu Tuyết lại gần thứ này cũng không có biểu hiện gì cho nên ông mới cảm thấy hành động của Hoàng Mỹ Ngọc có chút thái quá mà thôi. Diễn đàn lê quý đôn, Ngoài cảm xúc kinh tởm, chán ghét, ra, cảm xúc sâu sắc nhất của cô ta bây giờ chính là khóc không ra nước mắt. Hận mình tại sao lúc đầu lại u mê nhận công việc này làm chi, hoàn toàn không nhớ đến về hưng phấn vui mừng của mình lúc đầu.

Lại nhìn bộ đồ cô ta đang mặc trên người, tuy đã là bộ đồ tề tắp nhất trong số quần áo của cô ta ở đây, nhưng quần áo cô ta mang theo đến Diệp gia có bộ nào không phải là quần áo cô ta thích nhất đâu chứ, bộ quần áo này sau hôm nay xem ra cũng không cứu được nữa, nhưng cô ta cũng không thể chùn bocs, nếu không công sức của cô ta trước giờ đồ sông đồ bể hết hay sao. Cuối cùng cô ta cắn răng quyết định, cứ nhìn trước đã, chờ sau khi lấy được vị trí thiếu phu nhân rồi thì cô ta muốn cái gì lại không được cơ chứ.

Vì vậy, Hoàng Mỹ ngọc đành cắn răng mức từng xô phân xách đi tưới, vì không có kĩ thuật cho nên gần nửa xô phân đều ách lên người cô ta, nước phân đó khô đi còn tạo ra một mùi hương hết sức “đặc biệt” cho cô ta khiến ai đi ngang qua cũng phải vòng một đoạn. Đã vậy, cứ mỗi lúc Hoàng Mỹ Ngọc chán nản làm không nổi nữa thì Diệp Vũ Thiên lại bất ngờ xuất hiện khích lệ cô ta một chút, để cô ta không thể không cắn răng làm tiếp. Diệp Chi Linh ngồi trên ban công nhìn xuống thấy cảnh này không khỏi chặc lưỡi lắc đầu cười. Đúng là anh hai của cô, vừa ra tay đã dùng tới chiêu độc nhất này.

Thực ra lúc bọn họ thấy thùng phân có mùi “đặc biệt” đó không phải là không ghê tởm, chỉ là nguyên tắc giáo dục của Diệp lão xưa nay vẫn là vượt lên chính mình, chỉ cần bọn họ lộ ra bất kì điểm yếu nào, Diệp lão sẽ lập tức bắt bọn họ đối mặt với nó, ngay cả Diệp Chi Linh được nuông chiều cũng không thoát khỏi, vì con cháu Diệp gia không thể hèn nhát, yếu ớt, ngay cả Diêu Tuyết cũng bị Diệp lão chơi xỏ mấy lần. Cho nên phải công nhận rằng

bài học đầu tiên của Hoàng Mỹ Ngọc này, quả thực đáng nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Điều Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Chị biết không, hiện tại ở nhà đang rất náo nhiệt, thật đáng tiếc vì chị không có ở nhà để mà tận mắt chiêm ngưỡng.”

“Vậy sao, có ai đến à?”

“Đúng vậy, một người chị quen biết.”

“Thật sao? Ai vậy?”

“Chính là cô em gái “hờ” Hoàng Mỹ Ngọc của chị á, cô ta lấy mỹ danh đến giúp đỡ mọi người thay chị đó.”

“...Vậy em đã làm gì?”

“Em á, tất nhiên là không làm gì, chỉ ân cần tiếp đãi cô ta như khách thôi, chị còn không hiểu em sao?”

“Chính vì quá hiểu em nên chị mới hỏi, Hoàng Mỹ Ngọc không phải là loại người em ghét nhất sao? Em có thể ngoan ngoãn tiếp đãi cô ta sao?”

“...A sao chị có thể nghi ngờ em gái dịu dàng dễ thương của mình như thế, lần này em thực sự không có làm gì mà, em chỉ ngồi trên ban công uống trà xem trò vui thôi, còn lại đều do anh hai làm hết á.”

“Diệp Vũ Thiên...Không phải lần này anh ấy về công tác sao, còn có thời gian đùa giỡn với em à?”

“Đó là anh hai em đó, chị còn không rõ bản lĩnh của anh ấy sao, chỉ cần là anh ấy muốn thì sẽ không bao giờ có cái gọi là vấn đề không giải quyết được cả, huống hồ chủ đích từ đầu của cô ta chính là nhắm vào anh ấy không phải sao, vì thế em với mẹ cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền giúp cô ta thôi. Tất cả đều là do cô ta xui xẻo thôi, ai bảo cứ nhắm trúng lúc anh hai đang bức bối không có chỗ phát làm chi, thế là anh ấy cứ dùng cô ta phát hỏa luôn, ha ha.”

“Thực lòng mà nói, anh ấy nguy hiểm gấp 100 lần em đó, em có cần tà ác như vậy không, mà thôi, để cho cô ta một bài học nhớ đời cũng tốt, dù sao trước khi đi chị cũng đã dặn cô ta không được phép đi lung tung rồi, cô lẽ lòng tham, cần có một vị thuốc đủ mạnh mới trị được.”

“Chưa đâu chị ơi, mới có một ngày mà thôi, đừng nhìn bộ dạng cô ta yếu đuối vậy thôi chứ coi bộ cũng kiên cường lắm. Em sẽ chờ xem cuối cùng thì cô ta trụ được mấy ngày. Mà bây giờ chị đang làm gì vậy, anh hai vừa đi thì chị cũng rảnh rồi mà phải không?”

“Ừm, đang bị nô dịch bỗng dưng được giải phóng, em nghĩ bây giờ chị đang làm gì, chị đang định đi ngủ bù đó.”

“Ồ, chị không định nhân lúc anh hai không ở đó mà vượt tường mấy ngày sao, không chừng sẽ tìm được một người nào đó có gan đào góc tường nhà anh ấy cũng nên, ha ha.”

“Thôi, chị không có tinh lực để đùa giỡn mấy thứ đó đâu, chị phải đi ngủ tiếp đây, chừng nào em có thời gian sang đây chơi với chị cũng được.”

“Việc đó là dĩ nhiên rồi, chị chờ em nhé, bye bye.”

“Bye Bye.”

Điều Tuyệt đóng máy tính, cầm lấy cốc cà phê trên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, việc Hoàng Mỹ Ngọc chạy đến Diệp gia kiểm chuyện đối với cô mà nói cũng không có mấy kinh ngạc, dù sao đức hạnh của mấy người đó cô cũng sớm thấy qua, việc này cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Điều Tuyệt mỉm cười, chỉ là chọn lúc này mà đến, không biết là cô ta quá tự tin hay là quá xui xẻo nữa...

Cái người phúc hắc kia, lúc nào cũng ôm trong lòng một bụng đen tối, không biết lần này sẽ vận dụng đến bước nào để chinh cô ta nữa, mặc dù tự nhận mình không phải rất hiền lành, diễn đàn lễ quý đôn, tuy nhiên cô không khỏi có chút đồng tình với Hoàng Mỹ Ngọc kia. Hi vọng sau lần này cô ta sẽ rút được một bài học xương máu cho mình, hiểu được không nên mơ ước những thứ quá xa vời với mình đi.

Hoàn toàn trái ngược với Hoàng Mỹ Ngọc cả đời không có mấy ngày siêng năng mà nay lại đang tất bật với công việc bên kia, Điều Tuyệt hiện tại đang hưởng thụ những ngày nhàn nhã khó có được của mình, buổi sáng dậy trễ ngồi uống cà phê phơi nắng bên cửa sổ.

Cô nhìn một vòng xung quanh, nhà cửa đều đã được lau qua hai lần, mỗi vật dụng đều được chùi sạch bóng loáng, chăn màn gối đệm, quần áo cũng đều đã được giặt sạch sẽ phơi khô, thức ăn cũng còn một đông trong tủ lạnh, dường như chỉ cần người đó đi khỏi cô lại lập tức trở thành sinh vật rảnh rỗi thì phải, như thế có phải là cô có xu hướng chịu ngược hay không? Điều Tuyệt lắc lắc đầu, lập tức vất cái suy nghĩ đáng sợ đó qua một bên, bắt đầu bắt

máy tính, lõi đồng tài liệu cũ rách ra bắt đầu tổng hợp phân tích thị trường, hoàn toàn không ngờ được hành động này của cô lại vô tình cứu Diệp Vũ Thiên một phen hủ vía.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Quả nhiên suy đoán của Diệp Chi Linh không sai, mặc dù Hoàng Mỹ Ngọc có vẻ bối rối với những công việc được giao này, tuy nhiên suốt ba ngày nay cô ta vẫn luôn cứng rắn hoàn thành, mặc dù mỗi lần đều mang dáng vẻ tả tơi về phòng nhưng cô ta vẫn cố gắng chịu đựng nhất quyết không chịu thua. Nhưng mà dù sao thì sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn, nhất là loại con gái từ nhỏ được nuông chiều mà lớn lên như cô ta thì cái giới hạn đó lại càng hẹp hơn so với người bình thường, cho dù cô ta có vì một lý do nào đó mà cố gắng không buông thì cuối cùng trước áp lực nhiều ngày ếp lại, cô ta cũng phải chịu thua, sau năm ngày, Hoàng Mỹ Ngọc cũng phải thất bại cuốn gói chạy lấy người.

Lúc Diệp Vũ Thiên biết được chuyện này cũng chỉ cười nhạt mà thôi, dù sao anh cũng đã thay cô trả thù, trong lòng cũng thấy dễ chịu một chút, chỉ là trong mắt anh, bao nhiêu đó quả thật quá nhẹ.

Hiện tại Diệp Vũ Thiên đang bận rộn với một đồng công việc, mục đích anh trở về lần này vốn là để thu xếp tất cả công việc một lần, sau đó dành thời gian bay qua với cô gái nhỏ của anh. Để một mình cô lẩn lộn với một đám sói hổ ngoại lai đó, làm sao anh có thể yên tâm được cơ chứ, anh trông chừng cô gần 5 năm há lại có thể để cho đám sói xám đó hưởng cơ chứ, còn có mấy kẻ địch nặng kí trong đám bạn thân của cô nữa.

Diệp Chi Linh nhìn anh trai của mình bận rộn không ngừng, một ngày làm việc từ sáng sớm tới hơn nửa đêm mới xong, lại còn không có thời gian ăn uống, đành hoàng chỉ chực chờ không ngừng, nhưng mà cũng không có ý định thay anh mình nói tốt vài câu với Diêu Tuyết. Ai bảo anh hai ác ma như vậy làm chi, chèn ép hai người bọn họ mấy năm trời, bây giờ anh muốn theo đuổi thì tự mình cố gắng đi, đừng nói cô không phúc hậu chứ thấy anh hai khổ cực theo đuổi như vậy trong lòng của cô cũng hả hê lắm, không đưa chân ngăn đường anh ấy đã tốt lắm rồi. Nhưng mà thực lòng cô cũng không dám liều mạng như thế đâu, lỡ sau này anh hai biết được không phải cô sẽ khổ sở sao.

Lúc này trong văn phòng Phó tổng giám đốc Diệp Thị, Diệp Vũ Thiên đang vui đầu trong đồng kế hoạch trên bàn, trong lòng thì hết sức sốt ruột, không biết anh rời đi một tuần rồi, cô bé kia có nhớ đến anh không, không biết cô có quãng hết công việc đi tụ hội với bạn bè mà quên anh hay không, không biết...cô có bị đám sói mất xanh kia dụ dỗ hay không.

Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô bé thiên thần yếu ớt dịu dàng dưới tàng cây kia, anh đã chắc chắn cuộc đời này cô chỉ có thể làm thiên thần của một mình Diệp Vũ Thiên anh mà thôi, chỉ có thể tung cách trong vòng tay bảo bọc của anh, khóc, cười, làm nũng với một mình anh mà thôi. Cho nên từ lúc đó anh đã không ngừng chăm sóc, làm mọi cách khiến cho cô bé có vẻ ngoài yếu ớt nhưng nội tâm bước bình kia phải dây dưa với anh, cho dù có kéo luôn em gái mình vào cũng không sao.

Không một ai kể cả cha mẹ biết được bí mật của anh, tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài lãng tử hào hoa, dịu dàng với tất cả phái nữ của anh lừa. Cũng không phải là tất cả, thực ra vẫn có một vài tên biến thái bên cạnh anh biết chuyện này. Biết được đằng sau cái vẻ dịu dàng với tất cả các cô gái là một tâm hồn căm ghét tất cả phái nữ, chỉ trừ mẹ và em gái, bất kì một người phụ nữ nào cũng đều khiến cho anh vô cùng căm ghét, nhất là từ sau sự kiện của người đàn bà đó, người đàn bà tro trên tuyết chút nữa đã hại mẹ và anh mất mạng hai mươi năm trước.

Từ sau lần đó, bất kể là nhìn thấy một hoa hậu, một bé gái hay một bà lão cũng khiến cho anh cảm thấy ghê tởm, chỉ là nền giáo dục chính thống quý tộc khiến cho anh vẫn luôn duy trì được nụ cười và cử chỉ ưu nhã của mình, chỉ có nội tâm anh mới biết rõ mình căm ghét những kẻ có bề ngoài yếu ớt giả tạo, nụ cười quyến rũ ngọt ngào nhưng bên trong lại toàn mưu toan ác độc đó bao nhiêu.

Chỉ có cô, không biết là do những dòng chữ, những bức ảnh mà em gái gởi cho anh hằng ngày hay là vì cái gì, ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, trong đầu anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ, cô chính là thiên thần thượng đế gởi tới cho anh, thiên thần yếu ớt xinh đẹp này cần phải do anh chăm sóc bảo bọc, bảo vệ, thương yêu, chỉ cần như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 43

Con người là một loài sinh vật ích kỷ, cho nên, dù là ai trong bất kì thời đại nào, chỉ cần bạn thành công tất sẽ có những người đổ mắt ghen tị với bạn, tìm mọi cách ngăn cản, phá đám khiến cho người khác khó chịu thì bản thân mới cảm thấy thỏa mãn.

Xã hội càng phát triển, sự cạnh tranh, ganh đua của con người cũng sẽ càng lớn cho nên có thể thấy, Diệp Thị phát triển được đến ngày hôm nay đã phải

trải qua bao nhiêu chông gai, thử thách, bên cạnh đó những công ty đã từng thất bại dưới tay Diệp Thị và những công ty đối thủ cạnh tranh hiện nay vẫn luôn trong tình trạng lăm le hòng nhúng tay vào nội bộ Diệp Thị để phá đám.

Từ trước đến nay, những người làm tay trong hoặc lấy quan hệ cá nhân để có tình tham nhũng trong Diệp Thị cũng không phải không có, tuy nhiên để đảm bảo trật tự Diệp Chấn Phàm chỉ xử lý những trường hợp phạm lỗi rất nặng không thể tha thứ mà thôi, còn những trường hợp có thể dung thứ ông đều nhắm mắt cho qua để tránh gây hoang mang cho các nhân viên.

Nhưng cách làm việc của Diệp Vũ Thiên lại không giống như vậy, từ lúc vào công ty đến nay anh đã loại bỏ những con sâu một ngày ngày đục khoét trong công ty với tốc độ không tưởng, gây nên không ít bất mãn trong lòng những kẻ nhận được lợi ích từ những việc đó. Trong mắt anh, muốn để công ty phát triển một cách bền vững, mạnh mẽ thì trước hết phải loại bỏ hết tất cả những yếu tố gây bất lợi cho dù nó có là yếu tố quan trọng như thế nào, tất cả đều có thể thay thế.

Giống như mới đây, ngay khi trở về từ Mỹ, anh đã mạnh tay sa thải một vị trưởng phòng kẻ hoạn lâu năm vì tội lén để lộ thông tin của công ty cho công ty đối thủ, việc này dĩ nhiên dẫn tới việc bị ghi thù, hậu quả là:

“Giám đốc, tài liệu hợp đồng của buổi họp mặt quan trọng với bên Châu Âu sáng nay mất rồi...” Thư kí hoảng hốt chạy vào...

Diệp Vũ Thiên bình tĩnh gỡ cái kính trên mắt xuống ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện là thế nào? Không phải ngày hôm qua vẫn còn bàn lại đó sao, vì sao chò tới lúc chuẩn bị lại báo mất rồi?” Ánh mắt anh không giận mà uy khiến cho thư kí vô cùng áp lực, cuộc họp này là một cuộc họp vô cùng quan trọng mang tính chiến lược quyết định xem công ty có khả năng thâm nhập vào thị trường Châu Âu trong năm nay hay không. Rõ ràng mọi chuyện đều đã được chuẩn bị chu đáo từ tháng trước rồi, vậy mà đến phút cuối cùng lại để ra sơ xảy như vậy...

“Thưa giám đốc, tôi cũng không biết, rõ ràng ngày hôm qua tôi đã kiểm tra hết rồi mới trở về nhưng không hiểu tại sao sáng nay lúc tôi chuẩn bị mang tài liệu đi photo thì phát hiện tất cả đã mất sạch ạ...” Thư kí cũng rất bối rối, cô vốn là một người rất có năng lực năm xưa đã đánh bại hơn một trăm đối thủ mới xin được việc làm, cô làm việc trên cái ghế thư kí giám đốc Diệp Thị này cũng không phải ngày một ngày hai nhưng sự cố giống như lần này lại là lần đầu tiên gặp phải.

Diệp Vũ Thiên xoa xoa thái dương, chuyện này nói ra quả thực có rất nhiều điểm đáng ngờ, cách làm việc của thư kí anh cũng không phải không biết, từ trước đến nay cô ta làm việc đều vô cùng nghiêm túc đáng hoàng, kĩ lưỡng, chưa bao giờ xảy ra sơ xuất.

Nhưng sự cố lần này xảy ra cô ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm vì đáng ra các tài liệu quan trọng phải được chia ra làm hai bản cất ở hai nơi phòng trường hợp bất trắc mới đúng. Từ trước đến nay Diệp Thị vẫn luôn đề cao phát triển mặt an ninh để đảm bảo cho các nhân viên làm việc an tâm hơn, có lẽ vì điều này mới khiến cho thư kí chủ quan không đề phòng dẫn tới sự cố lần này.

“Gọi bảo vệ kiểm tra nguyên nhân rồi báo lại cho tôi, còn cô lo tìm cách phục hồi số tư liệu đó đi, thời gian gấp gáp, nội dung tư liệu không cần chuẩn bị lại cũng được, chỉ cần chuẩn bị số liệu thống kê cho tôi là được rồi.” Tài liệu đó anh đã đọc rất nhiều lần, cho nên có thể không cần chuẩn bị lại nội dung, nhưng mà bản thống kê, nhận xét báo cáo, phân tích thị trường Châu Âu trong mười năm thực không dễ xử.

Thư kí cũng khó xử: “Giám đốc, lúc trước tôi đã mất hơn mười ngày mới hoàn thành được bản phân tích đó, hiện tại chỉ còn 13 phút nữa là bắt đầu, quả thực...”

Diệp Vũ Thiên xoa trán không nói gì, bỗng nhiên chợt nhớ đến một việc, anh vội vàng chụp lấy điện thoại, nhanh chóng ấn phím quan trọng, điện thoại kết nối tới cô bé anh luôn tâm tâm niệm niệm kia.

“...A lô...” Một giọng mũi nghèn nghẹn của thiếu nữ vừa thức dậy vang lên từ trong điện thoại khiến Diệp Vũ Thiên không khỏi thấy xấu hổ trong lòng, bản thân mình gặp phải sự cố lại gọi điện thoại đến phá giấc ngủ của cô, anh biết cô có tật khó ngủ, mà một khi đã bị đánh thức sẽ không dễ dàng ngủ tiếp nữa, xem ra đêm nay của cô đã định trước là hồngбет dưới tay anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Diêu Tuyết vừa ngã đầu xuống ngủ chưa được bao lâu đã bị tiếng chuông điện thoại quái quỷ được cài đặt riêng cho cái tên ác ma phúc hắc nào đó réo tỉnh, nếu bình thường gặp lúc thế này cô sẽ tắt máy ngủ tiếp, cô tình số điện thoại phá đám này lại là số của tên ác ma nào đó mà cô thì không dám đắc tội với anh ta, đành kéo mí mắt hết cỡ ra mà nghe điện thoại.

“Alo, có vẻ như tôi vừa làm em tỉnh giấc mất rồi nhỉ, làm sao bây giờ?” Tuy là lời nói ăn năn nhưng trong giọng nói lại hoàn toàn không có chút thành ý nào, Diêu Tuyết cũng mặc kệ, dù sao từ nhỏ đến lớn cô đã quen với giọng điệu này của anh, chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Có chuyện gì vậy, nửa đêm nửa hôm anh gọi sang đây chắc không phải chỉ để hỏi thăm thôi đấy chứ?”

Thời gian vốn không còn nhiều, Diệp Vũ Thiên cũng không định tiếp tục đùa giỡn với cô nữa: “Em còn nhớ dữ liệu về sự phát triển của thị trường Châu

Âu mười năm gần đây trong phần tài liệu anh đã gửi cho em lúc trước chứ, cái đó em đã phân tích báo cáo xong chưa, anh đang cần gấp.”

Diêu Tuyết nghe đến ba chữ đang cần gấp của Diệp Vũ Thiên thì không khỏi khựng lại một chút, làm việc với con người này đã lâu, cô hiểu rõ con cáo già đó luôn luôn làm việc có chuẩn bị trước, tính toán mọi thứ chắc chắn chu toàn, từ trước đến giờ chưa bao giờ phải dùng đến từ gấp. Cô đã chiến đấu với đồng tư liệu đó hơn ba ngày rồi, chỉ còn lại một phần nữa.

Vì thế cô biết rất rõ tầm quan trọng của dự án này, một việc quan trọng như vậy mà lại để anh phải tìm cô vì lý do gấp thì chắc chắn đã có kẻ nhúng tay vào phá rối giữa chừng. Nhìn lên lịch điện tử trên tường, cô xem chút bị sặc chết, hôm nay không phải ngày bạn giao hợp đồng sao, vậy mà giờ này mới hỏi...

“...Khoan đã, anh còn bao nhiêu thời gian nữa, phần tư liệu đó anh đâu có nói cần gấp, cho nên em vẫn chưa có hoàn thành...”

“15 phút, thêm phần mở đầu có lẽ được 25 phút.” Diệp Vũ Thiên trả lời nhanh gọn lẹ.

“Có thể chứ?” anh hỏi.

Tay Diêu Tuyết để trên chuột không ngừng rà qua phần dữ liệu trên màn hình, bình tĩnh nói: “25 phút thì hơi căng, nhưng cũng không phải không thể, nhưng phải có điều kiện.” Ăn thua thiệt nhiều năm như vậy, có cơ hội mà không tranh thủ thì không phải quá ngốc rồi hay sao?

Diệp Vũ Thiên dứt khoát: “Điều kiện gì cũng được, bàn sau đi, nhanh chóng làm tiếp đi, 25 phút nữa anh sẽ bật webcam để em thuyết trình trực tiếp, đổi tác lần này đến từ pháp đó, em có thể chứ?”

Đây là trực tiếp cho bản dùng thử lên hiện trường luôn sao, lại còn thuyết trình bằng tiếng pháp, vụ này coi bộ có tính thử thách hơi cao à nha, nhưng cũng may là tiếng Pháp chứ không phải tiếng Đức, dù gì cô cũng theo Diệp phu nhân học tiếng pháp vài năm, có chút vốn liếng..

“Có thể.”

Vì thế, trong buổi gặp mặt thảo luận giữa đại diện hai bên bỗng dưng xuất hiện một giọng nói có chút non nớt nhưng lại hết sức chuyên nghiệp phân tích tình hình rõ ràng mạch lạc, chi tiết tỉ mỉ, trả lời rành mạch các câu hỏi do bên này đặt ra, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng những vị đại diện bên kia, hợp đồng này cũng vượt qua nguy hiểm trong gang tấc mà thuận lợi hoàn thành, một đám người họp xong đều thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Vũ Thiên cũng không để ý tới bọn họ, chỉ lạnh nhạt đi vào phòng làm việc, vừa ngồi xuống đã lập tức nhấn máy lên gọi cho Diêu Tuyết:

“Trình độ của em quả thực là ngày càng chuyên nghiệp rồi đó, không ngờ trong tình huống căng thẳng như vậy mà em vẫn có thể ứng đối được, xem ra cũng nên tăng lương cho em rồi nhỉ.”

“Tăng lương sao, vậy ít ra cũng phải tăng lên hai bậc đó.” Không phải cô không có tiền, nhưng mà đâu có ai ngại tiền nhiều đâu, càng nhiều tiền thì lại càng có thể giúp nhiều người hơn nữa không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tinh Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Nhưng mà chỉ tăng lương thôi không phải quá keo kiệt rồi sao?”

“Dĩ nhiên là chưa hết rồi, em có yêu cầu gì thì đưa hết ra đi trong lúc tâm trạng tôi còn đang tốt, chắc em cũng biết là những cơ hội như thế này không dễ có mà nhỉ, không nên bỏ lỡ, một khi qua rồi thì không quay đầu hối tiếc được đâu đấy.”

Rõ ràng là một câu nói cọt nhà bình thường nhưng không hiểu sao, cô cứ cảm giác trong đó chút mùi âm mưu và đe dọa làm lòng tự của cô cũng dựng đứng hết cả lên, nhưng mà những lời đó không sai, không dễ gì mới có cơ hội, nếu cứ thế mà để vụt mất thì sẽ rất tiếc nuối, cho nên:

“Vậy được, yêu cầu của em không có nhiều, chỉ cần sau này anh đến Mỹ không được phép đến làm phiền em, không được vào ở nhờ nhà em nữa, chút tiền đó anh cũng không thiếu mà đúng không, ở gần anh em không tập trung làm việc được.”

“...Hừm...chỉ có vậy thôi sao...Em chắc chứ, Tiểu Tuyết...Đừng để sau này hối hận nha...”

Giọng nói chậm rãi, trầm thấp ảm ảm về nguy hiểm của anh đã thành công tạo nên sự sợ hãi trong lòng Diêu Tuyết khiến cô không thể bình tĩnh suy nghĩ tiếp bất cứ cái gì, chỉ có thể gấp gấp nói phải rồi cúp máy. Diễn đàn lê quý đôn.

Trong khi Diêu Tuyết thở phào nhẹ nhõm ở bên này, liên tục vỗ ngực, lau mồ hôi lạnh vì phải đàm phán với ai đó thì lão hồ ly bên này đang nhếch miệng cười nhìn về phía đất Mỹ, chỉ một chuyện nhỏ như con thỏ đó mà em nghĩ có thể thoát khỏi tôi sao, cô bé, xem ra em vẫn không trưởng thành thêm được chút nào nhỉ, nhưng không sao, cứ để con mồi tung tăng vui vẻ một chút cũng được, như thế đến lúc thưởng thức sẽ càng tươi ngon hơn, không

phải sao.

Con nhỏ bé hiện tại đang hơn hờ, tung tăng, tưởng rằng mình đã thoát khỏi móng vuốt sư tử, bắt đầu công cuộc vui chơi sau khi tự do của mình...

Căn hộ ở Mỹ này là lúc Diêu Tuyết chuẩn bị đi du học, cả nhóm đã họp bàn rồi quyết định mua, lí do là để có chốn nương thân cho cả đám mỗi khi ghé lại, không phải là không có chỗ ở mà chỉ đơn thuần vì thích vui chơi mà thôi. Căn nhà này nằm trong một khu chung cư hạng sang đặc biệt ở một vùng trung tâm kinh tế tiếp giáp với các tuyến giao thông, trung tâm thương mại, trường học,... cực kì tiện lợi, dĩ nhiên với điều kiện như thế thì giá cả cũng thật không hề rẻ.

Mỗi tầng trong khu chung cư này chỉ có một hộ, hết sức yên tĩnh, có bảo vệ tuần tra hằng ngày và camera an ninh theo dõi liên tục. Bên trong căn hộ có một phòng khách, một nhà bếp và phòng ăn lớn, còn có một phòng sách lớn và ba phòng ngủ cho khách, một phòng ngủ chính nữa, trên thực tế phải nói là rất rộng, thêm một người cùng chẳng sao, nhưng vì sức ảnh hưởng của người nào đó quá lớn khiến Diêu Tuyết cho dù ở trong không gian lớn như vậy vẫn thấy áp lực nặng nề, hết sức bức bối.

Lâm Nguyệt Dao mới vừa mở cửa vào nhà, nhìn thấy bộ dạng hưng phấn hiếm có của Diêu Tuyết không khỏi thắc mắc:

“Tiểu Tuyết, em lại mới trúng số nữa hay sao mà vui quá vậy, lâu rồi chưa từng thấy bộ dạng phấn khích như thế này của em nha.”

Diêu Tuyết đang hưng phấn cầm máy hút bụi chạy qua lại vừa nghe tiếng hỏi lập tức ngừng đầu nhìn qua, vừa thấy Lâm Nguyệt Dao đã bỏ hết đồ trên tay xuống, chạy qua ôm lấy tay cô ấy:

“Chị Nguyệt Dao, cuối cùng chị cũng đến rồi, em đang vui vẻ vì cuối cùng cũng có cơ hội bắt chẹt người phúc hắc kia á.”

Nguyệt Dao vừa nghe thế lập tức tròn mắt nhìn cô:

“Làm sao có thể, anh ta bắt nạt em nhiều năm như vậy, còn có thể để cho em có cơ hội nhân khe hở mà trèo lên sao?”

“Em cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có cơ hội, nhưng mà chuyện đời khó đoán, có lẽ ông trời cũng cảm thấy em có chút đáng thương chăng.”

Lâm Nguyệt Dao bị lời nói hóm hỉnh của Diêu Tuyết chọc cười, khẽ đẩy trán cô:

“Này, em nói mấy lời như vậy mà không sợ sét đánh à, em coi lại đi, hiện tại ngoài việc bị cái người kia làm khó dễ, cuộc sống của em còn có gì chưa vừa lòng nữa hả, em nói đi, nói xem thử chị có cầm gậy đuổi đánh em không?”

Nói xong thực sự cầm cái chổi lông quét trần lên, Diêu Tuyết thấy vậy lập tức bỏ chạy, ôm đầu xin tha, hai người cứ rượt đuổi như vậy cả buổi cuối cùng chạy không nổi nữa mới cùng ngồi bệt xuống sàn nhà thờ ơ, nhìn nhau cười. Bỗng nhiên Lâm Nguyệt Dao ôm bụng, nhăn nhó với Diêu Tuyết:

“Mãi đùa giỡn nên quên mất, Tiểu Tuyết, chị đói quá ~”

Diêu Tuyết thấy đáng vẻ không hề có chút hình tượng tiểu thư gì của Lâm Nguyệt Dao hi có thể lắc đầu thờ dài, sau đó đi qua kéo Lâm Nguyệt Dao đứng dậy:

“Làm sao mà chỉ có thể rượt em lâu như vậy trong trạng thái đói được nhỉ, mau đứng dậy đi, trong phòng bếp còn canh súp đó, cho thêm sùi cảo vào là ăn được rồi.”

“Hoan hô, Tiểu tuyết đúng là đáng yêu nhất mà...”

Bạn đang đọc truyện *Dường Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diêu Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Chờ tất cả mọi người đều trở về quỹ đạo làm việc của riêng mình rồi, ngày hôm đó, Diêu Tuyết hiếm khi bỗng dưng nổi hứng đi cùng với đám bạn trong trường của mình chơi một bữa, không ngờ lại suýt gặp họa.....

Buổi sáng đẹp trời, Diêu Tuyết đi bộ trên đường, tâm trạng vô cùng thoải mái bước vào lớp học, cũng vì vậy mà khi cả đám bạn cùng rủ nhau sau đó nài nỉ cô đi chung, Diêu Tuyết đã thoải mái đồng ý.... Tuy nhiên, vừa đi đến trước cổng quán bar, cô đã hối hận.

Quán bar này là một chỗ rất lớn, có vẻ như rất nổi tiếng, người ra vào đông như trẩy hội, trước cổng còn có bảo vệ coi chừng, có người chuyên đi cắt xe nữa, vấn đề là nó lại nằm trong một con hẻm cách đường lớn quá xa, nếu gặp sự cố sẽ khó lòng thoát được. Bạn bè cô đều đã trở về, nếu có rắc rối cũng khó lòng mà kêu cứu được, ở đây cô cũng không có người quen hay người thân nào để dựa vào, như vậy người chịu thiệt chỉ có thể là cô mà thôi, nhưng bản thân cô lại là người rất trọng chữ tín nếu đã hứa rồi cũng không thể rút về giữa đường làm cụt hứng mọi người...

Làm cách nào đây...Diệu Tuyết bối rối, bàn chân thì nặng trĩu, cuối cùng cô dùng điện thoại chụp lại bản hiệu và địa chỉ ra chuye nơi này đăng lên trang cá nhân, xem như hy vọng cuối cùng, trong lòng thì không ngừng cầu nguyện cho đừng xảy ra chuyện gì, cổ tình làm ngo cái dự cảm chẳng lành trong lòng mình.

Bên trong quán bar là một thế giới hoàn toàn khác với khung cảnh yên tĩnh bên ngoài, trong căn phòng rộng lớn tối đen chỉ được chiếu sáng nhờ ánh đèn lập lòe chớp nháy liên tục không ngừng nghỉ, tiếng nhạc xập xình đinh tai nhức óc, những cô gái, chàng trai điên cuồng uốn éo trong tiếng nhạc, còn có cô gái trên sân khấu không ngừng những động tác múa cột với góc độ kinh người hút hồn những chàng trai trẻ, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, tiếng hú vang lên liên hồi.

Khu quầy bar có vẻ yên tĩnh hơn một chút vì cách sân khấu tương đối xa, âm thanh cũng bị giảm đi đáng kể, bên trong quầy bày đủ mọi loại rượu theo các năm, hàng ly được treo vô cùng nghệ thuật, những chiếc ly màu sắc sang trọng đựng chất lỏng đủ màu dưới bàn tay pha chế của bartender chuyên nghiệp vô cùng bắt mắt, nhưng cũng cực kì nguy hiểm. Trong góc khuất bên kia còn có một đám người đang ngồi tụ lại với nhau không biết đang làm gì. Dù sao Mỹ vẫn luôn là một nước tự do, mà sự tự do càng nhiều bao nhiêu, độ an toàn cũng càng thấp bấy nhiêu.

Đám bạn của Diệu Tuyết kéo cô nhảy một lúc sau đó ngồi xuống một khu ghế tương đối sáng bên ngoài, có thể nhìn thấy quầy bar, cô cũng thuận theo, tuy nhiên khi gọi rượu cô lại kiên quyết không chọn uống mấy loại rượu mạnh mà chỉ chọn loại rượu nhẹ pha vs soda có độ cồn thấp.

Bỗng nhiên có một người phục vụ bưng một khay có ly rượu lại đây, đứng trước mặt Diệu Tuyết:

“Đây là ly rượu Glenfiddich Janet Sheed Roberts Reserve 1955 cực kì hiếm có, có hươn vị ngọt tự nhiên của hoa quả, quý ông bên kia mới cô.”

Diệu Tuyết đưa mắt theo hướng dẫn của người phục vụ thì thấy một người đàn ông ngược ngoài tóc màu hạt dẻ và đôi mắt xanh quuyền rũ hơi xéch, trên thân mặc một bộ vest màu bạc sang trọng trên đầu hai đang nâng ly mỉm cười với cô. Diệu Tuyết hơi nhăn lông mày cười nhẹ với người phục vụ, dùng giọng tiếng anh chuẩn ngọt ngào của mình nói với anh ta:

“Thật xin lỗi, phiền anh nói với quý ngài trên kia rằng tôi không thể nhận ý tốt của ngài ấy, ngài ấy nên chọn một quý cô khác để tặng thì hơn.”

Người phục vụ cũng rất bối rối vì bị từ chối tuy nhiên thấy vẻ khó khăn của Diệu Tuyết thì cũng không cố gắng miễn cưỡng nữa mà quay lại theo lời cô. Chờ người phục vụ vừa đi, cô bạn ngồi bên cạnh cô lập tức níu lấy cô, về mặt ddaayd tiếc nuối nói:

“Sao cậu lại bỏ phí một cơ hội tốt như vậy, một ly rượu đó trên thị trường có giá bao nhiêu cậu có biết hay không hả? Lại còn là một quý ông lịch lãm, một quý ông thực thụ đó, lấy con mắt nhìn trai lâu năm của mình mà phán đoán thì lai lịch của người này tuyệt đối không tầm thường, sao cậu có thể để vuột mất một cơ hội như thế được cơ chứ, thật là?”

Cô bạn này vừa dứt lời, một cô gái ăn mặc sành điệu vốn không ưa Diệu Tuyeets ở gần đó lập tức chen vào:

“Biết làm sao được chứ, người ta là tiểu thư danh giá, giá trên trời mà, sao có thể có cùng loại ánh mắt tầm thường như chúng ta được, Lisa cậu đừng mất công nhiều lời với cô ta nữa làm gì, cô ta cũng chẳng cảm kích cậu thêm chút nào đâu.”

“Hana, sao cậu lại nói chuyện như thế, cậu biết rõ Emily(tên nước ngoài của DT) không phải loại người như thế mà, bình thường cậu ấy cũng đâu có động tới cậu, sao lúc nào cậu cũng không vừa mắt với cậu ấy thế.”

“Này Lisa, tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu không cảm kích thì thôi lại còn quay ngược lại chỉ trích tôi là sao, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cứ theo cô ta có ngày rước họa vào thân đó đừng có khóc...”

“Cậu...”

Đám con trai bên cạnh thấy tình hình bỗng nhiên trở nên gay cấn như vậy thì vội vàng nhảy vào can ngăn, còn Diệu Tuyết từ đầu tới đuôi vẫn rất bình tĩnh, không hề có dấu hiệu bộc phát nào, cũng không hề nhìn Hana bằng ánh mắt khác, cô hiểu vì sao cô ta lại như thế nên cũng không định tranh cãi nhiều làm gì, dù sao thì kết quả cũng sẽ không khác đi là mấy. K hông cần tự rước lấy phiền phức làm gì, cô chỉ mỉm cười cảm kích với Lisa một cái, cô gái này trước giờ vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, chỉ chờ một ngày nào đó sẽ báo đáp cho cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Tình Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Diệu Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.